

HARUN YAHYA

*Komunizam, koji je
okrvavio XX stoljeće,
sprema se za nove strahote*

KOMUNIZAM U ZASJEDI

Autor, koji koristi pseudonim Harun Yahya, rođen je 1956. godine u Ankari. Studirao je filozofiju na Istanbulskom, a umjetnost na Mimar-Sinan univerzitetu. Od '80-ih godina naovamo napisao je niz djela iz oblasti vjere, nauke i politike. U fokusu većine njegovih studija je rušenje darvinizma i materijalizma: legendi koje se danas pokušavaju prezentirati pod plaštom nauke. Knjige Haruna Yahye usmjerene su ka širokoj čitalačkoj publici, bez obzira da li su oni muslimani ili ne, i bez obzira kojoj rasi i naciji oni pripadali. Razlog koji se nalazi u pozadini toga je činjenica da su priređene samo sa jednim ciljem: podsticanje čitaoca na razmišljanje o temeljnim postavkama vjere, kao što su Božije postojanje i Njegova jedinstvo, te ukazivanje na neosnovanost i zabludjelost ateističkih sistema.

Komunizam je ideologija koja je udarila krvavi pečat na proteklo, XX stoljeće. Komunistički diktatori kao što su Lenjin, Staljin, Mao ili Pol Pot pobili su 120 miliona ljudi! Većinom su to civili koje su komunističke države pobile u vlastitom narodu. Sto dvadeset miliona muškaraca, žena, staraca, djece i beba živote je izgubilo samo zbog ove hladne, bezdušne, okrutne i brutalne ideologije! Koji su korijeni ove ideologije? Kako se moglo dogoditi da jedna toliko krvava i nemilosrdna ideologija nađe pristalice širom Svijeta, da revolucijom dođe na vlast i da za sobom povuče milione ljudi? Gdje je rođen komunizam, kako se razvio i kako je okončao? Da li je zaista okončao ili i dalje predstavlja opasnost po Svijet?

U ovoj knjizi ćete naći odgovore na sva ova pitanja.

بسم الله الرحمن الرحيم

ISLAMSKA - BIBLIOTEKA.NET

BILJEŠKA O AUTORU

Autor, koji koristi pseudonim Harun Yahya, rođen je 1956. godine u Ankari. Nakon osnovnog i srednjeg obrazovanja koje je stekao u Ankari, školuje se na Fakultetu primijenjenih umjetnosti na Mimar Sinan univerzitetu i na Filozofskom fakultetu Istanbulske univerziteta. Od '80-ih godina naovamo napisao je niz djela iz oblasti vjere, nauke i politike, značajna djela koja iznose neosnovanosti teorije evolucije, obmanjivačke metode evolucionista i mračne povezanosti darvinizma sa krvavim ideologijama.

Pseudonim Harun Yahya nastao je kao spomen i izraz poštovanja prema dvojici vjerovjesnika, Harunu i Jahji, a. s., koji su se borili protiv demantirane jevrejske misli. Simbolika autorovog korištenja Resulullahovog pečata na koricama knjiga je u vezi sa sadržajem ovih knjiga. Pečat simbolizira Kur'an-i kerim kao posljednju Objavu Allaha, dž. š., i vjerovjesnika, Muhammeda, a. s., kao hatemu'l- enbijaa. Sva svoja djela autor je, također, zasnovao na dva osnovna temelja: Kur'anu i sunnetu Muhammeda, a. s. Na taj način on ima za cilj da kaže "posljednju riječ" koja će, jednu po jednu, pobiti sve temeljne tvrdnje ateističke filozofije i u potpunosti ušutkati ateističke prigovore uperene protiv vjere. Resulullahov pečat je korišten kao dova namjere da se kažu ove "posljednje riječi".

Zajednički cilj svih autorovih djela je širenje kur'anskih informacija i saopćenja širom Svijeta i na taj način podsticanje ljude na razmišljanje o temeljnim postavkama vjere, kao što su Allahovo postojanje, Njegova jedinost i budući svijet (ahiret) i iznošenje neosnovanosti ateističkih sistema i njihove izopačene prakse.

Upravo su veliku pažnju na sebe privukla djela Haruna Yahye u mnogim zemljama širom Svijeta od Indije do Amerike, od Engleske do Indonezije, od Poljske do Bosne i Hercegovine, od Španije do Brazila. Djela koja su prevedena na mnoge jezike poput engleskog, francuskog, njemačkog, bosanskog, talijanskog, španskog, portugalskog, pakistanskog (urdu), arapskog, albanskog, ruskog, ujgurskog i indonežanskog prati široka čitalačka publika.

Ova djela bila su povod da mnogi ljudi postanu vjernici, a i povodom da mnogi ojačaju svoje već postojeće vjerovanje. Svako ko pročita i analizira ove knjige uočit će njihov prepoznatljiv stil pun mudrosti, jezgrovitosti, jednostavnosti i srdačnosti te njihov naučni i racionalni pristup. Djela nose odlike kategoričnosti i apsolutne nespornosti. Nemoguće je da materijalističku filozofiju, ateizam i sve ostale zalutale filozofije i gledišta ubuduće iskreno brane oni koji pročitaju i ozbiljno razmisle o temama koje se obrađuju u njima. Ako, pak, budu branili, to može biti samo

emocionalna odbrana iz inata, s obzirom da su se oni kroz ova djela uvjerali da su u potpunosti pobijeni idejni oslonci ovih filozofija. Sve savremene ateističke tendencije su idejno poražene u djelima Haruna Yahye.

Nesumnjivo, ove karakteristike potiču od izuzetno impresivnog stila i mudrosti Kur'ana. Sam pisac nije ponesen gordošću zbog svojih djela; jedina mu je namjera biti povod da čitaocem usmjeri na Pravi, Allahov Put.

Od ovih djela autor nema nikakve materijalne zarade. Nikakvu materijalnu zaradu nemaju ni svi ostali koji su uključeni u projekt publiciranja knjiga; od onih koji rade na kompjuterskoj obradi teksta i dizajna stranica i korica, do onih koji su uključeni u marketing i distribuciju. Jedini im je cilj da svojim hizmetom postignu Allahovo zadovoljstvo.

Uzimajući u obzir ove činjenice, proističe da je i podsticanje na čitanje ovih djela, koja omogućavaju da se vidi ono što se prethodno nije vidjelo i koja su povod usmjeravanja na Pravi Put, također jedan veoma značajan hizmet.

Umjesto preporučivanja ovih vrijednih knjiga, publikovati knjige koje mute ljudski razum, koje dovode do velikog misaonog nereda i koje su fiksirane generalnim iskustvom koje nema jak i prodoran utjecaj u domenu odbrane vjere i razbijanju sumnja bit će razlog gubljenja vremena i truda. Sasvim je izvjesno da efikasnu odbranu vjere nemaju djela koja su usmjerena ka isključivom naglašavanju autorovog književnog umijeća. Oni, pak, koji u aktualnom kontekstu gaje određene sumnje, iz općih mišljenja čitalaca, gdje se sasvim jasno vidi efikasnost ovog hizmeta, njegov uspjeh i iskrenost, moći će shvatiti da je pobijanje ateizma i širenje kur'anskog morala jedini cilj djela Haruna Yahye.

Također se ne smije gubiti iz vida da je dominacija ateističke misli osnovni povod velikih svjetskih nereda, tiranija i stradanja koja doživljavaju muslimani širom Svijeta. A način da se čovječanstvo oslobodi ovih nedaća leži u poražavanju ateističke misli, iznošenje vjerskih fakata i prezentiranje kur'anskog morala na način na koji to ljudi mogu poimati i provoditi u praksi. Uzme li se u obzir okruženje tiranije, intriga i anarhije, u koje se Svijet svakim danom sve više nastoji uvući, postaje sasvim jasno da se ovaj hizmet mora obaviti što je moguće brže i efikasnije. U protivnom, može biti veoma kasno.

Djela Haruna Yahye, koja su u kontekstu ovog veoma bitnog hizmeta preuzela ulogu prethodnice, uz Božiju pomoć, bit će povod da ljude u XXI stoljeću dovedu do mira i spokojstva koji su opisani u Kur'anu, do čestitosti i pravde, do ljepota i blagodati.

Č I T A O C U

- Razlog što smo u ovoj knjizi i u nizu naših drugih djela posebno mjesto posvetili porazu teorije evolucije je činjenica da ova teorija predstavlja osnovu svih antivjerskih filozofija. Darvinizam, koji negira stvaranje, a samim time i Boga, bio je razlogom što su mnogi ljudi izgubili vjeru u Boga ili što su, u najmanju ruku, pali u sumnju. Prema tome, otkriti da je ova teorija jedna obmana je jedna veoma bitna dužnost koju nalaže iman. Ova značajna zadaća mora doprijeti do svih ljudi. Određeni čitaoci će biti u prilici da možda pročitaju samo jedno naše djelo koje govori o obmanama vezanim za ovu teoriju. Zbog toga smo smatrali važnim da u svim našim knjigama odvojimo mjesta za ovu temu, pa makar to ponekad bilo samo i u vidu rezimea.
- Drugo pitanje koje se mora naglasiti je vezano za sadržaj ovih knjiga. Vjerska pitanja svih autorovih djela iznose se u svjetlu kur'anskih ajeta i pozivaju ljude na učenje Allah-ovih ajeta i život u skladu sa njihovim naredbama. Sve teme vezane za Allahove ajete iznose se na način koji kod čitaoca ne ostavlja nikakvu sumnju, niti znak pitanja.
- Blizak, jednostavan i tečan stil koji je prepoznatljiv u našim djelima osigurava lakše shvatanje kod čitalaca svih profila, od sedam do sedamdeset sedam godina. Ovim efektivnim i jednostavnim izražavanjem naše knjige sasvim zaslužno dobivaju laskavi status "knjiga koje se čitaju u jednom dahu". Čak i ljudi koji zauzimaju kategoričan stav o pitanju odbijanja vjere ostaju pod utiskom činjenica koje se iznose u našim knjigama i apsolutno su u nemogućnosti da zaniječú istinitost svega toga.
- Ova knjiga kao i ostala autorova djela mogu se čitati kako pojedinačno tako i u atmosferi uzajamne diskusije. Grupa čitalaca koja se želi okoristiti ovom knjigom trebala bi je čitati zajedno. Bit će to neosporno korisno s pozicija međusobnih izmjena znanja i iskustava.
- Pored toga, učestvovati u čitanju i upoznavanju sa ovim knjigama koje su napisane samo radi postizanja Božijeg zadovoljstva, također, predstavljaju veliki hizmet. Umijeće dokazivanja i ubjeđivanja je krajnje jaka autorova osobenost koja je uočljiva u svim njegovim knjigama. Iz tog razloga, jedan od najefikasnijih metoda onih koji žele objasniti vjeru je stimuliranje drugih na čitanje knjiga ovog autora.
- Predstavljanje ostalih autorovih djela u zadnjem dijelu ove knjige ima svoje važne razloge. Zahvaljujući tome, osoba koja uzme u ruke ovu knjigu vidjet će da autor ima niz knjiga koje nose osobenosti koje smo maločas naveli i otkrit će kvalitete ove knjige, koju ćete, nadamo se, čitati sa velikim zadovoljstvom. Uvjerit ćete se da se nalazite pred bogatim izvorom podataka o pitanju nesvakidašnjih vjerskih i političkih tema kojima ćete se moći koristiti.

KOMUNIZAM U ZASJEDI

Komunizam, koji je okrvavio
XX stoljeće,
sprema se za nove strahote

Sa turskog preveo:
Enver IBRAHIMKADIĆ

HARUN YAHYA

Naslov originala:
Komunizam Pusuda

Autor:
Harun Yahya

Prijevod sa turskog:
Enver Ibrahimkadić

Urednik:
Nedžad Latić

Lektor:
Džemaludin Latić

Korektor:
Emira Džananović

Design:
Global Publishing

Izdavač:
Bosančica print

Za izdavača:
Hadžib Šišić

Sarajevo, 2003.

YAHYA, Harun

Komunizam u zasjedi : komunizam, koji je okrvavio XX stoljeće, sprema se za nove strahote / Harun Yahya ; [prijevod sa turskog na bosanski Enver Ibrahimkadić]. - Sarajevo : Bosančica print, 2003. - 190 str. : ilustr. ; 27 cm

Prijevod djela: Komünizm pusuda. - Harun Yahya. - Bilješke: str. 218-219
ISBN 9958-650-09-6
Yahya, Harun

323.28:141.82]:329

COBISS/BH-ID 10510342

S A D R Ź A J :

UVOD	8
PRVI DIO	
RAĐANJE KOMUNIZMA	10
DRUGI DIO	
HISTORIJA BOLJŠEVIČKOG VANDALIZMA	24
TREĆI DIO	
UČMALI SVIJET KOMUNIZMA	84
ČETVRTI DIO	
CRVENI TEROR U AZIJI	108
PETI DIO	
KOMUNISTIČKO NEPRIJATELJSTVO PREMA VJERI ...	150
ŠESTI DIO	
SKRIVENI KOMUNIZAM	170
BILJEŠKE	185

UVOD

Komunizam je ideologija koja je udarila pečat na proteklo, XX stoljeće. Međutim, ovaj pečat je ispunjen samo presijama, zulumom, krvlju i suzama. Prema predviđanjima historičara, tokom XX stoljeća je, zaslugama jedino ove ideologije, ubijeno 120 miliona ljudi! Nije riječ o vojnicima koji su poginuli na ratištima već su to civili koje su komunističke države pobile u vlastitom narodu. Sto dvadeset miliona muškaraca, žena, staraca, djece i beba živote je izgubilo samo zbog ove hladne, bezdušne, okrutne i brutalne ideologije! Štaviše, još desetine miliona ljudi je, od strane komunističkog režima, ostalo uskraćeno za slobodu i osnovna ljudska prava, prisiljeno na seobu, sistematski iznurivano glađu, hapšeno i korišteno kao robovi u radnim kampovima. Milioni ljudi su bili meta ili su živjeli pod strahom da će biti meta hitaca grupa komunističkih gerilaca, odnosno terorističkih organizacija.

Koji su korijeni ove ideologije? Kako se moglo dogoditi da jedna toliko krvava i nemilosrdna ideologija nađe pristalice širom Svijeta, da revolucijom dođe na vlast i da za sobom povuče milione ljudi? Gdje je rođen komunizam, kako se razvio i kako je okončao? Da li je zaista okončao ili i dalje predstavlja opasnost po Svijet?

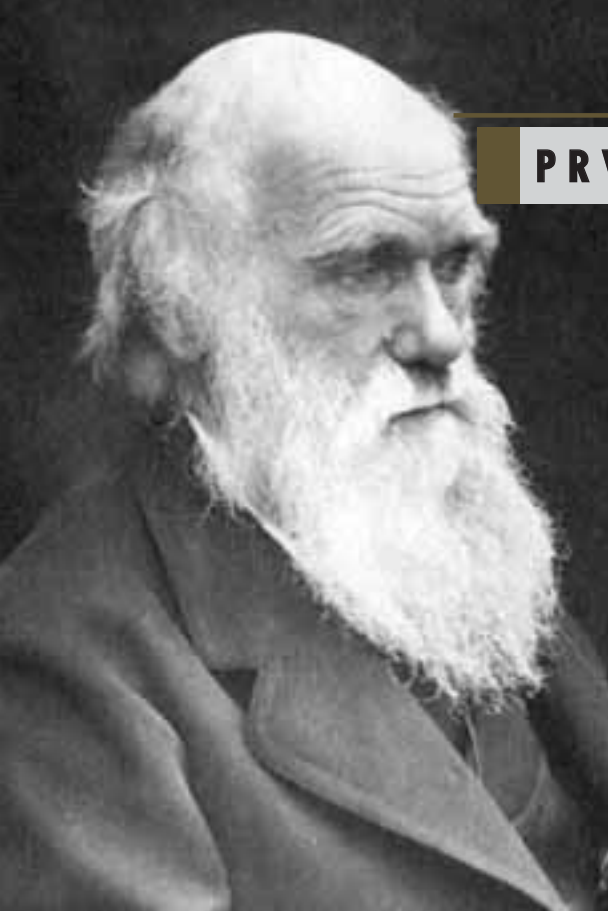
U ovoj knjizi iznijet ćemo neke odgovore na ova pitanja.

Što je još bitnije, skrenut ćemo pažnju na jednu veliku opasnost! Komunistička ideologija je tokom proteklog stoljeća bila razlog patnji i svakojakih nedaća, cijeli Svijet je bio svjedok pokolja i opakosti komunističkih lidera. Da li je sada sa lica Zemlje izbrisana ova opasnost? Nažalost,

nije! KOMUNIZAM JE U ZASJEDI!

Ova "jama za prolijevanje krvi", koja je života koštala 120 miliona ljudi, još postoji. Ulaz je zatvoren, okolo je stavljeno nešto što kamuflira jamu sa strana, ali je jama u položaju otvorene klopke. Lukavo se skrivajući, komunizam nastavlja sa svojim aktivnostima. U različitom obliku i pod različitim imenima nastavlja živjeti i čeka dan kada će naći priliku da čovječanstvu priredi patnje slične onima iz prošlosti.

Upravo iz tog razloga je krajnje značajna dužnost otkriti stvarno lice komunističke ideologije, cijelom čovječanstvu objelodaniti patnje i nesreće koje je ona prouzrokovala i zbaciti masku ove opasnosti koja je u tajnom narastanju. Ova knjiga je napisana sa tim ciljem.

PRVIDIO

RAĐANJE KOMUNIZMA

KDa bi se ispravno shvatilo rađanje komunizma, neizostavno je potrebno baciti pogled na evropsku kulturu XVIII i XIX stoljeća. Počevši od drugog stoljeća nove ere, Evropa je postepeno prihvatila kršćanstvo, koje je do "epohe prosvjetiteljstva" postalo preovladavajuće na prostoru cijelog kontinenta. Prosvjetiteljski pokret koji je svoju rasprostranjenost doživio u XVIII stoljeću, počeo je sa ateističkim istupima određenih evropskih umjetnika i mislilaca insipiriranih starogrčkom i rimskom paganskom kulturom. A najveći rezultat prosvjetiteljskog pokreta je Francuska revolucija koja je, u isto vrijeme, i "antireligijska revolucija".

Infrastruktura Francuske revolucije formirana je na kroz pouke ateističkih filozofa kao što su **Voltaire, Diderot i Montesque**. A tokom te revolucije antireligijske i paganske tendencije prosvjetiteljskog pokreta postale su sasvim očite. U ishodu povećane propagande jakobinaca, koji su predstavljali revolucionarnu

avangardu, razvio se veoma popularan pokret "odricanja vjere". Štaviše, radilo se na formiranju nove paganske vjere. "Revolucionarni kult", koji je svoje prve znakove pokazao 14. jula 1790. g. prilikom proslave federacije, brzo se širio. Jedan od zlokočnih revolucionarnih lidera, **Robespierre**, "revolucionarnom kultu" dodao je neka nova pravila. Načela ovog kulta je iznio u vidu referata koga je nazvao "Uzvišeni kult postojanja". Poznata pariška crkva Notre Dame je preobraćena u, prema riječima Robespierrea, "hram razuma"; sva kršćanska obilježja su poskidana sa zidova crkve, a na sredini je postavljen kip žene, koja je navodno predstavljala "boginju razuma". Za vrijeme Francuske revolucije pobijeno je mnogo svećenika, opljačkane su i uništene vjerske institucije.

Zajedno sa Francuskom revolucijom, u Evropu je došla i jedna nova filozofija koja se vremenom raširila na čitavom njezinom prostoru: **materijalizam**. Ova filozofija, koja priznaje postojanje samo materije i koja, također, predviđa da je svijest živih bića i čovjeka načinjena samo od "materije koja je u stanju kretanja", je, zapravo, prvi put iznesena od strane određenih filozofa koji su živjeli još u staroj Grčkoj. Dva poznata imena koja su u XVIII stoljeću prihvatila materijalizam i naturala ga masama su **Dennis Diderot**, jedan od prethodnika Francuske revolucije, i njegov veoma bliski prijatelj **Baron d'Holbach**. U svojoj knjizi Sistemi prirode (Système de la Nature), objavljenoj 1770. g., pozivajući se na određene hipoteze za koje je tvrdio da su "naučne činjenice", Baron d'Holbach je iznio da ne postoji ništa drugo izvan materije i energije. Fanatični ateist d'Holbach se također usprotivio i poimanju morala; branio je stav da čovjek treba ostvariti što je moguće više užitaka i da zbog toga mora oprobati sve puteve.

Materijalizam, koji je u XVIII stoljeću prihvaćen i branjen od strane nekoliko filozofa, u XIX stoljeću se još više razvio i, ne ograničavajući se samo na prostor Francuske, svoje korijene pustio i u ostalim zemljama Evrope. Početkom XIX stoljeća u Njemačkoj su se pojavila dva veoma značajna materijalistička filozofa: **Ludwig Büchner** i **Karl Vogt**. Objašnjavajući

Korijeni komunizma protežu se do krvave Francuske revolucije. Neprijateljstvo prema vjeri, koje se, tokom Francuske revolucije, izražavalo ilustracijom "boginje mudrosti", kasnije se koristilo na komunistički posterima.

ljudski intelekt, Vogt je rekao: "Kako god jetra luči žučnu tečnost, isto tako i ljudski razum luči misli". Ova krajnje apsurdna komparacija nije naišla na podršku čak ni od strane materijalista toga vremena.

Iako se pojavio sa ovakvim i sličnim tvrdnjama, materijalizam je prihvaćen od strane ateističkih krugova i polahko se počeo nametati evropskim zajednicama. Materijalizma je predstavljen kao osnova nauke i mudrosti. Ova varljiva propaganda se brzo proširila među francuskim, potom njemačkim, a zatim i među intelektualcima širom Evrope. Nesumnjivo je da je u svemu tome veliku ulogu imao i masonski pokret, koji je bio veoma popularan među evropskim intelektualcima XIX stoljeća i koji je materijalizam prihvatao kao svoju dogmu.

Dok se na takav način širio materijalizam, kao jedna antička dogma, sa druge strane su se poduzimali razni koraci u nastojanjima da se materijalizmu prilagode različite naučne grane. U tom kontekstu moguće je iznijeti slijedeće konstatacije:

1. materijalizam je prilagođen prirodnim znanostima, a autor ovog projekta je engleski prirodnjak **Charles Darwin**;
2. Materijalizam je prilagođen socijalnim naukama, a autori toga su njemački filozofi **Karl Marx i Friedrich Engels**.

Darwinova adaptacija je poznata kao "teorija evolucije", a Marxova i Engelsova kao "komunizam".

Marx i Darwin

Moguće je reći da Darwinova teorija evolucije, zapravo, u sebi sadrži i Marxovu i Engelsovu teoriju, pošto je komunizam "teorija evolucije", odnosno oblik teorije evolucije prilagođene historiji i sociologiji. Ova činjenica je na slijedeći način rezimirana u *Marxism and Darwinism*, knjizi autora **Antona Pannekoeka**, jednog od vodećih darvinista i marksista s početka XX stoljeća:

Naučni značaj marksizma, a, u isto vrijeme, i darvinizma je u tome što obje ove naučne grane slijede teoriju evolucije. Jedna od njih je to realizirala u sferi organskog svijeta, na živim bićima, a druga na polju ljudske zajednice... Učenja i Darwina i Marxa, dvije teorije koje su se, dakle, razvile na polju prirodnih nauka i ljudskih zajednica, teoriju su evolucije transformirale u jednu pozitivnu nauku. Time su mase ubijedili u teoriju evolucije kao temeljni pojam socijalnog i biološkog razvoja.¹

U kontekstu dva osnovna pitanja, između darvinizma i marksizma također je uočljiv potpuni sklad:

1. Darvinizam iznosi da je sva živa bića oformila "materija u pokretu", da je ova materija organizirana, a nije stvorena od strane Boga, da su, prema tome, sva živa bića nastala u ishodu slučajnosti i da je čovjek jedna vrsta životinje koja je također evoluirala iz drugih životinja. Ove tvrdnje, koje nisu zasnovane ni na kakvim naučnim činjenicama i koje će se narednih godina pobiti naučnim otkrićima, u potpunom su skladu sa idejama Marxa i Engelsa koji su vjerovali samo u postojanje materije i koji su cijelu povijest čovječanstva nastojali objasniti materijalnim faktorima.

2. Darvinizam ističe "sukob" kao pokretačku snagu koja osigurava razvoj u živom svijetu. Najosnovnija hipoteza Darwinove teorije glasi da su prirodni izvori nedovoljni za živi svijet, da je, prema tome, stalno prisutna jedna "borba za opstanak" i da ova borba također predstavlja jednu evolucionu snagu. A to isto predviđa i princip "dijalektike" koji su prisvojili Marx i Engels. Prema dijalektici, sukob među suprotnostima je jedina pokretačka snaga razvoja u Kosmosu. Povijest čovječanstva se, također, razvila zahvaljujući sukobu; čovjek je napredovao zahvaljujući upravo ovom sukobu.

Analiziraju li se učenja Marxa i Engelsa i Darwinove teorije, uočit će se da među njima vlada jedan veliki sklad, kao da potiču iz istog centra. Materijalističku filozofiju Darwin je prilagodio prirodi, a Marx i Engels historiji.

U kontekstu komunističke teorije, Engels (desno) je Darwina i Marxa (lijevo) držao na istoj razini. Prema Engelsu, Marx je materijalizam primijenio na društvene, a Darwin na prirodne nauke.

Upravo je Karl Marx bio taj koji je prvi shvatio značaj ovog velikog Darwinovog doprinosa materijalizmu. Marx je studiozno iščitao knjigu Porijeklo vrsta, koja je objavljena 1859. g., i uvidio da je riječ o djelu koje predstavlja veliki oslonac za njegovu teoriju. U pismu koje je 19. decembra 1860. g. napisao Engelsu on za Darwinovu knjigu piše da ona **"implicitira temelj historije prirode našeg učenja"**.² A u pismu koje je 16. januara 1861. napisao Lasseleu piše slijedeće: **"Darwinovo djelo je kapitalno djelo. Sa aspekta prirodnih nauka, ono predstavlja temelj borbe klasa kroz povijest."**³

Prema pioniru ruskog komunizma, Plehanovu, "marksizam je prilagođavanje darvinizma društvenim naukama".

Svoje simpatije prema Darwinu Marx je izrazio i kroz posvetu svog najvećeg djela Das Kapital. Poklanjajući mu njemačko izdanje Kapitla, Marx je u posveti napisao: **"Charlesu Darwinu od Karla Marksa, jednog vatrenog obožavatelja."**

Što se pak tiče Engelsa, on je svoju naklonost Darwinu izrazio na slijedeći način: "Priroda ne funkcioniše kao metafizika već kao dijalektika. U vezi s tim, prije svih treba spomenuti ime Charlesa Darwina."⁴ Engels se o Darwinu toliko pohvalno izražavao da ga je dovodio u isti nivo sa Marxom: "Kako god je Darwin otkrio zakon evolucije u organskom svijetu, tako je i Marx otkrio zakon evolucije kroz povijest čovječanstva."⁵

A **Georgi Valentinovich Plehanov**, pionir ruskog komunizma koga je Lenjin okarakterizirao kao "najvećeg poznavaoća cijele svjetske literature o marksizmu", u aktualnom je kontekstu iznio najkoncizniji komentar tvrdeći da je marksizam **"prilagođavanje darvinizma društvenim naukama"**.⁶

Jedan od profesora Vatikanskog univerziteta, historičar **prof. Malachi Martin**, na slijedeći je način objasnio vezu između Marxa i Darwina:

Kada je obznanjena Darwinova teorija, Marx ju je vidio kao nešto što je daleko od teorije. To je prihvatio kao "naučni" dokaz da izvan "materijalnog svijeta" ne postoji nikakav "duhovni svijet". Darwin je stvorio podlogu Marxove opravdanosti odbijanja Hegelovog idealizma... Marx, koji je apsolutno zanemarivao da je Darwinova teorija samo jedna teorija... mogućnost da je daleko od osnovanosti sa socijalnog aspekta, Darwinove je ideje prilagodio socijalnim klasama svoga vremena... Kao i u Darwinovoj teoriji evolucije, Marx je mislio da i socijalne klase, kao i cijela materija, moraju biti u jednoj stalnoj borbi za život i dominaciju.⁷

Ova tijesna veza između darvinizma i marksizma ističe se i od strane savremenih evolucionista. Jedan od danas najvatrenijih branilaca teorije evolucije, biolog Douglas Futuyma, na tu činjenicu upozorava u uvodu svoje knjige *Biologija evolucije*: "Zajedno sa Marksovom materijalističkom teorijom, koja objašnjava povijest čovječanstva, Darwinova teorija evolucije je jedan veliki stepen u osnovi materijalizma."⁸ A jedan drugi veoma poznati evolucionist, paleontolog Stephen J. Gould, kaže da je "komentirajući prirodu, Darwin primijenio jednu veoma konsekventnu materijalističku filozofiju".⁹ I Leon Trocky, koji je, zajedno sa Lenjinom, jedan od dvojice najvećih neimara ruske komunističke revolucije, iznio je slijedeći komentar: "Darwinovo otkriće je najveća pobjeda dijalektike (dijalektičkog materijalizma) na polju cijele organske materije."¹⁰

Sve ovo jasno ukazuje da su darvinizam i marksizam u jednoj veoma bitnoj povezanosti. Sa lakoćom je moguće iznijeti konstataciju: da nije bilo darvinizma, ne bi bilo ni marksizma. Ako čovjek shvati i dokuči neosnovanost darvinizma, izvjesno je da će poimati i neutemeljenost marksizma. Sasvim je sigurno da je i obrnuta postavka također ispravna: ako je u nekoj zajednici darvinizam široko prihvaćen, onda je neizbježno da se u toj zajednici razvije i marksizam.

Zbog toga, uvidjeti da je darvinizam naprihvatljiv i neosnovan sa naučnog, a i sa sociološkog stanovišta za čovječanstvo je veoma značajno pitanje. Iznošenjem ove činjenice, onemogućit će se ponovno jačanje marksizma, koji proističe iz darvinizma i koji danas čeka u zasjedi, osujetit će se ponovno događanje patnji koje je ova dogma u proteklom stoljeću

priredila velikom dijelu čovječanstva. Upravo i povijest ukazuje na činjenicu: bez darvinizma neće biti ni marksizma.

Negirajući kreacionizam, Darwin je komunizmu osigurao "naučnu" osnovu. Zbog toga Trocky, jedan od krvoločnih lidera boljševičke revolucije, Darwina vidi kao predstavnika dijalektičkog materijalizma u sferi prirodnih nauka.

Širenje darvinizma i veza između komunizma i kapitalizma

Analizirajući političke utjecaje darvinizma, potrebno je obratiti pažnju na jednu tačku: ne samo sa jednom, ova teorija je u uskoj povezanosti sa nizom ideologija koje su naizgled krajnje različite jedna od druge. Istražimo li ideologije koje podržava darvinizam, pored komunizma susrest ćemo se sa širokom lepezom ideologija kao što su rasizam, imperijalizam, kapitalizam i fašizam. Zajednička je strana ovih ideologija, koje na prvi pogled izgledaju neovisne jedna od drugi i, štaviše, oprečne jedna drugoj, njihovo protivljenje Božijim vjerama i moralnim principima koje one nalažu. Začetnici ovih ideologija u vjeri i njezinim normama vidjeli su smetnju za sebe te su zbog toga darvinizam koristili kao oružje za uklanjanje ove barijere. Zanimljivo je u svemu tome da su, dok su na jednoj strani na taj način otvarali životni prostor za svoje ideologije, s druge strane jačali konkurentske ideologije. Ilustracije radi treba navesti primjer kapitalista, koji su, radi ozakonjenja slobodnog tržišta u kome se, u pogledu njihovih tvrdnji, vodi bespoštedna "borba za opstanak", podržavali darvinistički moral, a koji su, isto tako, s druge strane, podržavali komunizam, ideju kojoj su se u biti protivili.

Marksistički filozof, **Anton Pannekoek**, u svojoj knjizi *Marxism and Darwinism* skreće pažnju na ovu zanimljivu činjenicu i na slijedeći način objašnjava podršku koju je buržoazija, odnosno bogati kapitalistički sloj Evrope, pružala darvinizmu:

Svima je poznato da za svoj značaj i poziciju marksizam može zahvaliti jedino svojoj ulozi koju je imao u klasnoj borbi proleterijata... Nije teško uočiti da je i darvinizam također preživljavao isto iskustvo kao i marksizam. Darvinizam nije konkretna teorija koja je prihvaćena nakon provedenih testiranja i diskutiranja uz objektivan pristup naučnih krugova. Ne, nakon što je načinio prvi korak, darvinizam je naišao na entuzijastične simpatizere i žestoke protivnike. Darwinovo ime je uzdignuto zahvaljujući ljudima koji vrlo malo razumiju njegovu teoriju... A što se tiče darvinizma, on je odigrao jednu ulogu u klasnoj borbi i, zahvaljujući toj ulozi, brzo se proširio, pridobio strastvene simpatizere i tvrde neprijatelje.

Darvinizam je služio kao oruđe za buržoaziju, koja se protivila pravima Crkve i aristokraciji. Cilj buržoazije je uklanjanje starih vladajućih snaga, koje su predstavljale barijeru na njihovom putu... Zahvaljujući religiji, svećenici su pod svojom kontrolom držali velike mase i na taj su se način mogli buniti volji buržoazije... Prirodne nauke su dovedene na nivo oružja uperenog protiv religije, isticana je nauka i novootkriveni prirodni zakoni i buržoazija je ratovala tim oružjem...

Darvinizam je došao u pravo vrijeme; Darwinova teorija, koja pretpostavlja da je čovjek nastao iz nižih životinja, uništila je cijelu osnovu kršćanskog učenja. Upravo je to razlog zbog koga je **buržoazija veoma strastveno usvojila darvinizam u trenutku njegovog pojavljivanja...** Pod ovim okolnostima, sa strašću i fanatizmom klasne borbe, vođene su čak i naučne rasprave. Tekstovi o Darwinu, unatoč činjenici što nose imena autora naučnika, nose karakteristike društvenih polemika.¹¹

Doista, širenje darvinizma se odvijalo na ovaj način. Snage koje su vladale Evropom podržavale su i doživljavale darvinizam kao nepropustivu priliku za ozakonjenje kako kapitalističkog sistema koga su uspostavili u svojim zemljama, tako i imperijalističkih, kolonijalnih sistema koje su uspostavili širom Svijeta. (Radi detaljnijih podataka v. *Harun Yahya, Darwinovo neprijateljstvo prema Turcima*, 1999.) Besmislene tvrdnje, imaginarne pretpostavke i naučne protivurječnosti darvinizma u potpunosti su se zanemarivale i darvinizam, koji je tretiran kao neophodno oružje protiv religioznih ubjeđenja i moralnih kriterija koje nalaže religija, raširio se zahvaljujući ideološkim ciljevima.

Međutim, "buržoazija", odnosno kapitalistička klasa, koja je na ovaj način širila darvinizam, u isto vrijeme, ovom je teorijom podržavala i svoga rivala - zbog toga što je širenje darvinizma i na taj način uništavanje religioznih ubjeđenja - koliko kapitalizmu, toliko isto je koristilo i marksizmu. Nakon uklanjanja moralnih odlika poput milosrđa, suosjećanja, nesebičnosti, bratskih odnosa, poniznosti, umjerenosti i skromnosti, koje je čovjeka poučila vjera, zajednica poprima oblik jedne divlje arene. U ovoj areni, koliko "borba za život" među kapitalistima, toliko se također razvija i "klasna borba za opstanak" između komunista i kapitalista.

Njemački državnik i prirodnjak, **Virchow**, koji je u jesen 1871. g. uzeo riječ na jednom međunarodnom kongresu, koji je okupio evropske naučnike iz oblasti prirodnih znanosti, rekao je: "Pazite, ova je teorija u veoma tijesnoj povezanosti sa jednim učenjem koje je prouzrokovalo veoma velike nedaće u susjednoj zemlji!"¹² Zemlja o kojoj je pričao Virchow bila je Francuska, a učenje na koje je upozoravao bila je francuski komunizam, koji je te godine inicirao krvavu **Parišku komunu**. (Pariška komuna je revolucionarna vlada pariških radnih masa koje su ustale na oružje 1871. g. nakon francuskog poraza u ratu sa Njemačkom, u periodu slabljenja državnog autoriteta. Mjesecima se gradska uprava nalazila u rukama čelnika komune i organizirani su napadi širokih razmjera na vjerske centre i crkvena lica.)

Lenjin je pisao da su komunisti i buržoazija bili u istim redovima u borbi protiv religije. Lenjinovi komentari ukazuju na činjenicu da je sukob između komunizma i buržoazije u biti samo jedan "unutarnji sukob", da su ove dvije materijalističke ideologije partneri, a da im je stvarni neprijatelj religija.

Na kraju, moguće je iznijeti konstataciju da su se, unatoč međusobnim sukobima, komunizam i kapitalizam, u kontekstu neprijateljstva prema vjeri, susreli na zajedničkoj osnovi i da su u aktualnom kontekstu jednu veliku podršku dobijali od darvinizma. Upravo je to razlog što komunisti smatraju da je u pripremi društva za komunističku revoluciju prije svega potrebno izvršiti njegovu kapitalizaciju. Prema tome, uporedo sa širenjem kapitalističkih etičkih normi - gdje darvinistička propaganda ima egzistencijalni značaj - zajednica će se prvenstveno ateizirati, a potom će doći komunizam. U tekstu pod naslovom "Stav proleterske partije o pitanju religije", koga je napisao 1909. g. lider ruske revolucije, Vladimir Ilič Lenjin, na slijedeći način objašnjava ovu ulogu koju je buržoazija (kapitalistička klasa) odigrala u borbi protiv religije:

Prvo, sa aspekta historije, obaveza borbe sa religijom je obaveza revolucionarne buržoazije, i na Zapadu je buržoaska demokracija, u periodu svoje revolucionarne borbe protiv feudalizma i srednjovjekovnog poretka, ovu obavezu u velikoj mjeri izvršila... Kako u Francuskoj, tako i u Njemačkoj postoji tradicija borbe buržoazije protiv religije, i to je započelo mnogo prije socijalizma (prije enciklopedista i Feuerbacha). Što se tiče Rusije, zbog specifičnosti naše revolucije, i ova obaveza je također gotovo u cijelosti natovarena na pleća radničke klase.¹³

Kao što se da uočiti, Lenjin objašnjava da "obaveza rata protiv religije" pripada kapitalistima, da su u Evropi oni ovu obavezu izvršili, ali da u Rusiji, zbog toga što ne postoji ova klasa, obaveza borbe protiv religije pripada njima samima. Ove Lenjinove riječi sasvim jasno stavljaju do znanja da je borba između kapitalizma i komunizma zapravo samo jedan "unutarnji sukob" i da je religija zajednički i stvarni neprijatelj ovih dviju snaga.

Pariški komunci strijeljaju crkvena lica

Sasvim je očito da oni ulažu napore kako bi degenerirali svoje zajednice i udaljili ih od istinskog puta kako bi ih oslabili sa etičkog i humanog aspekta i na taj način nametnuli svoj ateistički, komunistički sistem.

Međutim, nemoguće je da bilo koja od antireligijskih operacija ovih ljudi postigne uspjeh. Ne smije se gubiti iz vida da su i u prošlosti živjeli narodi koji su se borili protiv vjere, koji su bili neposlušni prema Božijim vjerovjesnicima i koji su okretali glavu od Božijih Objava. I ovi narodi su na svoj način pokušavali uništiti vjeru. Međutim, ove narode je očekivao sličan završetak: nekima od onih koji se bore protiv Njegove riječi Allah je poslao kaznu na ovom svijetu, a neke je obavijestio da ih na budućem svijetu čeka teška patnja. Ova činjenica je na slijedeći način istaknuta u Kur'anu:

O Allahovim ajetima raspravljaju samo oni koji ne vjeruju, pa neka te ne obmanjuje to što se oni po svijetu kreću. I Nuhov narod je prije njih poricao, a i poslije njega oni koji su se bili protiv poslanika urotili. Svaki narod nastojao je da se domogne svoga poslanika i trudio se da neistinom uguši istinu, pa sam ga Ja kažnjavao, - a kakva je bila kazna Moja! I tako će se riječ Gospodara tvoga ispuniti da će oni koji nisu htjeli da vjeruju - stanovnici u vatri biti.
(Al-Mu'min, 4-6)

Krvava dijalektika darvinizma

Sliku koju smo iznijeli dovdje, zapravo, koncizno ilustrira i razvoj komunizma u svijetu: gotovo u svim zemljama komunizam je dolazio kao suprotnost kapitalizmu i fašizmu. Naizgled oprečne, ove krajnosti su inspirirane sa istog izvora - darvinizma. Kapitalizam i fašizam su formirali desno, a komunizam lijevo krilo darvinizma. Širenje darvinizma u jednoj

ZAJEDNIČKA BESMISLICA FAŠIZMA I KOMUNIZMA: DARVINISTIČKI SUKOB

Začetnik komunizma, Marx, tvrdio je da je sukob jedini put koji vodi ka razvoju povijesti. Smatrao je da zajednice, misao i ideje mogu napredovati jedino sukobom, ratom i revolucijom. "Da nije rada i sukoba, sve bi ostalo onako kako je bilo u svom prvobitnom obliku," govorio je. Štaviše, govoreći da je "sila trudna jednim novim, a babica svakom starom društvu", Marx je milione ljudi pozivao u rat, pokolje i prolivanje krvi.

Marxove ideje su vremenom zadobile veoma veliki broj pristalica. Lenjin, komunistički lider koji se potpisao iza najsurovijih pokolja, ovo objašnjava riječima da je **"razvoj borba oprečnosti"** (V. I. Lenjin, Odabrana djela, tom 11, str. 81). Zastupao je također mišljenje da se ova borba mora voditi uz prolivanje krvi.

Poput komunističkih, i fašistički lideri su također vjerovali da jedini put ka napretku vodi kroz silu, revoluciju i rat. **"Nacije se mogu razvijati jedino surovim rivalstvom koje liči na Darwinovu borbu za opstanak"**, govorio je najznačajniji Hitlerov idejni oslonac, njemački historičar **Heinrich von Treitschke** (Burns, *Savremena politička misao 1850-1950*, str. 446). Drugi fašistički lider koji je također vjerovao da je primjena sile pokretna snaga za povijest i da rat donosi reformu bio je **Mussolini**. Slabljenje engleske imperije dovodio je u vezu sa njihovim **"naporima u izbjegavanju ratovanja, što je, pak, najznačajnija poticajna snaga evolucije"**.

Temeljni oslonac obje ideologije je ideja "borbe za opstanak" za koju je Darwin tvrdio da je prisutna u prirodi. Marxova tvrdnja o sukobu kao osnovi dijalektičkog materijalizma, a i fašistička tvrdnja da je rat poticajna snaga nije ništa drugo do prilagođavanje Darwinove teorije evolucije društvenim naukama.

Što se tiče rezultata ovih ideologija, on je sasvim očit: braniti potrebu konstantnog sukoba je nepregledni "potok krvi", jedan korak načinjen u smjeru totalnog uništenja ljudske rase. Neizbježno, svi oni koji slijede ove ideologije su u konstantnom međusobnom sukobu, tirisanju i uzajamnom prolivanju krvi u ime napretka. Oni gube humane emocije kao što su ljubav, poštovanje, požrtvovanost, saučesništvo, koje je Allah, dž. š., naredio čovjeku, a u potpunosti prestaje okruženje mira i spokojstva. Upravo iz tog razloga, zbog ovih ideologija je proteklo XX

stoljeće bilo period bola i nesreća.

A, zapravo, uopće **nije bila potrebna proturječnost i nepotrebno je bilo inicirati strahote i pokolje**. Oprečnosti su uvijek i na svakom mjestu prisutne. Uvijek je postojala dan i noć, svjetlo i tama, negativnost i pozitivnost, hladno i vruće, dobro i zlo. **Sve ove oprečnosti su stvorene da bi se naglasila ljepota, da bi inicirale etičke odlike kao što su tolerancija, mir i opraštanje**.

Ista situacija važi i za idejno polje. To što ljudi različito misle ne smije biti povod za međusobno ubijanje, njihovo nemilosrdo pogubljenje. Allah, dž. š., naređuje da se čak i prema neprijatelju odnosimo na dostojanstven i lijep način, da drugima govorima samo lijepe riječi:

Dobro i zlo nisu isto! Zlo dobrim uzvratiti pa će ti dušmanin tvoj odjednom prisni prijatelj postati (Fussilat, 34).

Sve proturječnosti, kao što je to i u Kur'anu naglašeno, među ljudima obdarenim razumom i savješću rješavaju se u sferi uzajamnog spokojstva i tolerancije. Pripadnici naroda koji ovo nisu mogli pojmiti i koji su vjerovali u obmane dijalektičkog materijalizma godinama su međusobno ratovali, tukli se poput divljači i na kraju samo padali u tegobe. Na taj način su manifestirali činjenicu na koju je Allah, dž. š., upozorio u narednom ajetu:

I pokoravajte se Allahu i Poslaniku Njegovu, i ne prepirite se da ne biste klonuli i bez borbenog duha ostali; i budite izdržljivi, jer Allah je, zaista, na strani izdržljivih (Al-Anfal, 46).

Kao što je saopćeno u ajetu, ljudi su odstupili od Allahovog Puta, na koji su upućivali Njegovi poslanici, i umjesto da na Zemlji siju mir, oni su je pretvorili u leglo nasilja. Zbog toga su gubili snagu, sami sebe su gurnuli u propast. Ne smije se gubiti iz vida da je Kur'an, koji naređuje kvalitete poput saosjećanja, merhmeta, požrtvovanosti, tolerancije i pravičnosti, jedini izvor koji ljudima i narodima daje snagu. A paralogizmi proizvedeni ateističkim besmislicama, kao što je materijalistički dijalektizam, čovječanstvu donose jedino propast i bol. Jedini put da čovjek nađe spas, da na Zemlji živi spokojno i u sigurnosti je življenje u skladu s etikom koju je Allah, dž. š., naredio u Kur'anu.

ONI KOJI SU OPREČNE IDEJE NASTOJALI UČUTKATI "DIJALEKTIČKIM SUKOBOM" SU KROZ POVIJEST UVIJEK PORAŽAVANI

Prema darvinizmom nadahnutom dijalektičkom materijalizmu, povijest je sukob i bespoštedna borba oprečnih ideja. Shodno ovim ubjeđenjima, proteklo, XX stoljeće obilježeno je međusobnim obračunom fašista i komunista, ljudi iste države su postali međusobni neprijatelji, a Svijet je pretvoren u ogromno jezero krvi. U ishodu svega toga, također, vjerovali su u pobjedu svoje ideologije. Međutim, iz ove borbe komunizam nije uspio izaći kao pobjednik, pobijene su tvrdnje o materijalističkoj, a također i historijskoj dijalektici.

Kroz povijest je uvijek postojao sukob pozitivnog i negativnog. Ova borba između dobrih i loših se odigravala i na idejnom polju. Pozitivne snage su uvijek izlazile kao pobjednici iz ovog sukoba. Metode borbe na koje Allah, dž. š., upozorava u Kur'anu su uperene ka uklanjanju proturječnosti i neprijateljstva i uspostavi mira, spokojstva i prijateljstva među ljudima.

Ilustracije radi, Allah, dž. š., naložio je Musau, a. s., da faraona pozove na Pravi Put. Musa i faraon bili su pristalice dviju oprečnih ideja. Međutim, upoređujući ove dvije oprečne strane, Allah, dž. š., se na slijedeći način obraća Musau i njegovom bratu Harunu, a. s.:

Idite faraonu, on se, doista, osilio, pa mu blagim riječima govorite ne bi li razmislio ili se pobojava! (Ta Ha, 43-44).

Zajedno sa svojim bratom, Musa, a. s., koji je ispunjavao Božije naredbe, izašao je pred faraona i, isprobavajući razne metode, objasnio mu Allahove naredbe, Pravi Put i dobročinstvo. Na kraju ove njegove idejne borbe faraon, koji nije mogao vidjeti Istinu i koji je bio naklonjen tiraniziranju dobronamjernih, utušio se u moru, a Musa i njegove pristalice su se spasili.

Ovaj primjer je jedan siže povijesti

čovječanstva. Kroz povijest niko nije izišao kao pobjednik iz brutalnog rata i okršaja uz prolivanje krvi. Ako su čak i bili oni koji su izgledali kao pobjednici u sukobu ove vrste i koji su na taj način došli na vlast, ni oni, a niti njihovi podanici nisu mogli voditi spokojan život u miru. Naprotiv, uvijek su bili izloženi neprilikama i duhovnoj i materijalnoj bijedi. Stvarni pobjednici su oni koji uvijek pozivaju na mir i spokojstvo, vjernici koji, vodeći svoju borbu na idejnom polju, upućuju ljude na razmišljanje.

Faraon je posjedovao jednu tiransku i surovu upravu kojom se, na svojevrstan način, ponosio. Kraj je, međutim, bio poražavajući. Na reljefu gore prikazan je faraon u okrutnom obračunu sa neistomišljenicima ili podanicima.

zemlji kao posljedicu ima istodobno širenje oba krila. Prema tome, oni koji koriste darvinizam da bi potkrijepili fašizam ili kapitalizam, htjeli ne htjeli oni pružaju podršku i komunizmu.

U ovom ateističkom okruženju gdje dominira darvinizam, desnica rađa i hrani ljevicu, a također i ljevica desnicu. A, isto tako, obje strane su i u konstantnom međusobnom sukobu. Što se pak tiče sukoba, to je inače okruženje za koje darvinizma tvrdi da je potrebno i korisno za ljudsku zajednicu.

Obratimo li pažnju na izloženu shemu, sasvim je moguće konstatirati da je, na političkoj platformi, darvinizam formirao izvjesnu "dijalektiku". Dijalektika je teorija "sukoba" koju je prvi iznio njemački filozof **Hegel**, a koja je potom usvojena od strane Marxa i Engelsa. Dijalektika predviđa da su svi razvoji u kosmosu mogući jedino uz pomoć sukoba. Prema ovoj teoriji, svaka pozicija ili ideja je jedna "teza". Potom se pojavljuje "antiteza" koja se suprotstavlja tezi. Teza i antiteza se sukobljavaju, a u ishodu sukoba stvara se "sinteza". Nakon određenog vremena sinteza također postaje teza, kojoj se ponovo suprotstavlja nova antiteza. Prema teoriji dijalektike, ovaj sukob se tako nastavlja.

Uporedo sa darvinizmom, koji negira kreacionizam i koji je bio razlogom da se na čovjeka gleda kao na razvijenu životinjsku vrstu, svijet je postao mjesto sukoba ove darvinističke dijalektike. U mnogo zemalja, a prvenstveno u zemljama Evrope prethodno su prednjačili darvinisti desnog krila, koji su, uništavanjem ili iskrivljavanjem vjerskih učenja i etike, uspostavili brutalni kapitalizam, a nakon njega i surovi fašizam. Kao suprotnost ovoj ideologiji organiziraju se i darvinisti lijevog krila, odnosno komunisti, i obje strane ulaze u jedan dugotrajan sukob. Što se tiče sinteze ove darvinističke dijalektike, ona je uvijek ista: krv, bol, torture, ratovi, suze...

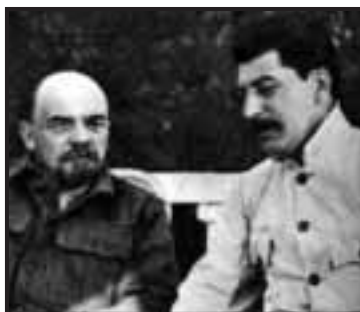
Teror i strahote koje su proizveli predstavnici desnog krila darvinističke dijalektike (fašisti) smo iznijeli u drugim našim djelima. Što se tiče narednih poglavlja ove knjige, u njima ćemo iznijeti teror i strahote komunizma.

DRUGI DIO

**Josif Staljin:
ubica 40 miliona ljudi**

HISTORIJA BOLJŠEVIČKOG VANDALIZMA

Dvadeseto stoljeće je najkrvaviji period u historiji čovječanstva. U ovom stoljeću su se pojavile metode do tada neviđenih brutalnosti kao što su svjetski ratovi, genocidi, koncentracioni logori, hemijska i nuklearna naoružanja, bombardiranja, gerilski ratovi i terorističke akcije. Broj ljudi pobijenih navedenim metodama u tom stoljeću izražava cifrom od preko 100 miliona.

Postoje dva osnovna razloga zbog kojih je XX stoljeće bilo toliko krvavo. Prvi razlog je što je razvijena tehnologija omogućila proizvodnju oružja koje je daleko ubitačnije u odnosu na oružje iz pretodnog perioda. A drugi razlog - a to je, zapravo, stvarni razlog - su ideologije koje su služile kao povod korištenju ovog naoružanja i tehnologije, i to na najsvirepiji i najokrutniji način. Različiti "izmi", čiji su temelji zakopani u XIX stoljeću, svoje su krvavo ubiranje plodova obavili u narednom, XX stoljeću.

Od svih ovih "izama" komunizam je najkrvaviji, najbespoštedniji i sa najširim kalibrom. Broj žrtava koje su u XX stoljeću izgubili živote od strane komunističkih režima ili organizacija iznosi približno 120 miliona!

Samo u ime ove ideologije 120 miliona ljudi je strijeljano i ubijeno iscrpljujućim radom u koncentracionim logorima, pod izgovorom "progona" odvođeno od kuća i uništeno u stepama Sibira, ubijeno glađu u namjerno

izazvanoj neimaštini, pogubljeno u strašnim torturama zloglasnih zatvora, strijeljano od strane komunističkih militanata ispranog mozga, zadavljeno, zaklano i raskomadano. Strahote, koje su započele 1917. g., nakon ruske Boljševičke revolucije, prvo su se proširile po cijelom, tek formiranom Sovjetskom Savezu, a potom na prostore Istočne Evrope, Kine, Koreje, Vijetnama, Kambodže, Kube, na zemlje Latinske Amerike i Afrike.

Prijeđimo sada na detaljniju analizu ovog crvenog užasa.

Lenjinova krvava revolucija

Karl Marx nije bio lider političke partije. Bio je samo teoretičar. Bacio se postavljanjem historije čovječanstva u zakone koji su u skladu s dijalektičkim materijalizmom i, shodno tome načinio određene komentare i predskazanja vezana za budućnost. Najveće Marxovo predskazanje je bila revolucija. Obećao je da će kapitalistički sistem biti uništen od strane pobunjenih radnika i da će se, zajedno sa ovom revolucijom, roditi "besklasno društvo".

Godine 1883. Marx je umro. Unatoč tome što su nakon toga prošle godine, čak decenije, nikako da se dogodi revolucija koju je Marx predskazao. Nastranu revolucija, u kapitalističkim zemljama Evrope su se, iako neznatno, dogodila određena poboljšanja u uvjetima života i rada radnika te je došlo i do smanjenja zategnutosti između radnika i buržoazije. Nije bilo revolucije, a niti naznaka da bi moglo doći do njezine realizacije.

U ovakvom okruženju, skoro dvadeset godina nakon Marxove smrti, u Rusiji se javlja drugo značajno ime Vladimir Ilič Lenjin, čiji je ugled vremenom porastao u Socijaldemokratskoj partiji, koja je u Rusiji formirana od strane marksista, donio je novu interpretaciju marksističke misli. Prema Lenjinu, nemoguće je da se revolucija desi sama od sebe pošto je radnička klasa Evrope opijena olakšavajućim uvjetima koje im je pružila buržoazija. Što se tiče ostalih zemalja, one inače nemaju radničku klasu vrijednu pažnje. Za ovaj problem Lenjin je predložio militantno rješenje: revoluciju ne bi trebali izvesti radnici, kako je to Marx predvidio, već bi ona trebala biti realizirana od strane **Komunističke partije**, koja posjeduje vojnu disciplinu koju čine profesionalni revolucionari i koja će djelovati u ime radnika (odnosno, u ime "proleterijata", prema marksističkoj literaturi). Koristeći oružanu borbu i metode propagande, Komunistička partija će izvesti jednu

Ideologiju koju je Marx ostavio iza sebe nakon njegove smrti interpretirao je Lenjin. Dok je na jednoj strani radio na popuni nedorečenosti i proturječnosti, Lenjin je u isto vrijeme radio i na razvijanju formula za komunističko oružano preuzimanje vlasti.

Gore: Lenjin (u sredini) i ostali komunistički militanti na fotografiji snimljenoj 1897. godine u St. Petersburgu.

Dolje: rusko izdanje Marxovog *Kapitala*.

Lenjinovo obraćanje masama na Crvenom trgu 1919. g.

Naoružani
boljševički
revolucionari u
St. Petersburgu
novembra 1917.
godine.

političku revoluciju, od trenutka preuzimanja vlasti bit će uspostavljena autoritativna vlast, koju Lenjin naziva "proleterskom diktaturom", opozicionari režima će biti uklonjeni, ukinut će se privatno vlasništvo i osigurat će se napredovanje zajednice ka komunističkom uređenju.

Zajedno sa ovom Lenjinovom teorijom, komunizam je došao u poziciju ideologije naoružanih terorističkih grupa.

Poslije Lenjina se širom Svijeta pojavilo na desetine komunističkih ili radničkih partija koje su se zavjetovale na izvođenje revolucije uz prolivanje krvi.

Dobro, koje metode bi Komunistička partija trebala slijediti prilikom izvođenja revolucije? Na ovo pitanje Lenjin je odgovorio i teoretski i praktično: Komunistička partija bi trebala proliti što je moguće više krvi!!!

Još 1906. g., dakle jedanaest godina prije Boljševičke revolucije, Lenjin je, u časopisu Proletari, pisao slijedeće:

Djelo za koje se mi zanimamo je oružana borba; ova borba se realizira od strane pojedinaca i malih grupa. Dok jedan dio pripada revolucionarnim organizacijama, ostali dijelovi (većina u određenim dijelovima Rusije) nisu vezani ni za koju revolucionarnu organizaciju. Oružana borba je usmjerena ka dva različita cilja, koji se apsolutno moraju odvojiti jedan od drugog: kao prvo, ova borba ima za cilj izvršavanje atentata na pojedince, lidere, vojne i policijske službenike, a kao drugo, konfiskovati vladin izvor prihoda, a i izvore prihoda privatnih lica. Dio konfiskovanog novca će ići u partijsku kasu, dio za cilj specijalnog naoružavanja i priprema za ustanak, a dio za životne troškove učesnika u borbi koju definiramo.¹⁴

Velike konfiskacije (kao one u Kafkazu koje iznose 200.000 rubalja i Moskvi od 875.000 rubalja) doista su i otišle prvenstveno revolucionarnim partijama, a veći dio malih, a ponekad i u cijelosti su išle za životne troškove konfiskatora.

U Socijaldemokratskoj partiji Rusije, u čijoj upravi se nalazio i Lenjin, početkom 1900-tih godina desilo se jedno veoma značajno idejno razilaženje. Dok je grupa pod vodstvom Lenjina zagovarala podizanje revolucije uz upotrebu sile, druga grupa je, u kontekstu uvođenja marksizma u Rusiji, zastupala demokratsnije metode. Unatoč tome što su u stvarnosti brojčano bili manji, raznim metodama pritisaka lenjinisti su došli u položaj "većine" i počeli se spominjati kao "boljševici", što je pak ruski izraz za "većinu". Druga grupa je nazvana "menjševici", riječju koja znači "manjina".

U telegrafima koje je odašiljao boljševičkim militantima rasprostranjenim širom Rusije, Lenjin je stalno izdavao naredjenja za izvršenje smrtnih kazni, a isto tako zahtijevao je i da se to izvršava na način koji će izazivati strah u narodu. Gore: Lenjin u društvu grupe boljševičkih militanata 1918. g.

U skladu sa prethodno navedenim Lenjinovim citatom, boljševici su krenuli sa organiziranjem atentata, konfiskacijom vladinog novca, pljačkanjem zvaničnih ustanova i sl. Nakon godina koje su većinom prošle u izgnanstvu, planiranu revoluciju boljševici su izveli 1917. g. Te godine su se dogodile dvije različite revolucije. Prilikom prve, koja je realizirana u februaru, sa prijestolja je skinut car Nikola Drugi, zatvoren je zajedno sa članovima porodice i formirana je demokratska vlada. Boljševici su, međutim, bili odlučni u formiranju ne demokracije, već "diktature proleterijata". Oktobra iste, 1917. g., dogodila se planirana revolucija. Predvođeni Lenjinom i njegovim najbližim saradnikom **Leonom Trockim**, komunistički militanti su prvo zauzeli Petrograd, gdje je bila smještena centralna vlada, a potom i Moskvu. U ishodu sukoba u oba ova grada formiran je prvi komunistički režim na Svijetu.

Nakon Oktobarske revolucije Rusija je postala poprište velikog građanskog rata. Rat, koji je vođen između "Bijele armije", koju su oko sebe okupili generali vjerni caru, i Crvene armije pod komandom Trockog, trajao je pune tri godine. Jula 1918., naredbom Lenjina, od strane boljševičkih

militanata strijeljanjem je izvršena smrtna kazna nad carem Nikolom Drugim i cijelom njegovom porodicom (zajedno sa troje maloljetne djece). Tokom cijelog građanskog rata boljševici se nisu ustezali da nad opozicionarima režima provode najkrvavije zločine, pokolje i mučenja.

I jedinice Crvene armije, a i tajna policijska organizacija, "Čeka", koja je osnovana na Lenjinovu inicijativu, primjenjivali su veliki teror prema svim grupama koje su vidjeli kao moguću opasnost po režim. Boljševički teror je na slijedeći način opisan u Crnoj knjizi komunizma, poznatom djelu o svjetskom komunističkom teroru:

Boljševici su odlučili eliminirati, legalno ali i fizički, svaku opoziciju i svaki, čak i pasivni otpor njihovoj hegemoniji, i to ne samo kada se radilo o grupi političkih opozicionara, nego i o društvenim grupama kao što su plemići, buržoazija, inteligencija, Crkva itd., i profesionalnim kategorijama (oficiri, žandarmerija...), a **ponekad su tome davali i genocidnu dimenziju**. Već od 1920., "**dekozakizacija**" u mnogo čemu odgovara definiciji genocida: cijela populacija jake teritorijalne determinacije, **Kozaci, istrijebljena je kao takva, muškarci strijeljani, žene, djeca i starci deportirani, sela sravnjena ili predata novim okupatorima koji nisu Kozaci**.

Lenjin je držao Kozake u istoj ravni kao što su bili Vandeji u vrijeme Francuske revolucije i namjeravao je na njima primijeniti tretman koji je Gracchus Babeuf, "izumitelj" modernog komunizma, već 1795. kvalificirao kao populicide (narodoubistvo).¹⁵

Nakon ulaska u svaki grad boljševici su činili masakre nad svim grupama koje se nisu blagonaklono odnosile prema njihovom režimu, provodili su pretjeranu brutalnost s ciljem ulivanja straha u narodu. U istom izvoru se na slijedeći način opisuju brutalnosti koje su boljševici proveli na Krimu:

Identična nasilja desila su se u većini krimskih gradova koje su okupirali boljševici: Sebastopol, Jalta, Alušta, Simferopol. Isti užasi, od aprila do maja 1918. g., dogodili su se u velikim kozačkim varošima koje su se bile pobunile. Vrlo precizni dosjei Denikinove komisije opisuju "leševe svezanih ruku, slomljenih kostiju, razbijenih glava i vilica, odrezanih genitalnih organa".¹⁶

I S. P. Melgunov je, također, u svom djelu *La Terre rouge en Russie, 1918-1924 (Crveni teror u Rusiji, 1918.-1924.)* pisao da je u ishodu "akcije suzbijanja svjedočenja preživjelih" grad Sevastopolj pretvoren u "**grad povješanih**":

NEUKI KOMUNISTIČKI MILITANTI

Neukim narodnim masama boljševici su se obratili jednostavnim sloganima i, zahvaljujući velikoj propagandi, za veoma kratko vrijeme veliki broj ljudi su primili u svoje redove. Neobrazovano i siromašno stanovništvo je s lakoćom povjerovalo u laži komunista koji su im obećavali kruh i mir. Komunističku propagandu je, također, učvršćivao i ateizam na koji je huškao darvinizam. Na fotografiji se vide seljaci i radnici koji su u ishodu aktualne propagande za svega nekoliko dana prešli u komunističke redove.

КОНТОРА
ЦЕНТРАЛЬНОГО СКЛАДА

Др. Завод
Земля своја

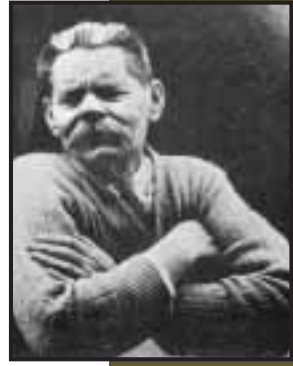
Vojni lider krvave Boljševičke revolucije bio je Leon Trocky. Trocky, koji je nakon Lenjina bio na poziciji drugog čovjeka, sa Crvenom armijom, na čijem čelu se nalazio, vodio je građanski rat koji je cijelu Rusiju oblio krvlju. Gore: jedan prizor od hiljada nevinih pobijenih u građanskom ratu.

Propagandni plakat koji predstavlja Trockog kao ratnog junaka.

Ruski vojnici, koji su, pod utjecajem Trockog, u Petrogradu podržali ustanak protiv cara, 1917.

Maxim Gorki

Ulica Nahimovski bila je načičkana povješanim tijelima oficira, vojnika i civila uhapšenih na ulici. Grad je bio mrtav, narod se skrivao po podrumima i u hambarima. Svi stubovi ograda, svi zidovi kuća, telegrafski stubovi, izlozi trgovina bili su prekriveni plakatima sa natpisom '**smrt izdajicama**'. Radi upozorenja drugima, ljude su vješali po ulicama.

Sve one koje su namjeravali likvidirati boljševici su žigosali određenim kategorijama. Naprimjer, "buržoazija" ili "menjševici", koji su branili pristup socijalizmu različitom od boljševičkog, bili su glavni neprijatelji novoformiranog režima. Brojčano najveća i ona koja je ciljala na najviše mete bila je kategorija "**kulak**". Riječ kulak je ruski izraz za bogate zemljoposjednike. Tokom Revolucije i građanskog rata, Lenjin je izdao na stotine naređenja o primjeni bespoštjednog terora nad kulacima. Ilustracije radi, u jednom telegrafu, koga je poslao **Upravnom komitetu sovjeta Penze**, pisao je slijedeće:

Drugovi! Ustanci kulaka u vaših pet distrikta moraju biti nemilosrdo ugušeni! Interesi čitave Revolucije to zahtijevaju, jer "**posljednja borba**" sa kulacima posvuda je otpočeta.

Potrebno je formirati jedan model: **objesiti** (kažem objesiti tako da ljudi to vide) **kulake, bogataše i krvopije čiji broj ne smije biti manji od 100**, objaviti njihova imena i dočepati se sveg njihovog žita... **Učinite to tako da na okolnih stotine milja ljudi vide, drhte, znaju i da u sebi kažu: Oni ubijaju i nastaviti će ubijati kulake žedne krvi**. Pošaljite mi telegraf da ste primili i izvršili ove instrukcije. Vaš Lenjin.¹⁷

Lenjinove direktive su, uz veliko zadovoljstvo, izvršavane od strane boljševičkih militanata. Čak su razvili i specijalne stilove brutalnosti i izživljavanja. Poznati ruski pisac, **Maxim Gorki**, na slijedeći način opisuje određene metode čiji je i sam bio očevidac:

U Tambovu, na visini od jednog metra iznad zemlje, komunisti su u lijeve ruke i noge zatvorenika zakucavali velike eksere, koji se koriste na prugama, i svjesno posmatrali patnje ovih ljudi. Razrezali su stomak jednog zatvorenika, izvadili tanko crijevo, prikovali ga za jedno drvo i sve to posmatrali. Sa nekih su, pak, skidali odjeću i, počevši od ramena, gulili im kožu.¹⁸

Boljševici su započeli čistku svih onih koji nisu htjeli prihvatiti komunizam. U ishodu prethodno navedenih, a i mnogih drugih Lenjinovih

naredbi i prakse, na desetine hiljada ljudi je strijeljano i to bez ikakvog sudskog postupka. Veliki broj opozicionara režimu je, također, otpremljeno u "gulage", koncentracione logore gdje su, pod nepodnošljivim uvjetima, bivali nasmrt upošljavani. Većina njih se nije uspjelo spasiti iz ovih kampova. Na kraju, pobijeno je na stotine hiljada radnika i seljaka, koji su se, u periodu između 1918. i 1922. g., pobunili protiv boljševičkog režima.

U svojoj knjizi *The Unknown Lenin (Nepoznati Lenjin)*, koju je napisao pozivajući se na tajnu sovjetsku arhivu, historičar **Richard Pipes** iznosi nebrojeno mnogo primjera naredbi za izvršenje zločina, pokolja i mučenja, koje je Lenjin izdao boljševicima, te na kraju daje slijedeći komentar:

Nakon navedenih dokaza postaje nemoguće negirati da je Lenjin, ne idealist, nego **masovni ubica koji vjeruje da najbolji put za rješavanje** bilo stvarnih ili imaginarnih **problema leži u ubijanju ljudi koji ih prouzrokuju**. On je prvi donio/započeo praksu političkog i socijalnog istrebljenja, uništenja na desetine miliona života u XX stoljeću.¹⁹

Pavlovovi psi i Lenjinovi planovi "evolucije čovjeka"

Potrebno je veoma dobro shvatiti razloge brutalne komunističke prakse koju smo vidjeli kroz primjer Lenjina i kroz još stravičnije primjere koje ćemo navesti na narednim stranicama. Šta je to bilo presudno da komunistički lideri poput Lenjina, zatim Staljina, Maoa i Pola Pota, kojima ćemo se kasnije pozabaviti, postanu izbezumljene ubice?

Odgovor na ovo pitanje leži u njihovoj privrženosti materijalističkoj filozofiji i stajalište ove filozofije o pitanju čovjeka. Kao što smo naglasili i na početku: komunizam je adaptacija materijalističke filozofije na društvenom nivou, koji je u potpunom skadu sa Darwinovom teorijom evolucije, koja, opet, predstavlja prirodnu adaptaciju ove filozofije u okvirima prirode. Određene temeljne postavke ovih izopačenih učenja mogu se rezimirati u slijedećem:

1. čovjek je materijalno biće koje ne posjeduje dušu;
2. čovjek je napredna vrsta životinje. Jedina razlika od ostalih životinja je u tome što su uvjeti u kojima se nalazi čovjek malo više "pripitomili". U suštini, ne postoji razlika između čovjeka i životinje;

3. "sukob" je jedini nepromjenljivi zakon i u prirodi i u ljudskoj zajednici. Sukob nastaje uslijed međusobnog podudaranja interesa. To što u ishodu sukoba jedna strana izlazi kao gubitnik, osjeća bol i umire krajnje je prirodno, čak i potrebno;
4. prema tome, realiziranjem jednog razvoja, na primjer "komunističke revolucije", prema komunistima, neizbježno je, čak i potrebno da ljudi umiru u velikom broju, da pate i da prolaze kroz mučenja.

Da bi ozvaničili gore navedene stavke, komunizam - i sve ideologije koje prihvataju materijalizam - koristi se metodom uništavanja vjere u Boga, koja je prisutna u društvu. Cilj materijalizma, zapravo, i jeste da iz društva udalji vjeru u Boga, etičke i vjerske vrijednosti i na taj način oformi mase koje definira kao "zajednice bezdušnih životinja". Misle da će tako s lahkocom vladati aktualnim masama, da će osigurati svoju vlast, da će pripremiti zakonsku osnovu za sve svoje nemoralnosti i tiraniju.

Najveći poduhvati komunističke ideologije koja tako gleda na čovjeka su: što je moguće više izvršiti "animalizaciju" ljudi, okovati ih u lance kao divlje zvijeri, "vaspitati" ih metodama bola i straha i, po potrebi, svirepo ubijati.

Obratimo li pažnju na Lenjina, sasvim jasno ćemo uočiti prisustvo aktualne materijalističko - darvinističke filozofije koja čovjeka definira

I. P. Pavlov, poznat po ispitivanju uvjetovanog refleksa kod životinja.

samo kao jednu vrstu životinje. Štaviše, Lenjin je obavio i specijalni razgovor sa ruskim naučnikom, **I. P. Pavlovim**, koji se proslavio ispitivanjem *uvjetovanog refleksa* kod životinja i pokušao inicirati primjenu Pavlovovih metoda na ruskoj populaciji. U svojoj knjizi *A People's Tragedy, A History Of The Russian Revolution* (Tragedija jednog naroda: historija ruske Revolucije), historičar **Orlando Figes** na slijedeći način ističe Lenjinov cilj dresiranja ruskog naroda i darvinističke korijene toga:

Prema određenim predanjima, oktobra 1921. Lenjin je načinio tajnu posjetu laboratoriji velikog fiziologa I. P. Pavlova da bi saznao mogu li, u kontroli ponašanja ljudi, biti od pomoći

POUČAVANJE UVJETOVANOM REFLEKSU

Lenjin i Trocky vjerovali su da će
ljude, kao životinje, moći
preodgajati uz pomoć
uvjetovanog refleksa.

Organiziranje Komunističke
partije u Sovjetskom Savetu se
usmjeravalo prema ovoj logici. Na
slici: Trocky na Crvenom trgu u
trenutku propagandnog obraćanja
masama koje ga slušaju, 1918.

njegova otkrića vezana za uvjetovani refleksi. "Želim da ruske mase razmišljaju na komunističkoj liniji i da se ponašaju u skladu s tim," objasnio je Lenjin... **Pavlov je ostao zaprepašten. Ono što je on pravio nad psima, Lenjin je tražio da to primijeni na ljudima!** "Hoćete reći da ruski narod želite dovesti pod jedan standard? Hoćete da se svi ponašaju na isti način?" upitao je Pavlov... "Upravo to," odgovorio je Lenjin. **"Ljudi bi trebali biti čestiti. Moraju se dovesti u oblik kakav mi hoćemo"...**

Mijenjanje ljudske prirode bio je konačni cilj komunizma. Bio je to cilj kome su težili i ostali totalitarni režimi. Kao što je 1920. godine rekao jedan od predvodnika eugenetičkog pokreta u nacističkoj Njemačkoj: "Skoro da smo bili svjedoci jedne promjene u pojmu ljudskog roda... Zahvaljujući strašnoj ratnoj eugenetici, primoravani smo biti različite jedinice u odnosu na predašnje"...

Posredstvom prosvijećenih masa, ideja o stvaranju nove ljudske vrste uvijek je bila spasilačka misija ruskih intelektualaca XIX stoljeća - od kojih i potječu boljševici. Marksistička filozofija također na isti način uči da je ljudska priroda produkt povijesnog razvoja i da ju je zbog toga moguće pobijediti. **Darwinov i Huxleyov naučni materijalizam, koji je, u Lenjinovoj mladosti, među ruskim intelektualcima imao gotovo svetost religije, branio je ideju da se čovjek određuje prema svijetu u kome živi.** Iz tog razloga, boljševici su vjerovali da će njihova revolucija, uz pomoć nauke, stvoriti novu vrstu čovjeka...

Unatoč tome što je uvijek kritizirao Revoluciju i što mu je priječeno protjerivanjem, boljševici su se uvijek blagonaklono odnosili prema Pavlovu. U Moskvi su mu, nakon dvije godine, dodijelili veliki apartman. Za Pavlovljeva istraživanja Lenjin je govorio da "za Revoluciju imaju veliki značaj". Buharin je to nazivao "čeličnim arsenalom" materijalizma.²⁰

Najveći Lenjinov pomoćnik i značajni teoretičar komunističke ideologije, Trocky, također je dijelio Lenjinovo mišljenje darvinističkog porijekla o "izmjeni ljudske prirode". Trocky je pisao slijedeće:

Šta je čovjek? Još je nesposobno i **neformirano biće. Kao životinja čovjek nije evoluirao sistematično, već na spontan način.** A razvilo se i mnogo oprečnosti. Pitanje kako kontrolirati i odgajati, kako se razvio i upotpunio duhovni i fizički sistem čovjeka je veliki problem koji je moguće obraditi samo na temeljima socijalizma. Možemo izgraditi prugu u pustinji, podići Ajfelovu kulu, direktno razgovarati sa New Yorkom, ali ne možemo usavršiti čovjeka, je li tako? Ne, čovjeka možemo usavršiti. Proizvesti novu i izmijenjenu verziju čovjeka - to je slijedeći zadatak komunizma... **Čovjek bi sam sebe trebao posmatrati kao neobrađeni materijal, ili polovično proizvedenu materiju.** I trebao bi reći ovako: "Dragi homo sapiens, radit ću za tebe".²¹

Zbog toga što su čovjeka doživljavali kao životinjsku vrstu i smatrali ga gomilom materije, Lenjin, Trocky i ostali boljševici ljudskom životu nisu pridavali nikakav značaj. Za uspjeh revolucije jednostavno se mogu žrtvovati milioni ljudi, smatraju oni. Prema historičaru **Richardu Pipesu**, autoru knjige *The unknown Lenin*, "**Lenjin za čovječanstvo uopće nije gajio nikakve emocije izuzev nipodaštavanja**, Pisma potvrđuju tvrdnju Gorkog da **za Lenjina ljudi 'gotovo nemaju nikakav značaj' i da se on prema radničkoj klasi odnosi kao što se metalski radnik odnosi prema rudi željeza.**"²²

Lenjinova svjesna politika izgladivanja naroda

Gotovo zajednička karakteristika komunističkih režima XX stoljeća je primoranost njihovih naroda na veliku glad. U vrijeme Lenjina vladala je glad koja je na području cijele Rusije prouzrokovala smrt pet miliona ljudi. U većoj mjeri se ova katastrofa ponovila i u vrijeme Staljina, u periodu 1932.-1933. g., i samo u Krajini je tada zbog gladi umrlo preko šest miliona ljudi. Kao što ćemo se u to uvjeriti na narednim stranicama, i u Maovoj crvenoj Kini i Pol Potovoj Kambodži je također, zbog gladi život izgubilo nekoliko miliona ljudi.

Treba pomno razmisliti o tome šta znači glad i oskudica. Za nas, danas okružene supermarketima, pekarama, slastičarnicama i restoranima, riječ glad je strani pojam. Prema tome, kada čujemo riječ glad, mnogi od nas to shvatamo kao "privremeno ostati gladan". Međutim, glad koja je doživljavana kroz primjere Rusije, Kine i Kambodže je stanje dugotrajne gladi koje je trajalo mjesecima i godinama. Iz ruku seljaka koji su se hranili samo svojim proizvodima (žitom i rižom) silom je oduzeta sva ljetina. Nakon toga su ostali bez bilo kakve hrane. Ljudi su prvo brali voće i povrće i klali stoku čije je meso bilo jestivo. To se odmah potrošilo. Potom su krenuli sa varenjem lišća, trave i kore drveta. Nakon nekoliko sedmica tijela počinju slabiti, mršati. Ljudi su stalno gladni. Neki su počeli hvatati i jesti pse i mačke. To se produžilo i na ostala živa bića, sve do buba i insekata. Na kraju, iznemogli i iscrpljeni, ljudi su počeli umirati jedni za drugima. Nije ostao niko snažan da bi mogao pokopati umrle. I javlja se konačno, najužasnija dimenzija gladi: kanibalizam. Prvobitno su počeli jesti mrtve, a potom i napadati jedni na druge, međusobno otimati, klati i jesti djecu. Izgubili su ljudsko obilježje i animalizirali se.

A to i jeste cilj komunističkog režima!

Navedeno - ma koliko izgledalo nevjerovatno - prvi put u XX stoljeću se desilo u boljševičkoj Rusiji na čelu sa Lenjinom.

Izvjeshno vrijeme nakon dolaska na vlast, 1918. g., odlukom donesenom od strane Lenjina, počinje primjena politike ukidanja privatne svojine. U ishodu ovakve politike izvršena je nacionalizacija seljačke zemlje i zapljena ljetine. Vršeći upade u sela, boljševički militanti, jedinice Čeke i Crvene armije su, silom oružja, počeli oduzimati ljetinu, jedini izvor prehrane seljaka, koji su inače živjeli u veoma teškim uvjetima. Za svakog zemljoradnika je propisana određena kvota koju je morao dati boljševicima, a da bi upotpunili ovu kvotu, većina njih je morala dati cijeli urod. Seljaci koji su se nastojali usprotiviti tome bivali su ušutkani na najsvirepiji način. Da im ne bi bila oduzeta sva pšenica, neki seljaci su je skrivali u tajne hambare. Međutim, ove i slične pojave boljševici su tretirali kao "izdaju Revolucije" i za njih su primjenjivali do nepojmljivosti svirepa kažnjavanja. O dešavanjima na području Omska jedan inspektor je 14. februara 1922. g. napisao slijedeće:

Zloupotrebe odreda za zapljenu dostigle su nezamisliv stepen. **Seljake sistematski zatvaraju u hangare bez grijanja, bičuju ih i prijetim pogubljenjem.** Oni koji nisu u potpunosti ispunili kvotu poreza pritežu, tjeraju ih da nagi trče duž glavnog seoskog sokaka, a zatim ih zatvaraju u hangar bez grijanja. **Veliki broj žena bile su tučene sve dok nisu izgubile svijest, a zatim su ih nage bacili u rupe od snijega...**²³

Lenjin bi bjesnio kada bi vidio da seljaci nisu ispunili zadatu kvotu. Na kraju je, 1920., strašnom kaznom kaznio seljake iz određenih područja koji su se protivili ovoj nasilnoj pljenidbi: ne samo urod, od ovih seljaka će, u isto vrijeme, biti oduzeto i sjeme. Oduzimanje sjemena je značilo da seljaci neće imati nove ljetine i da će pomrijeti od totalne gladi. Upravo se tako i desilo. Unutar sovjetske teritorije, 1921. i 1922. g., 29 miliona ljudi se borilo sa glađu! Od toga, njih pet miliona je zbog gladi izgubilo živote!

Kada ja za glad u Rusiji saznala svjetska javnost, u zemljama Zapada su organizirane kampanje za pomoć u obuzdavanju ove katastrofe i, iako neznatno, uspjeli su je ublažiti. Ali, dosta su zakasnilo, pošto su, da bi prikrili katastrofu agrarne politike, boljševici zabranili objavljivanje vijesti koje govore o gladi. Istrajno su nijekali postojanje takve pojave. U svojoj knjizi *A Coincise History Of The Russian Revolution* (Kratka historija ruske Revolucije) Richard Pipes piše slijedeće:

Kao rezultat svoje privrženosti darvinizmu, Lenjin je narod doživljavao kao krdo stoke. Prema tome, nije se ustezao da se na najsvirepiji način odnosi prema ljudima nad kojima vlada.

U proljeće 1921. g. **seljaci su zbog gladi jeli travu, koru drveća i glodare. Bilo je i slučajeva kanibalizma.** Za vrlo kratko vrijeme milioni bijednih ljudi su pothitali prema najbližim željezničkim stanicama u nadi da će otići negdje gdje će uspjeti naći hranu. Prebacivanje ovih ljudi nije prihvaćeno pošto je **Moskva do jula 1921. nijekala postojanje katastrofe.** Čekali su voz koji nikada neće doći ili smrt koja je za njih bila neizbježna. Oni što su posjećivali gradove odlazili su prije nego što su vidjeli bilo kakve tragove života; ljudi su otišli odatle ili su ležali kod kuća oslabjeli toliko da nisu bili u stanju da se kreću. Leževi su zagađivali ulice grada.²⁴

Koji je bio cilj ove politike gladi? Nedvojbeno da je Lenin išao za tim da, oduzimanjem ljetine od seljaka, sa ekonomskog stajališta ojača boljševički režim i da, ukidanjem privatne svojine, realizira komunistički san. Postoji,

LJUDOŽDERI UHVAĆENI DOK SU JELI KIDNAPIRANU DJECU

U vrijeme gladi, koju je Lenjin smatrao veoma "korisnom", pojavili su se slučajevi kanibalizma. Na slici snimljenoj 1921. g. na području Volge se vide dvoje ruskih seljaka - ljudoždera uhvaćenih u trenutku dok su komadali i jeli tijela djece koju su prethodno kidnapirali. Ova slika užasa je dokument "modela čovjeka" koji su komunisti namjeravali stvoriti.

Zbog neimaštine koju je Lenjin svjesno inicirao, unutar sovjetske teritorije, 1921. i 1922. g., 29 miliona ljudi se borilo sa gladu. Od toga, njih pet miliona je zbog gladi izgubilo živote.

međutim još jedan razlog zbog koga su mase svjesno gurnute u glad. Lenjin je znao da će glad načiniti određena oštećenja u ljudskoj psihi; na taj način je planirao kod naroda uništiti vjeru u Boga i započeti akciju protiv Crkve. Ove Lenjinove bezdušne nakane su na slijedeći način opisane u knjizi *Crna knjiga komunizma*:

Mladi advokat Vladimir Uljanov Lenjin boravio je početkom 1890. g. u Samari, glavnom gradu jedne od najpogođenijih pokrajina gladu 1891. On je bio jedini predstavnik lokalne inteligencije koji ne samo da nije prisustvovao socijalnoj pomoći gladnim, nego se kategorično izjašnjavao protiv takve pomoći. Kao što je podsjetio jedan od njegovih prijatelja, "**Vladimir Iljič Uljanov imao je hrabrosti otvoreno izjaviti kako je glad imala mnoge pozitivne posljedice** kao, na primjer, pojavljivanje industrijskog proleterijata, tog grobara buržoaskog poretka. (...) Uništavajući zaostalu seljačku ekonomiju, "**glad nas**" - objašnjavao je on - "**objektivno približava našem krajnjem cilju, socijalizmu, kasnijoj etapi kapitalizma. Glad također uništava vjeru ne samo u cara, nego čak i u Boga.**"²⁵

DOK SU SELJACI UMIRALI OD GLADI,

Glad s početka 20-ih godina XX stoljeća je nastala nakon što su boljševici nasilno vršili zapljenu ljetine od seljaka. Milioni ljudi, među kojima i stotine hiljada djece, umrlo je od gladi. A Lenjin je svojim istomišljenicima pričao da je glad veoma korisna i govorio da se "jedino na taj način kod naroda može uništiti vjera u Boga".

...CRVENA ARMIIJA JE PLJAČKALA LJETINU

Grčeći se od bola, umirala su djeca od kojih je ostala samo kost i koža. Boljševici su, međutim, nastavili sa zapljenom ljetine od seljaka. Vreće koje su u velikom strahu seljaci skrivali pod zemljom su pronalazene i ,izvlačene od strane komunističkih militanata, a seljaci koji su to skrivali bivali su mučeni i ubijani.

Lijevo: vreće pšenice koje su 1918. g. na području Kurgan zaplijenjene od naroda i odvežene za prehranu Crvene armije.

Trideset godina kasnije, mladi advokat, koji je postao šef boljševičke vlade, ponovo se pozvao na svoju ideju: **glad je mogla i trebala poslužiti kao 'smrtni udarac neprijatelju u glavu'. A neprijatelj je bila Pravoslavna crkva.**²⁶

U jednom pismu upućenom članovima Politbiroa 19. marta 1922. g., Lenjin je na slijedeći način objašnjavao kako će se putem gladi slomiti privrženost naroda religiji, da će mase postati inertne i na taj način će se lakše realizirati planirani atak na crkvene institucije:

Uistinu, aktualni moment je krajnje povoljan za nas, a ne za njih. Mi imamo 99% šanse da usmrtime neprijatelja udarcem u glavu, da garantiramo pozicije za sebe, i samo za sebe u decenijama koje dolaze. **Sa svim tim gladnim ljudima koji se hrane ljudskim mesom, sada kada su putevi prekriveni stotinama, hiljadama leševa, sada i samo sada mi možemo** (i znači moramo) **konfiskovati imovinu Crkve žestokom i nemilosrdnom snagom.** Upravo sada je trenutak kada će nas ogromna većina seljačkih masa podržati ili, još tačnije, neće biti u mogućnosti da podrži tu šačicu sveštenstva Sto-Crnih i male reakcionarne buržoazije. (...) Sve indicira kako u nekom drugom trenutku mi ne bismo uspjeli, jer **samo beznađe od gladi može povući blagonaklon,** ili bar neutralan **stav masa prema nama.**²⁷

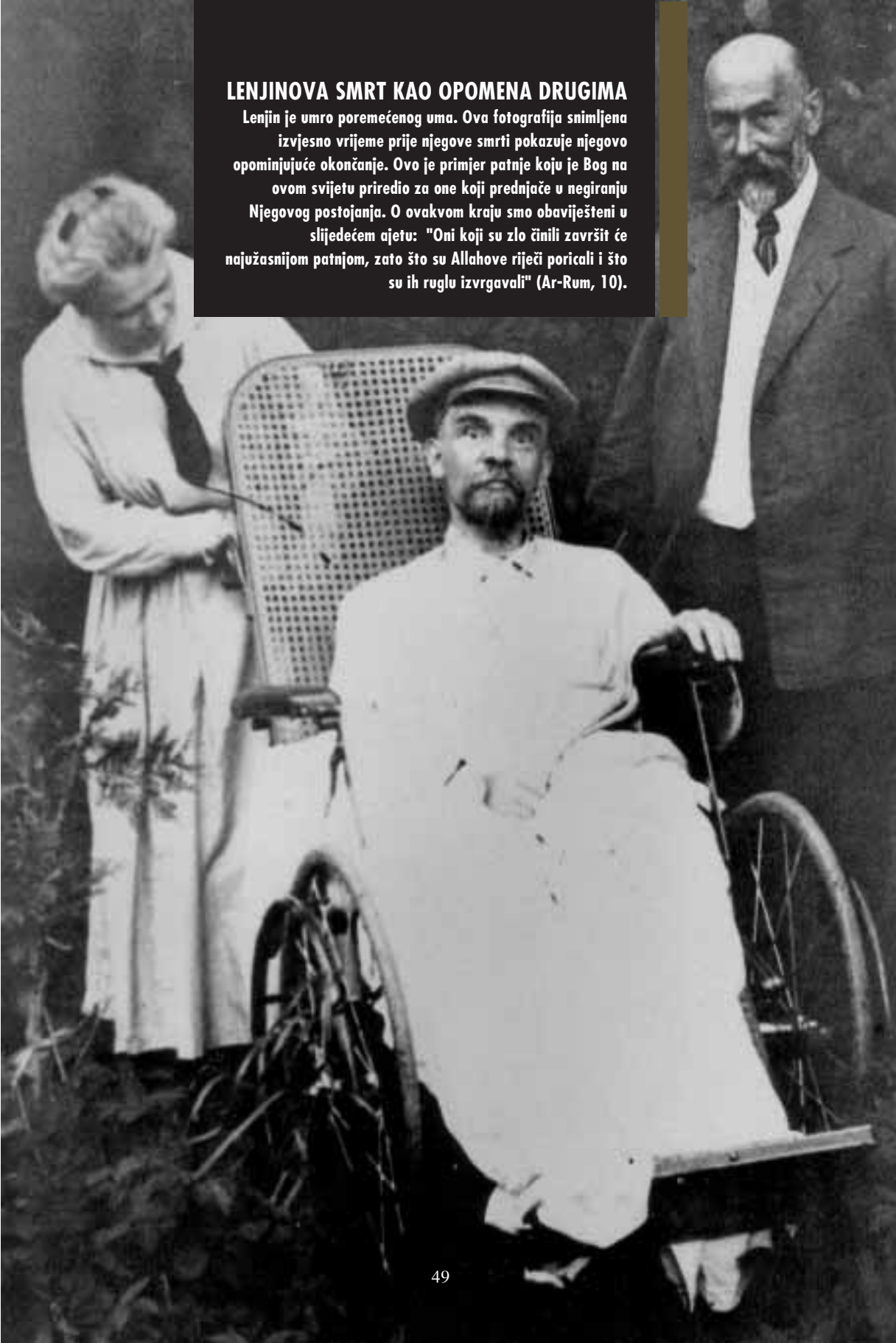

Zajedno sa praksom sve ove tirnije, Lenjin je pokazao prvi veliki primjer komunističke surovosti. Granice brutalnosti, kojoj je on prvi udario temelje, još više će uvećati njegovi idejni nasljednici, komunistički diktatori kao što su Staljin ili Mao. Što se tiče Lenjinovog okončanja, bio je veoma značajan. Bolest koja se od 1922. g. značajno pogoršavala počela ga je polahko paralizirati. Veliki dio 1923. g. proveo je na kolicima boreći se sa teškom gla-

Fotografija
snimljena neposredno
prije Lenjinove smrti.

LENJINOVA SMRT KAO OPOMENA DRUGIMA

Lenjin je umro poremećenog uma. Ova fotografija snimljena izvjesno vrijeme prije njegove smrti pokazuje njegovo opominjuće okončanje. Ovo je primjer patnje koju je Bog na ovom svijetu priredio za one koji prednjače u negiranju Njegovog postojanja. O ovakvom kraju smo obaviješteni u slijedećem ajetu: "Oni koji su zlo činili završit će najužasnijom patnjom, zato što su Allahove riječi poricali i što su ih ruglu izvirgavali" (Ar-Rum, 10).

Lenjinovo tijelo je mumificirano poput egipatskih faraona i pohranjeno u mauzolej koji podsjeća na starogrčke hramove.

voboljom. Marta iste, 1923. godine pretrpio je jednu vrstu krize, nakon čega je izgubio moć govora. Oni koji su Lenjina vidjeli u posljednjim mjesecima njegovog života bili su zaprepašteni; njegovo lice bilo je prekriveno izrazom prestravljenosti i djelovao je poluizbeumljen. Umro je 21. januara 1924. g. nakon izliva krvi u mozak.

Boljševici su mumificirali Lenjinovo tijelo, a, za njih veoma važan, njegov mozak su stavili pod specijalnu zaštitu. Tijelo pohranjeno u mauzolej na Crvenom trgu koji podsjeća na starogrčki hram posjećivale su mase koje su formirale velike redove. Sa strahom su ga posmatrali.

Njihov strah će narednih godina još više rasti. Zbog toga što je nakon Lenjina vlast u Sovjetskom Savezu preuzeo Josif Staljin, koji je čak i od Lenjina bio veći tiranin i sadist. Za veoma kratko vrijeme formirao je "imperiju straha", najveću u savremenoj povijesti.

Kako je Staljin postao komunist?

Kao dijete siromašne porodice, Staljin je rođen 1879. g. u malom mjestu u Gruziji. Ime mu je bilo Iosif Visarionovič Džugašvili. Ime "Staljin", koje na ruskom znači "čelični čovjek", počeo je koristiti nakon 1913. g.

Staljinova majka bila je pobožna žena. Željela je da njezin sin, koga je

odhranila uz mnogo poteškoća, bude sveštenik. Iz tog razloga ga je upisala u crkvenu školu u Gori. Nakon okončanja petogodišnjeg školovanja u Gori, Staljin se upisuje na vjerski institut u Tiflisu i, da bi mogao biti sveštenik, počinje raditi u Gregorijanskoj ortodoksnoj crkvi. Međutim, određene knjige koje je pročitao baš u tom periodu promijenile su njegov pogled na Svijet. Staljin, koji je do tada bio pobožno dijete pobožne majke, apsolutno je izgubio vjeru u Boga i postao ateist.

Knjiga koja je bila presudna u Staljinovom gubljenju vjere bila je Darwinova knjiga *Porijeklo vrsta*.

U svojoj knjizi Stalin and The Shaping of the Soviet Union (Staljin i formiranje Sovjetskog Saveza) historičar sa Oxford univerziteta, **Alex de Jonge**, naglašava da je Darwin odigrao važnu ulogu u Staljinovoj mladosti. Prema Jongeu, **to što je za vrijeme vjerskog obrazovanja Staljin izgubio vjeru u Boga i što se, umjesto toga, opredijelio za ateizam, desilo se iščitavanjem Darwina**. Što se tiče njegovog prihvatanja marksizma, ono je došlo nakon toga. Jonge također saopćava da je to činjenica koju je i sam Staljin često isticao prilikom privatnih razgovora²⁸

U knjizi Hitler and Stalin: Parallel Lives (Hitler i Staljin: paralelni životi), u kojoj je komparativno analizirao živote Staljina i Hitlera, engleski historičar **Alan Bullock** također saopćava da je Staljin u mladosti pročitao ruske prijevode djela Darwina, Augustea Comtea i Karla Marksa i da je ostao pod njihovim utjecajem.²⁹

Zapravo, ne samo Staljinu, ova zabluda se desila većini mlade i obrazovane generacije u Rusiji. Darwinove, Huxleyove i Lamarckove ideje, koje su u to vrijeme smatrane naučnim faktima, bile su razlog što su mnogi mladi Rusi postali ateisti. Na to je mislio historičar Orlando Figes kada je u svojoj knjizi *A People's Tragedy, A History Of The Russian Revolution* (Tragedija jednog naroda: historija ruske revolucije) rekao da je "u Lenjinovoj mladosti **Darwinov i Huxleyov naučni materijalizam imao gotovo svetost religije među ruskim intelektualcima**"³⁰ U istom djelu kroz slijedeći primjer Figes objašnjava kako je, pod utjecajem

Staljin je odgojen kao sveštenik. Ali, određene knjige koje je pročitao u mladosti od njega su načinile ateista, a potom i komunista. Na vrhu liste ovih knjiga nalazila se Darwinova knjiga *Porijeklo vrsta*

Nakon što se pridružio komunističkom kadru, Staljin je nekoliko puta hapšen od strane carskog režima. Lijevo: fotografija snimljena u vrijeme jednog od ovih hapšenja

evolucionističke propagande, ateiziran mladi radnik, Semen Kanatchikov, koji će se potom priključiti boljševicima:

Pokazujući mu kako se, držeći je toplom, u kutiji napunjenoj zemljom formiraju gliste i insekti, jedan mladi radnik mu je rekao da čovjeka nije stvorio Bog. Sirova nauka ovog tipa, koja se nalazila u ljevičarskim brošurama tog vremena, imala je veliki utjecaj na mlade radnike kao što je bio i Kanatchikov. "To što sam se oslobodio starih predrasuda usmjerilo me ka jednom uzlaznom tempu" - pisao je poslije. "...Više ne idem u crkve i jedem ono što sam nekada vjerovao da mi je zabranjeno."³¹

Međutim, primjeri poput ovoga iz prethodnog citata, koji se ističu kao dokaz tvrdnje da "živa bića nisu stvorena od strane Boga, već da su se slučajno formirala" puka su praznovjerja i neutemeljene besmislice. Gliste i insekti se ne formiraju u zemlji slučajno i iz ničega, kako se tada vjerovalo, već izlaze iz jaja koja su se već prije nalazila u zemlji. Međutim, zbog toga što nauka tada još nije bila dokučila činjenicu da "život nikada ne nastaje iz nežive materije", praznovjerja slična navedenom su isticana i širena velikom brzinom i poluobrazovanu rusku omladinu vodila u ateizam.

Ova ateistička generacija, odrasla u Rusiji krajem XIX stoljeća, početkom XX stoljeća pojavila se na sceni kao vatreni komunisti.

Jedan od tih vatrenih komunista bio je i Staljin. Godine 1898 uključuje se u jednu tajnu komunističku organizaciju. Od 1901. počinje objavljivati tekstove u komunističkom časopisu *Brdzola* (Borba). Od tada do 1917. g. bio je aktivni militant komunističkog pokreta koji se nalazio pod liderstvom Lenjina. Nakon Oktobarske revolucije 1917. g., izabran je u petočlano

članstvo Politbiroa, najvišeg tijela Komunističke partije. Uporedo sa Lenjinovom bolešću iz 1923. g., Staljin je sve više učvršćivao svoju poziciju i moć u Partiji. A nakon Lenjinove smrti dolazi u poziciju najmoćnijeg čovjeka. U periodu od pet godina, od 1924. do 1929., metodama kao što su atentat, smrtna kazna i progon, riješio se svih opozicionara unutar Partije. Čak je i jedan od neimara Oktobarske revolucije, Trocky, bio žrtva Staljinovog bijesa i protjeran je iz Sovjetskog Saveza.

Nakon što je ovako učvrstio svoju vlast, Staljin je posegao za narodom. Lenjin je riješio nacionalizirati sve agrarne sfere, međutim, nakon velikih šteta i gladi 1920. i '19. g. bio je primoran odustati od ove nakane. Staljin je pak bio krajnje odlučan da ovaj posao do kraja realizira. Počeo je sa oživotvorenjem politike zvane "kolektivizacija". Cilj ove politike je bio: nacionalizacija sve imovine seljaka, zapljena njihove ljetine te njenim izvozom formirati izvor za jačanje sovjetske industrije i armije.

Svoju kolektivizaciju Staljin će provesti ubijanjem, torturama i mučenjem glađu i, dok će šest miliona ljudi mukotrpno umirati od gladi, on će izvan Sovjetskog Saveza izvesti na stotine hiljada tona žita. Staljinova vlast će još jednom dokumentirati strahote materijalističkodarvinističke misli koja ljude tretira kao stoku koja se patnjama mora dresirati.

Približavajući se Lenjinu posljednjih dana njegovog života, Staljin je imao cilj napredovanja unutar Partije. Savladavši sve protivnike, nakon Lenjinove smrti Staljin postaje jedini vladar Sovjetskog Saveza.

Strahote kolektivizacije

Politiku kolektivizacije Staljin je započeo 1929. g. Prema odredbama ove politike, ukida se sva privatna svojina zemlje, svaki seljak će biti dužan određenu kvotu dati državi i neće moći sam prodavati svoju ljetinu. Određena kvota je opet bila veoma visoka i, da bi je ispoštovali, seljaci su morali dati sve što imaju. Ponavljala se tiranija koju je 1920. g. započeo Lenjin.

Da bi proveo kolektivizaciju, Staljin je naredio primjenu najnemilosrdnijih metoda. Ubijani su oni koji su se suprotstavljali; deportirani su u Sibir (dakle, ubijani su dugoročno) ili bivali podvrgavani gladi (dakle, lagahno umiranje). Na području cijele zemlje započeta je hajka na "kulake" (bogate

zemljoposjednike) koji su se opirali kolektivizaciji ili komunizmu uopće. Ova politika se na slijedeći način opisuje u knjizi *Crna knjiga komunizma Kulaci koji su pružali otpor kolektivizaciji strijeljani su, drugi su deportirani sa ženama, djecom i starcima*. Svakako, svi nisu bili direktno istrijebljeni, ali prisilni rad na koji su ih tjerali, u nenaseljenim zonama Sibira i Velikog Crnila, davao im je malo izgleda da prežive. Više stotina hiljada tu je ostavilo svoje živote, ali tačan broj žrtava ostaje nepoznat. Velika ukrajinska glad između 1932. i 1933. g., koja je vezana sa otporom ruralne populacije prisilnoj kolektivizaciji, prouzrokovala je, u nekoliko mjeseci, smrt šest miliona osoba.³²

Teror koji se primjenjivao nad kulacima sadržavao je najokrutnija mučenja. Na primjer, u kolhozu Napolovski, neki Plotkin, "opunomoćenik" Komiteta distrikta, tjerao je članove kolhoza da legnu na uzavrele peći, zatim ih je "hladio" zatvarajući ih gole u hangar.³³

Poput prethodne, Lenjinove uprave, i Staljinov režim je pod imenom "kulak" sebi stvorio imaginarnog neprijatelja i svi oni koje je trebalo ukloniti bili su žigosani kao "kulaci". U sve distrikte se šalju zapovijedi, naređuje se hapšenje i strijeljanje određenog broja kulaka i sve one koje su smatrali nepoželjnim sa lakoćom su stavljali u kategoriju "kulak". Ova situacija se na slijedeći način ističe u knjizi *Crna knjiga komunizma*

U tim uvjetima nije bilo čudno što su u nekim distriktima između 80 i 90% dekulakiziranih seljaka bili *serednjaki, ni bogati ni siromašni. Trebalo je dostići, i ako je moguće prevazići, "indikativni" broj kulaka koji su naznačile lokalne vlasti!* Seljaci su hapšeni i deportirani, neki zato što su tokom ljeta prodavali žito na pijaci, neki zato što su tokom dva mjeseca 1925. ili 1926. zapošljavali jednog poljoprivrednog radnika, neki zato što su posjedovali samovare, neki zato što su u septembru 1929. ubili jednu svinju "s ciljem da je pojedu kako bi izbjegli njezino otuđivanje".

Neki seljaci bili su uhapšeni pod izgovorom da su se "odali trgovini", a radilo se o običnim siromašnim seljacima koji su prodavali proizvode vlastite proizvodnje; neki su bili deportirani pod izgovorom kako su njihovi stričevi

Propaganda kolektivizacije vršene među seljacima Ukrajine 1929. g. Prilikom ovih propagandi kolektivizacija se predstavljala kao oruđe poljoprivredne produktivnosti. Međutim, u stvarnosti ta praksa je bila početak jedne strašne neimaštine i gladi.

bili carski oficiri; **drugi su bili etiketirani kao kulaci zbog "čestog posjećivanja crkve"**. Ali, najčešće, oni su ih klasirali kao kulake jer su se otvoreno protivili kolektivizaciji. U brigadama za dekulakizaciju vladala je takva konfuzija da je često dolazilo do vrhunaca apsurd. Tako je u jednoj varoši Ukrajine, da samo navedemo taj primjer, jedan srednjak, član brigade za dekulakizaciju, bio uhapšen kao kulak od predstavnika jedne druge brigade za dekulakizaciju koja je vladala na drugoj strani varoši!³⁴

Među osobama etiketiranim i ubijenim kao "kulaci" prednjačili su sveštenici. Tako, "prema nepotpunim podacima, više od 13.000 sluga kulta bili su "dekulakizirani" u 1930. g. U mnogo sela i varoši kolektivizacija je simbolično počela zatvaranjem crkve i dekulakizacijom popa".³⁵

Kolektivizacija je imala dva velika rezultata: glad i deportaciju.

Glad - Staljinov proizvod

Isto kao i Lenjin, Staljin je imao namjeru koristiti kolektivizaciju kao oružje protiv naroda. Sa teritorije koju odredi po ličnom nahođenju mogao

je skupiti žita koliko god je želio i na taj način je gladu mogao ubijati ljude u bilo kojem dijelu zemlje. Upravo je tako i uradio. Ukrajina, koja se opirala komunističkom režimu, putem kolektivizacije uzeta je na nišan. Najveća "glad ljudske proizvodnje" u historiji zabilježena je na ovoj teritoriji: ukupno šest miliona ljudi je umrlo zbog gladi!

Razvoj događaja je veoma zanimljiv. Prvo je, 1931., u skladu sa generalnom politikom kolektivizacije, država od Ukrajine, koja godišnje ubire ukupno 18 miliona tona, zatražila isporuku 7.7 miliona tona žita. To je za seljake, koji su se i inače teško održavali u životu, gotovo značilo smrtnu presudu gladu. U skladu s tim, ukrajinski seljaci se počele opirati Staljinovim jedinicama. Ova situacija je, međutim, Staljina učinila još više nemilosrdnim. Jula 1932. izdao je smrtnu presudu za cijelu Ukrajinu: na prethodnu kvotu zatražio je dodatnih 7.7 miliona tona žita. Milioni ukrajinske populacije bilo je time osuđeno na smrt gladu. Rezultati ovakve politike se na slijedeći način opisuju u knjizi *The Russian Century: A Photographic History of Russia's 100 Years* (Ruska era: historija 100 posljednjih godina) autora **Briana Moynahana**:

Zvanične komunističke snage su oružjem opkolile Ukrajinu. "Pretresali su kuće, spremišta i kolibe", priča o jedan od žrtava. "Potom su izišli vani i pretresali hambare i kokošarnike." Na njivama su postavljene osmatračnice. Naoružani stražari su odatle posmatrali one koji kljune žito; uhvaćeni bi osuđivani na najmanje 10 godina zatvora, a neki su na licu mjesta ubijani. Na jednom sudu u Harkovu je u toku jednog mjeseca izrečeno 150 smrtnih kazni; jedna žena je osuđena na 10 godina zatvora zato što je, nakon što joj je muž umro od gladi, iz svoje njive otkinula 10 klasova kukuruza.

Preostale kokoši i svinje su također pojedene početkom zime 1932. g., potom i mačke i psi. "Njih je teško uhvatiti. Životinje su se već plašile ljudi i širom su otvorile oči. Ljudi su ih varili", pisao je Vasily Grossman. Do pred kraj 1932. Moskvi su uspjeli isporučiti svega 4.7 miliona tona

Rusko dijete koje je,
zbog Staljinove namjerne
politike nestašice,
preživljavalo glad i čije
su noge izgledale skoro
kao dvije grančice.

žita. Proglašena je nova kampanja prisilnog skupljanja. Meteorolozi su pohapšeni zbog što su dali pogrešne vremenske prognoze koje su prouzrokovale oštećenje žitarica. Veterinari su strijeljani pod izgovorom da su na gazdinstvima sabotirali životinje. Stručnjaci iz agronomije su optuženi i etiketirani kao "kulaci" i deportirani u Sibir. Kada su se 1933. otopili snjegovi, počela je masovna glad. Ljudi su jeli miševe, mrave i gliste. Od maslačka i koprive su pravili čorbe. *The New York Evening Journal* je posjetio jedno selo dvadeset milja udaljeno od Kijeva. "U jednoj kolibi su varili nešto poput smeća. U loncu je bilo nešto nalik na kosti, kožu i čizme. Ljudi su napuštali svoja sela. Klečali su na koljenima pored pruge i kroz prozore prosili komad kruha. Noću su po Kijevu hodala kola skupljajući tijela umrlih. Djeca su imala mršava i izdužena lica nalik mrtvoj ptici."

Činovnici su i dalje tražili ljetinu; ubijane su majke kod kojih su u kazanima nalazili krompir. Zbog toga što nisu otkrivali izvor hrane, strijeljane su osobe koje svojim debelim tijelima nisu pokazivale tragove gladi. "Provodimo historijsku neminovnost! Izvršavamo našu revolucionarnu zadaću! Pribavljamo žito za našu socijalističku zemlju", govorili su. "Vidio sam žene, djecu nabubrenih stomaka, očiju poplavljenih kao da su mrtve. I leševe... u kolibama seljaka, na otopljenom snijegu Stare Volge, vidio sam leševe ispod mosta u Harlovu", pisao je Lev Kopolev, jedan od službenika...

Putem diplomatskih izvještaja i stranih kompetentnih lica, vijest o gladi je stigla na Zapad. Pod okriljem Bečke nadbiskupije formiran je međunarodni komitet. Međutim, nisu mogli ništa uraditi pošto je sovjetska vlada negirala postojanje bilo kakve gladi.³⁶

Ljudi su umirali od gladi, ali su skladišta Komunističke partije bila krcata. Lijevo: crkva koja je '30-ih godina, u vrijeme realizacije kolektivizacije, korištena kao skladište pšenice

Prilikom gladi koju je inicirao Staljin, u Ukrajini je umrlo šest miliona osoba. Gore: gladu iscrpljena majka sa djetetom. Dolje: tijela maloljetne djece koja su pomrla od gladi.

STALJINOVA LAŽ...

I STALJINOVA STVARNOST

Jedna značajna odlika komunizma je u tome što on predstavlja sistem koji se zasniva na lažima koje su proizvedene i širene od strane zvaničnih institucija. Prilikom neimaštine, koju je prouzrokovala Staljinova politika, u Sovjetskom Savezu je od gladi umrlo šest miliona ljudi, a stotine hiljada djece je bilo na meti ove katastrofe. Ova fotografija dokumentira "životni standard" koji je, u vrijeme Staljina, smatran pogodnim za djecu Sovjetskog Saveza. Međutim, na propagandnim plakatima Staljin je predstavljen kao blagi rukovodilac kome dobro odnjevovana i sretna djeca poklanjaju cvijeće.

Prizori ovih strahota su utjecali na ruskog pisca **Mihaila Šolohova**, koji je, u pismu upućenom Staljinu, tražio zaustavljanje ove tiranije. Sve to je, međutim, Staljin radio svjesno:

Aprila 1933. pisac Mihail Šolohov, u prolazu kroz varoš Kuban, napisao je dva pisma Staljinu **izlažući mu detaljno način na koji su lokalne vlasti otimala torturom sve rezerve članovima kolhoza, koji su zatim gladovali**. On je tražio od prvog sekretara da pošalje pomoć u hrani. U svom odgovoru piscu, Staljin je bez okolišanja otkrio svoju poziciju: seljaci su bili upravo kažnjeni jer su "štrajkali i pravili sabotaže", zato što su "vodili rovovske ratove protiv sovjetske vlasti, rat na život ili smrt". Dok su 1933. g. milioni seljaka umirali od gladi, sovjetska vlada nastavila je izvoziti u inozemstvo 18 miliona kvintala žita za "potrebe industrijalizacije".³⁷

Razlog smrti šest miliona muškaraca, žena, staraca, djece i beba bila je neimaština, neimaština stvorena zato što su tako iziskivali prohtjevi Komunističke partije, ne zbog toga što u Sovjetskom Savezu nije uspijevalo dovoljno žita. Dakle, apsolutna "bijeda stvorena ljudskom rukom", masovni pokolj! Staljin je želio da za bijedu naroda ne sazna Zapad pošto je mislio da bi humanitarna pomoć ublažila kaznu koju je odredio za Ukrajinu. U periodičnom glasilu Soviet Studies, historičar **Dana Dalrymple** je o aktualnom pitanju dala slijedeći komentar:

Zvanični Sovjetski Savez nikada nije priznao postojanje gladi. Američka i engleska istraživanja na Sovjetskom Savezu povremeno su spominjala neku glad u Ukrajini, generalno ništa nisu govorili, izuzev jednog-dva detalja. Međutim, vlada zna i raspolaze veoma dobrom arhivom vezanom za prethodne gladi u Sovjetskom Savezu. U čemu je razlika? Odgovor: za razliku od prethodnih, neimaština i glad iz 1932.-1934. izgleda kao **katastrofa izazvana ljudskom rukom**.³⁸

Sa najmanje četiri miliona žrtava, ukrajinski seljaci su dali najveći danak kolektivizaciji. Zbog istog razloga, u Kazakistanu je umrlo milion ljudi. Milion žrtava dao je također i sjeverni Kafkaz i Crna Zemlja. Jednom naredbom, Staljin je u smrt poslao šest miliona ljudi!

Depotracije i radni kampovi

Dok je glađu ubijao Ukrajince, koji su se opirali komunizmu, pokolje nad mnogim drugim narodima Staljin je obavio kažnjavajući ih deportiranjem. Ova praksa, realizirana pod nazivom "deportacija", koštala je života nekoliko miliona ljudi. Mnoge nacionalne manjine Sovjetskog Saveza, od kojih

naročito treba izdvojiti Turke sa Krima, u jednoj su noći silom oružja istjerani iz domova i upućeni na hiljadama kilometara udaljena polja smrti. Samo broj onih koji su umrli u putu mjeri se stotinama hiljada. Dolje navedene zabilješke, koje je o ovim deportacijama vodio jedan službenik Komunističke partije, ilustrativno pokazuju da deportacija na jeziku Sovjeta ima značenje "masovnog ubistva":

Dvadeset devetog i 30. aprila 1933. dva konvoja deklasiranih elemenata bila su nam poslata vozom iz Moskve i Lenjingrada. Kada su stigli u Tomsk, ovi elementi bili su smješteni na riječne lađe i bili su iskrncani, jedni 18., drugi 26. maja, na ostrvo Nazino, smješteno na ušću Oba i Nazine. Prvi konvoj činilo je 5.070 osoba; drugi 1.044, znači ukupno 6.114 osoba. **Uvjeti transporta bili su užasni: nedovoljna i grozna hrana; nedostatak zraka i mjesta; najslabiji su snosili posljedice. (...) Rezultat: svakodnevno je umiralo od 350 do 400 osoba.** Međutim, ovi životni uvjeti pokazali su se kao pravi luksuz u odnosu na ono što je čekalo deportirane na ostrvu Nazino (trebali su biti prebačeni, u grupama, do njihove krajnje destinacije, prema sektorima kolonizacije smještenim na gornjem toku rijeke Nazina). Ostrvo Nazino je potpuno pusto mjesto, bez ijedne kuće. (...) Bez alata, bez sjetve, bez hrane... Novi život je počeo. Sutradan, po dolasku prvog konvoja, 19. maja, počeo je padati snijeg, digao se vjetar. **Izgladnjeli, mršavi, bez krova, bez alata (...), deportirani su se našli u bezizlaznoj situaciji.** Mogli su samo zapaliti vatru i tako pokušati izbjeći hladnoću. **Ljudi su počeli umirati.** (...) Prvog dana pokopali smo 295 leševa. (...) Tek četvrtog ili petog dana nakon dolaska deportiranih na ostrvo, vlasti poslaše brodom malo brašna, nekoliko stotina grama po osobi. Nakon što su dobili mršavu porciju, ljudi su trčali prema obali i pokušali rastopiti, u svojoj kapi, pantalonama ili jakni, malo tog brašna sa vodom. **Ali, većina deportiranih proždimala je brašno bez ičega i zatim umirala gušeći se.** Tokom cijelog njihovog boravka na ostrvu, deportirani su sveukupno primili nešto brašna. Oni najsnalažljiviji pokušavali su ispeći galete, ali nije bilo posuda. (...) Uskoro su se pojavili slučajevi kanibalizma. (...) ³⁹

U svojoj knjizi *The Harvest of Sorrow* (Žetva tuge), **Robert Conquest** ovako opisuje deportacije iz Staljinovog vremena:

Dvadeset posto su činila djece do 15 godina, **a uglavnom su u toku deportacije umirala mala djeca.** Naročito se to događalo '40-ih godina u masovnim deportacijama nacionalnih manjina. Prirodno je da je među deportiranima bilo i onih u različitim fizičkim stanjima; trudnice na primjer. Kada je umrla beba majke, koja se porodila u vozu prilikom deportacije, vojnici su ga izbacili vani dok je voz bio u hodu. Deportirani veoma rijetko stignu do svoje krajnje

Prizor iz jednog zatvora sa teritorije
Magadan u Sibiru: milioni ljudi su ovdje
živjeli i umirali pod katastrofalnim
uvjetima

STALJINOVI LOGORI SMRTI

Oni koji su prema politici
Komunističke partije pokazivali i
najmanji otpor bili su otpremljeni u
radne kampove zvane "Gulag".
Zatvorenici su u kampovima radili do
iznemoglosti. Na fotografijama: neki
prizori snimljeni u Gulagu

Gore: jedan prizor od nekoliko miliona ljudi, koji su za vrijeme Staljina ukrcavani u vozove i deportirani Industrijski projekti Sovjetskog Saveza su se realizirali upošljavajem zatvorenika. Desno: djeca, Uzbeci, među radnicima koji su, pod veoma teškim uvjetima, upošljavani na gradilištu tunela Fergana.

destinacije. Uglavnom su ostajali u oblasnim varošima...

U Arhangelu su sve crkve pozatvarane i korištene kao zatvori za deportirane. Seljaci se nisu mogli kupati i tijela su im bila prekrivena raznim ranama. U varoši su preklinjali za pomoć. Međutim, **narod je dobio kategoričnu naredbu da im ne smiju pomagati**. Ni mrtve čak nisu smjeli kupiti. Prestrašeni stanovnici varoši su se sami zatvarali. Svih 47 crkava u gradu Vologda je također bilo upotpunosti napunjeno deportiranima.⁴⁰

Pored deportacija, drugi metod masovnog uništenja bili si **radni kampovi**. Kao što smo i prethodno naglasili, koncentracioni logori, koji se na ruskom

Materijalistička filozofija u koju je bezrezervno vjerovao, bila je presudni faktor utjecaja da Staljin postane ovako nemilosrdan ubica. Njegovu radnu sobu u kojoj je potpisao odluke za smrt miliona ljudi ukrašavao je hladni portret Karla Marxa.

nazivaju "Gulag", uglavno su podizani na teritorijima kao što je Sibir, gdje vladaju smrtonosni uvjeti. Milioni ljudi, za koje se mislilo da su protiv sovjetske vlasti, uhapšeni su i otpremljeni u gulage. Računa se da je između 1928. i 1953. g. (Staljinov period) kroz Gulag ukupno prošlo preko 30 miliona osoba. Od toga preko dvije trećine, dakle **najmanje 20 miliona ljudi je izgubilo živote u ovim kampovima**. Zatvorenici, koji su, živeći na granici gladi, radili po 14 do 16 sati dnevno, pod banalnim su izgovorima bivali ubijani od strane stražara. Namjernim ostavljen bez hrane, neki zatvorenici

su umrali od gladi, neki su umirali zbog fizičke slabosti nastale uslijed katastrofalnih uvjeta života i nedovoljne ishrane. Mnogi zatvorenici, koji su, u pocijepanoj i krajnje tankoj odjeći, radili na sibirskim hladnoćama, umirali su od studeni. Poznata je činjenica da su, zbog smrzavanja, zatvorenicima Gulaga otpadali prvo prsti na nogama i rukama, da su im se "lomili" i otpadali nosevi i uši i da je, zbog toga, umiralo na stotine hiljada zatvorenika. Slični primjeri užasa navedeni su i u *The Gulag Archipelago, 1918-1956* (Arhipelag Gulag, 1918-1956), knjizi poznatog ruskog pisca **Aleksandra Solženjicina**.

Crveni teror istočnog bloka

Staljin je umro 1953.godine. Teror, koji je Lenjin započeo, a Staljin uz dopune nastavio, koštao je života desetine miliona ljudi, na desetine raznih naroda podvrgao bolu i torturama. Osnovne crte globalnog bilansa komunističkog vandalizma iz vremena Lenjina i Staljina se na slijedeći način iznose u knjizi *Crna knjiga komunizma*

Strijeljanje desetina hiljada talaca ili osoba koje su bačene u zatvor bez suđenja i masakr stotina hiljada revoltiranih radnika i seljaka između 1918. i 1922.;

glad 1922., koja je prouzrokovala smrt pet miliona ljudi;

likvidacija i deportacija Kozaka sa obale rijeke Don;

ubistvo desetine hiljada ljudi u koncentracionim logorima između 1918. i 1930.;

deportacija gotovo 690.000 ljudi tokom "velike čistke" između 1937. i 1938. g.;

deportacija dva miliona "kulaka" (ili onih za koje se tvrdilo da su kulaci) između 1930. i 1932.;

uništenje šest miliona Ukrajinaca namjernom i nezbrinutom glađu u periodu 1932.-1933.;

deportacija stotina hiljada Poljaka, Ukrajinaca, Balta, Moldavijaca, Basarabijaca u periodu 1939.-1941., zatim 1944.-1945.;

deportacija Nijemaca s Volge 1941.;

deportacija i napuštanje Tatara sa Krima 1943.;

deportacija i napuštanje Čečena 1944.;

deportacija i napuštanje Ingusa 1944. ⁴¹

Mada u ograničenoj mjeri, sovjetski režim je nakon Staljinove smrti ušao u jedan period popustljivosti. Međutim, "imperija straha" formirana u vrijeme Staljina opet je nastavila strahom upravljati masama. Ovaj režim straha, koji je vladao u Sovjetskom Savezu i uopće u svim komunističkim društvima,

detaljnije ćemo analizirati u narednom poglavlju.

Sovjetski teror se nije ograničavao samo na svoj narod. Uporedo sa Drugim svjetskim ratom, Sovjetski Savez se proširio i na Istočnu Evropu. Okončanjem rata, značajan broj zemalja Istočne Evrope je ostalo pod utjecajem SSSR-a. Raznim političkim zavjerama i manevrima, u toku nekoliko godina, Moskva je sve ove zemlje uzela pod svoju dominaciju. Evropske zemlje poput Poljske, Mađarske, Čehoslovačke, Rumunije, Bugarske, Albanije i Istočne Njemačke su pale u ralje krvavog Staljinovog režima.

Crveni vandalizam je i stanovnicima ovih zemalja također počeo priređivati pakleni život. Režimski opozicionari su jedan po jedan hapšeni, mučeni i ubijani. Za vrlo kratko vrijeme na svim ovim prostorima zavladao je strah i teror. U jednom bugarskom dokumentarnom filmu snimljenom nakon pada Sovjetskog Saveza, početkom '90-ih godina, jedna žena prepričava događaj koji joj se dogodio ujesen 1944.:

Nakon prvog hapšenja mog oca, sutradan oko podne došao je u kuću jedan policajac i predao mojoj majci poziv da dođe u policijsku stanicu broj 10. Nakon toga, moja majka se obukla, bila je to lijepa žena, vrlo blage prirode, i otišla je. Mi smo je čekali i čekali, nas troje djece. Ona se vratila oko 1 sahat i 30 minuta, bijela kao snijeg, izgužvana, odrpana. Čim je ušla, prišla je peći, skinula poklopac, počela se skidati, i sve spalila. Zatim se okupala, i tada nas je zagrlila. Mi smo zaspali. Sutradan, ona je počinila svoj prvi pokušaj samoubistva, nakon toga su bila još tri pokušaja, a zatim se dva puta trovala. Ona je još živa, ja se brinem o njoj... mentalni je bolesnik. Šta su joj uradili, nikada nismo uspjeli saznati.⁴²

Bile su strahote ono što se činilo zarobljenima. O metodama torture u Rumuniji, koje je primjenjivao režim Nikolaya Čaušeskua se u knjizi *Crna knjiga komunizma* daju slijedeći podaci:

Osim Čehoslovačke, i Rumunija je obogatila originalne poteze historije represije u centralnoj i jugoistočnoj Evropi: ona je vjerovatno bila prva zemlja koja je na evropski kontinent uvela metode **"reedukacije" "ispiranjem mozga"**, koju su koristili azijski komunisti. Nesumnjivo, ona ih je čak usavršila prije masovne upotrebe u Aziji. **Đavolski cilj poduhvata bio je da se zatvorenici okrenu jedan protiv drugog.** Ovaj pronalazak bio je upotrijebljen u relativno modernom zatvoru Pitesti, sagrađenom 30-ih godina, 110 km od Bukurešta. On se počeo upotrebljavati u decembru 1949. i koristio se oko tri godine. (...) Cilj je bio **reedukacija političkih zatvorenika, kombinirajući poučavanje tekstova**

STRAH KAO PORUKA

ZAJEDNICI:

MASOVNA VJEŠANJA

Smrtne kazne su se u vrijeme

Staljina često realizirale

naočigled javnosti i na taj

način su se masama

odašiljale poruke straha.

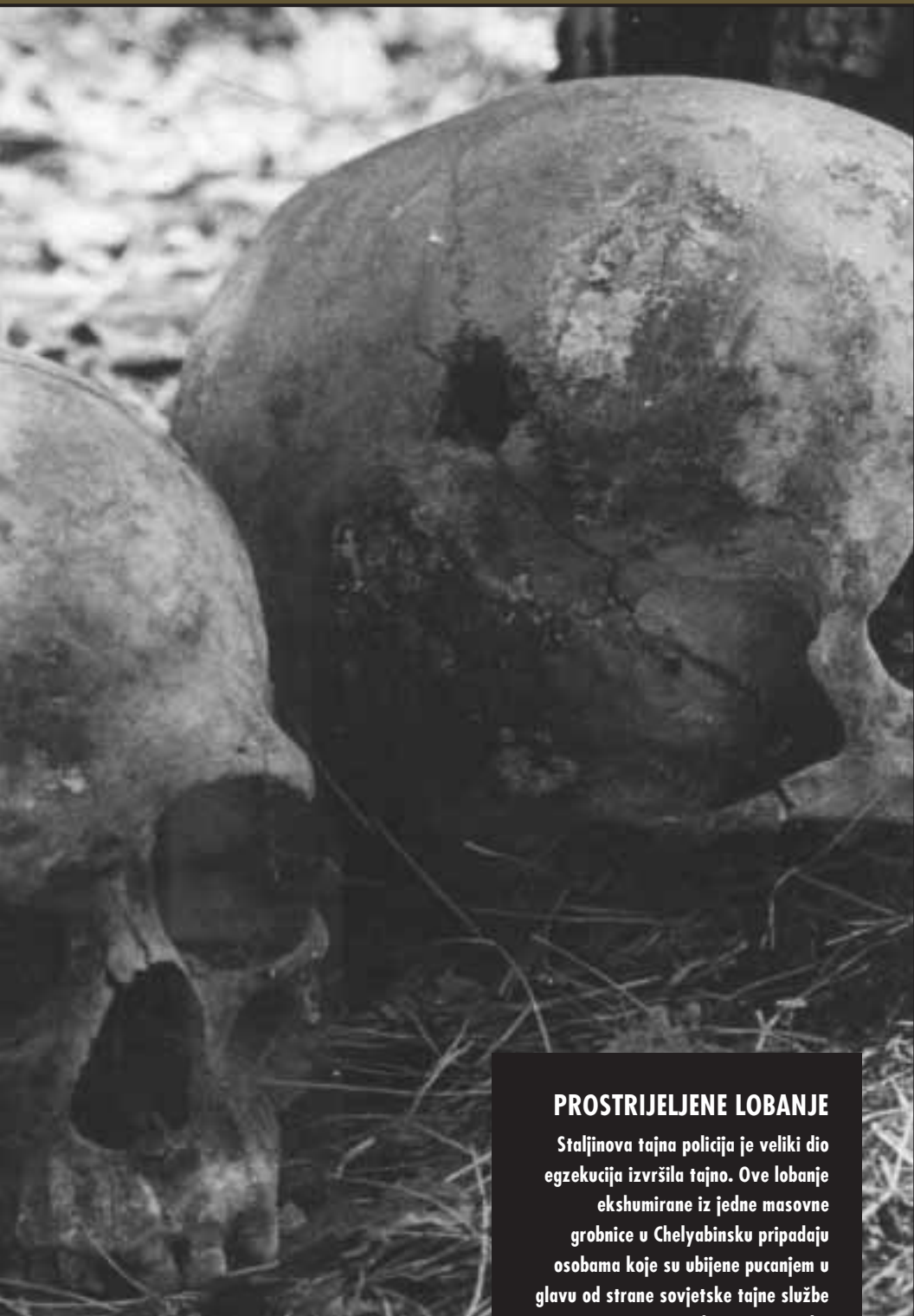
Opozicionari režima sa ove

slike su sa ovim ciljem

povješani na trgu od strane

sovjetske tajne službe, 1946.

PROSTRIJELJENE LOBANJE

Staljinova tajna policija je veliki dio egzekucija izvršila tajno. Ove lobanje ekshumirane iz jedne masovne grobnice u Chelyabinsku pripadaju osobama koje su ubijene pucanjem u glavu od strane sovjetske tajne službe NKVD iz Staljinovog perioda. (Na desnoj lobanji se vidi trag metka.)

U okupirane zemlje Istočne Evrope, Sovjetski Savez je donio komunizam i vandalizam. Krvlju je bio ugušen svaki pokret koje se nastojao suprotstaviti Moskvi. Nakon pokreta za nezavisnost, koji se u Čehoslovačkoj pojavio u proljeće 1968., ova zemlja je okupirana od strane Crvene armije. Na slici se vide sovjetski tenkovi na ulicama Praga u vrijeme okupacije, august 1968.

komunističke doktrine sa fizičkom i moralnom torturom.⁴³

Ove torture su naročito imale za cilj uništavanje religioznih uvjerenja zatvorenika. U ishodu zločinačkih tortura, od zatvorenika se tražilo da negiraju postojanje Boga:

Sekuritatea, rumunska politička policija, tokom saslušanja koristila je "klasične" metode torture: mlaćenje, udaranje po tabanima i vješanje za stopala sa glavom prema dolje. U Pitesti, okrutnost mučenja daleko je prevazišla ove metode: "Sve moguće i nemoguće vrste patnji su se koristile: različiti dijelovi tijela bili su spaljivani cigaretom; **zatvorenici su imali gangrenu zadnjice, meso im je otpadalo kao kod gubavaca**; tjerali su druge da jedu sve vrste izmeta i kad su povraćali, ono što povrate ubacivali su im u grlo."

Mašta Turcanua koja tjera na delirij naročito je bila plodna protiv studenata vjernika koji su odbijali da se odreknu Boga. Neki su bili svakog jutra "kršteni" na slijedeći način: zagnjurili bi im glavu u klozetsku šolju punu urina i fekalija - dok su drugi zatvorenici pjevali psalme oko procesa krštenja. Da se mučenik ne bi udavio, vadili su mu glavu s vremena na vrijeme i pustili bi ga da nakratko udahne prije no što mu ponovo zagnjuri glavu u magmu. (...)

Prva faza zvala se "vanjsko demaskiranje": zatvorenik je morao pokazati dokaz svoje vjernosti priznajući šta je sakrio tokom istrage o njegovoj aferi, naročito veze s prijateljima na slobodi. Tokom druge faze, "unutrašnjeg demaskiranja", on je morao potkazati one koji su mu pomogli u zatvoru. Tokom treće faze,

"demaskiranja javnog morala", **tražilo se od zatvorenika da izvrijeđa sve ono što je smatrao svetim - svoje roditelje, suprugu, vjerenicu, Boga, ako je bio vjernik, prijatelje.** Onda dolazi četvrta faza: kandidat za učlanjenje u OZKU morao je "reeducirati" **svog najboljeg prijatelja, mučeći ga vlastitim rukama, i tako i sam postajući dželat.**⁴⁴

Torture poput ovih primjenjivale su se u svim zemljama Istočnog bloka. Izbeumljeni zločini komunizma i njegova svirepa mržnja prema vjeri stvorili su režime sa najstrašnijim torturama u historiji. Darvinističkomaterijalistička filozofija, koja na ljudska bića gleda kao na pojedinačne vrste životinja i po kojoj je potrebna konstantna upotreba sile, tortura i straha da bi se ove navodne "životinje" dovele u red, u tamnicama komunističkih režima pretvorena je u tragične torture.

Upravo su to razlozi zbog kojih ovu knjigu s pažnjom moraju pročitati oni koji darvinizam ili teoriju evolucije ne vide kao opasnost. Zbog toga što je konačni cilj darvinističkokomunističke ideologije slijedeći: međusobno sukobiti i uništiti ljude i animalizirati ih udaljavajući ih od svih etičkih vrijednosti i duhovnih ljepota koje imaju i tako ljudsku zajednicu pretvoriti u "životinjska krda" koja se s lakoćom usmjeravaju. Mogu to raditi pod bilo kojom ideologijom, cilj je isti. Historija također svjedoči o tome.

Mrak Kube

Drugi komunistički režim koji se uz pomoć Sovjetskog Saveza održavao na nogama u periodu hladnoga rata je Castrova diktatura u Kubi. Gerilski pokret, koji se razvio pod liderstvom **Fidela Castra** i podrškom lidera argentinske gerile, **Che Guevare**, 1959. je u Kubi zauzeo vlast. Vojnom i političkom pomoći koja je dolazila od Sovjetskog Saveza, Castro je štitio svoj režim, a čak je na nogama uspio ostati i nakon raspada Sovjetskog Saveza.

Komunistički pokret Kube, a općenito i cijele Latinske Amerike, odslikavao se u jednoj romantičnoj atmosferi. Naročito se gerilska borba Che Guevare predstavljala gotovo kao "junačka priča". Poster Chea su se nalazili u rukama mnogih omladinaca, koji su težili komunizmu i koji su pjevušili komunističke melodije latinoameričkog porijekla. S tim u vezi, komunistička revolucija u Kubi predstavlja "oslobodilačku borbu" koja je od tiranije i muka spasila kubanski narod.

Stvarnost, međutim, uopće nije takva. Razmaknu li se zavjese

romantično stvorenih legendi "Chea" i "Fidela", pojavit će se mračno lice kubanske komunističke diktature. Radni kampovi i zatvori komunističke Kube se na slijedeći način opisuju u *Crnoj knjizi komunizma*:

Radni uvjeti bili su teški pošto su zatvorenici radili gotovo goli, jer su od odjeće imali samo gaće. Za kaznu su neposlušni morali **kositi travu zubima**, a drugi su bili nekoliko sati potopljeni u septičke jame.

Nasilje zatvorskog režima pogodilo je i političke i nepolitičke zatvorenike. Ono je počinjalo saslušanjem koje je vodio Departamento Tecnico de Investigaciones, DTI istražni odjel. **DTI je koristio izoliranost i fobije zatvorenika: jedna žena koja se bojala insekata bila je zatvorena u ćeliju punu žohara.** DTI je koristio i nasilne fizičke presije:

zatvorenici su bili primorani popeti se uz stepenice u cipelama napunjenim olovom, a zatim su ih gurali da bi zatvorenici sa stepenica. Na fizičku dodaje se i psihička tortura, koja je često bila medicinski praćena; čuvari su koristili pentotal i druge droge da bi održali zatvorenika budnim. U bolnici Mazzora prakticirani su elektrošokovi u represivne svrhe, bez ikakvih restrikcija. Čuvari su koristili pse čuvere i pravili se kako će pristupiti egzekuciji; disciplinske

Komunistička revolucija koju je u Kubi realizirao duo Fidel Castro-Che Guevara uglavnom se predstavlja u jednoj romantičnoj atmosferi i prepričava se kao storija o junaštvu. Međutim, komunizam je u Kubu donio samo bijedu i užasne torture.

ćelije bile su bez struje i bez vode; **zatvorenik koga su željeli obezličiti držan je u samici.** (...)

Posjete bližnjih davale su čuvarima priliku da ponižavaju zatvorenike. U Cabani su se oni morali pojaviti goli pred svojom porodicom. Zatvoreni muževi morali su prisustvovati intimnom rovljenju svojih suprug.

U zatvorskom univerzumu u Kubi **položaj žena posebno je bio dramatičan** pošto su one bez odbrane bile izložene sadizmu čuvara. Više od 1.100 žena bile su osuđene iz političkih razloga od 1959. g. Godine 1963. one su zatvorene u zatvor Guanajay. Nekoliko svjedočenja govori o korištenju seansi batinanja i raznih ponižavanja. Primjer: prije no što će se tuširati, zatvorenice su se morale skinuti pred čuvarima koji su ih bezrazložno tukli.⁴⁵

Nakon revolucije u Kubi je pogubljeno skoro 10 hiljada osoba, a preko 30 hiljada ih je zatvoreno pod uvjetima navedenim u prethodnom citatu. Komunistički režim, kao i svugdje i u Kubu je donio bol, torture i strah. Štaviše, narod Kube je sve više siromašio.

Sovjetski pokolji u Afganistanu

Analizirajući bilans vandalizma boljševističke marksističkolenjinističke ideologije i Sovjetske Rusije, potrebno je imati u vidu i zemlje okupirane od strane Sovjetskog Saveza. Ovdje treba istaći Afganistan kao zemlju koja je najviše bila izložena tiraniji.

Godine 1978. u Afganistanu se dogodio državni puč koga su organizirali komunistički generali i određeni civilni komunisti. Pučisti su izdali proglas da će zemljom upravljati komunistički režim. Protiv vjere su započeli okrutan rat. Ova politika se na slijedeći način izlaže u jednoj knjizi o aktualoj temi:

Malo poslije, **komunistička vlada dekretirala je antivjersku kampanju. Kur'an je spaljivan po javnim trgovima. Vjerski šefovi (imami) su hapšeni i masakrirani.** Tako su u klanu Modžadedi, vrlo utjecajne šiitske vjerske grupe, svi ljudi, znači 130 osoba iz iste porodice, masakrirani u noći 6. januara 1979. Vjerske prakse bile su zabranjene za sve vjere.⁴⁶

Afganistanski komunisti nisu bili ništa više do plaćene marionete u rukama Sovjetskog Saveza. Ponašali su se u skladu sa "savjetničkim" direktivama koje su stizale iz Moskve, nad vlastitim narodom su provodili genocid na način kako su im sugerirali drugovi iz Moskve. Za relativno kratko vrijeme, koliko su ostali na vlasti, proveli su veliki teror:

U martu 1979. godine selo Kerala bilo je Oradour-sur-Glan Afganistana: **1.700**

U Afganistanu, koga je 1979. okupirala, Crvena armija je provela vandalski genocid ne štedeći čak ni žene i djecu. Gore: jedinice Crvene armije prilikom svog navodno "pobjedničkog marša" u Moskvi 1984.

odraslih i djece, cijela muška populacija sela okupljena je na trgu i strijeljana; mrtvi i ranjeni sahranjeni su jedni na drugima u tri masovne grobnice, uz pomoć buldožera. Prestravljene žene dugo su posmatrale kako se mrdaju brdašca zemlje, jer su oni koji su živi zakopani pokušavali da se oslobode. A zatim više nikakvog trzaja. Sve majke i udovice otišle su u Pakistan.⁴⁷

U Kabulu je vladao teror. Zatvor Pol-e Tcharki, smješten na istoku grada, postao je koncentracioni logor. Direktor zatvora, Sayyed Abdullah, objašnjavao je zatvorenicima: "Vi ste ovdje da bismo vas sveli na smeće!" Tortura je redovno praktcirana: "Najveće kazna u zatvoru je zakopavanje živih ljudi u grobnice." Zatvorenici su pogubljeni iz više razloga, za istu noć po nekoliko stotina njih, "leševi i oni koji su još krkljali zakopavani su uz pomoć buldožera". Proširena je Staljinova metoda koja je korištena za kažnjene narode. Tako je 15. augusta 1979. uhapšeno 300 osoba iz etničke grupe Hazara osumnjičenih da podržavaju pokret otpora. "Oko 150 njih su **buldožerima zakopani živi; drugu polovinu su posuli gorivom i žive zapalili.**" U septembru 1979. vlasti iz zatvora priznale su kako je 12.000 zatvorenika eliminirano. Direktor zatvora Pol-e Tcharki izjavljivao je: "**Ostavit ćemo samo jedan milion Afganistanaca živih, to je dovoljno da se izgradi socijalizam!**"⁴⁸

TSve ovo je praksa kojom se rukovalo iz Moskve. Doista, svi unutrašnji nemiri u Afganistanu su događanja koja je Sovjetski Savez unaprijed planirao. U Moskvi je unaprijed odlučeno da se, uz pomoć

afganistanskih komunista, organizira puč u toj zemlji, a potom i agresija pod izgovorom zaštite navodnog "demokratskog" režima. Razlog koji je Moskvu gurnuo u ovaj plan je, kao što to danas priznaju i mnogi politički analitičari, islam koji je od strane komunista u to vrijeme doživljavan kao velika opasnost.

Na kraju, ističući otpor koji su muslimanski mudžahedini pružali afganistanskom komunističkom režimu, Crvena armija je 27. decembra 1979. izvršila agresiju na Afganistan. Uporedo sa ovom agresijom rastao je i obim vandalizma koji se primjenjivao nad afganistanskim narodom.

Godine 1979. Crvena armija je okupirala Afganistan i kao okupator je u ovoj zemlji ostala punih 10 godina. A što se tiče opravdanog otpora, koga su protiv Crvene armije pružale mudžahedinske grupe, komunistička armija ga je nastojala ugušiti najokrutnijim i najnemilosrdnijim metodama. Jedan afganistanski borac objašnjava metode Crvene armije:

Sovjeti su se okomili na svako ognjište pljačkajući, nasmrt premlaćujući i silujući žene. Ovo barbarstvo je gore od onog instinktivnog, ono je programirano; oni znaju da, čineći takva zlodjela, duboko uništavaju naše društvo.⁴⁹

Protiv afganistanskih muslimana Crvena armija je koristila najbestijalnije metode: kako bi zavarali i primorali afganistansku djecu da ih uzmu u ruke, proizvodili i bacali "bombe u obliku igračaka", nad zarobljenim mudžahedinima su se primjenjivale najokrutnije torture, civile su bombardirali bez ikakvog kolebanja. Iza desetogodišnje sovjetske okupacije ostalo je desetine hiljada mrtvih i isto toliko osakaćenih. Afganistan je danas zemlja sa najvećom proizvodnjom proteza ruku i nogu, pošto su instalirane nagazne mine Crvene armije bile uzrok da desetine hiljada afganistanskih mladića oстане bez nogu i ruku. Nakon povlačenja Sovjeta, Afganistan, koji je gurnut u nestabilnost, postaje poprište krvavog građanskog rata.

Ukratko, iniciran 70-ih godina od strane Moskve, vandalizam je tokom četvrt stoljeća Afganistanu priredio veliki bol i tiraniju.

Kao što smo i maločas istakli, postepeno širenje islama komunistički Sovjetski Savez je vidio kao opasnost koja mu prijeti. Tiranija koju je provodio bila je s ciljem zaustavljanja ovog širenja. Zbog toga su zabranjivani vjerski obredi, Kur'an spaljivan, vjernici ubijani.

Ovdje je, međutim, skrivena jedna veoma bitna tačka koju ne mogu uvidjeti ovi ateistički sistemi: zbog toga što ne mogu poijmiti iskrenu vjeru u Boga, ateisti smatraju da će uništavanjem svetih knjiga nestati i vjere.

Međutim, vjera je skrivena u ljudskim srcima. I svi iskreni vjernici znaju da su iskušenje sve nedaće što ih zadese i strpljivi su pod svim uvjetima i okolnostima. Putem kur'anskih ajeta Allah, dž. š., daje slijedeće obavještenje vjernicima:

Mi ćemo vas dovesti u iskušenje malo sa strahom i gladovanjem, i time što ćete gubiti imanja i živote, i ljetinu. A ti obraduj izdržljive, one koji, kada ih kakva nevolja zadesi, samo kažu: "Mi smo Allahovi i mi ćemo se Njemu vratiti!" Njih čeka oprost od Gospodara njihova i milost; oni su na Pravom Putu! (Al-Baqarah, 155-157).

Kao što se vidi u navedenim ajetima, vjernici se na ovom svijetu na razne načine stavljaju na kušnju i, u svakoj nevolji, oni se obraćaju svome Gospodaru i od Njega pomoć traže. Upravo iz tog razloga nedaće koje ih zadese vjernicima ne predstavljaju nespokojstvo i beznade, već, naprotiv, one su uzrok radosti zbog toga što je to saopćeno u Kur'anu i što je to jedno obećanje koje će omogućiti osiguranje jednog stepena više na budućem svijetu.

Brutalna komunistička filozofija: animalizacija ljudi

Podaci koje smo iznijeli od početka ovog poglavlja dovdje pokazuju da je apsurd komunizma, koji su iznijeli materijalistički ideolozi poput Marxa i Engelsa, bio jedna mašinerija smrti koja je XX stoljeće gušila u krvi. Komunizam čovječanstvu nije donio ništa više osim užasnih zločina, tortura, deportacija, radnih kampova, neimaštine, socijalnih presija i straha.

Međutim, da se u budućnosti isti vandalizam ne bi ponovio, potrebno je detaljno proučiti stvarne razloge ove brutalnosti. Da li je pitanje samo u individualnom despotizmu i strasti diktatora poput Lenjina i Staljina? Ili je problem u primjeni komunističke ideologije koja se zasniva na darvinizmu?

Načinimo li detaljan pristup aktualnoj temi, uočiti ćemo da je ispravna druga solucija. Vandalizam se pojavio kao prirodan rezultat komunističke filozofije.

U osnovi ovog fakta nalazi se doživljavanje čovjeka kao jedne "životinjske vrste". Komunizam se, kako je to i sam Marx uporno isticao, zasniva na Darwinovoj teoriji evolucije, koja čovjeka definira kao "razvijenu životinjsku vrstu". Štaviše, poučava da su sukob među ljudima, presija, tiranija i borba silom prirodni i nužni. Kada se u rukama čovjeka koji prihvata

ovu filozofiju nađe dovoljno moći i prilika, onda se on s lakoćom upušta u vandalizam i svirepost.

I, doista, osvrnemo li se unatrag, postat će sasvim jasno da je u vandalizmu **počinjenom od strane komunista veliku ulogu odigrala činjenica da su ljudima pristupali kao "životinjskoj vrsti"**. Komunistički ideolozi su svoje protivnike definirali kao životinje; štaviše, slijedili su politiku psihološke "animalizacije" ljudi nad kojima su vladali. Aktualna politika se na slijedeći način opisuje u *Crnoj knjizi komunizma*:

Ubijanju u punom smislu te riječi neophodna je pedagogija: spram svačijeg oklijevanja da ubije svog bližnjeg, **najefikasnija pedagogija sastoji se u tome da negira humanost žrtve, da je prethodno "obeščovječi"**. Alain Brossat pisao je ispravno: "Barbarski ritual čistki i funkcioniranje mašine za pogubljenje, u govorima i praksama proganjanja, ne odvajaju se od animalizacije Drugog, svođenja zamišljenih i stvarnih neprijatelja na zoološko stanje..."⁵⁰

Brossat podsjeća kako su hurnebesna graha i karnevali uveli pravu tradiciju animalizacije Drugoga, koju nalazimo u političkoj karikaturi već u XVIII stoljeću. Ovaj metaforički mit omogućavao je, upravo kroz životinju, da se izraze latentne krize i konflikti.

U Moskvi, 30-ih godina, ništa nije metaforičko: **"animalizirani" protivnik tretiran je kao divljač za lov prije no što će postati zlikovac** - uistinu, kandidat će dobiti metak u potiljak. Ako je Staljin sistematizirao i generalizirao ove metode, njegovi kineski, kambodžanski i drugi nasljednici su ih preuzeli. To ne znači da Staljin nije njihov izumitelj. Lenjin nije izuzet iz toga, **pošto je nakon preuzimanja vlasti tretirao svoje neprijatelje kao "insekte štetočine", "uši", "škorpijone", "vampire"**.⁵¹

Darvinizam je temelj ove komunističke tačke gledišta koja čovjeka vidi kao životinju. Ovo je činjenica koju su nebrojeno puta isticali Marx, Engels i Lenjin. Komunistički vandalizam, prema tome, nije ništa više do svojevrсни paktični darvinizam.

Istraživački direktor Francuskog nacionalnog naučno istraživačkog centra (GéODE-Paris X) i stručnjak iz oblasti historije komunizma, **Stéphane Courtois**, o ovom pitanju daje slijedeći komentar:

U komunizmu, međutim, postoji sociopolitički eugenizam, socijalni darvinizam. Kao što piše Dominique Colas: **"Vladar znanja o evoluciji socijalnih vrsta, Lenjin odlučuje o onima koji moraju nestati pošto su zaraženi historijom."** Od trenutka kada je dekretirano, učinkom nauke - ideološke i politkohistorijske kao i marksizma-lenjinizma - da buržoazija predstavlja prevaziđenu etapu evolucije čovječnosti, opravdavamo njezino likvidiranje kao klase, a uskoro

CILJ KOMUNIZMA: ANIMALIZACIJA LJUDI

Na ljusku zajednicu komunizam gleda kao na životinjsko stado koje treba tjerati. Vjeruje se da je radi toga cilja ovo stado potrebno izvrgavati mučenju i torturi, patiti ga gladu, plašiti. Ova svirepa ideologija, koja predstavlja jedan vid praktičnog darvinizma, ovom je ubogom seljaku i radniku iz perioda carske Rusije donijela samo još više bola i tiranije.

i likvidiranje individua koje je sačinjavaju ili koje bi joj trebale pripadati.⁵² Nakon ovog komentara, Courtois također postavlja i slijedeće pitanje: Da li se korijeni marksizma-lenjinizma manje oslanjaju na Marxa, a više na propali darvinizam, koji se primjenjuje na socijalno pitanje i koji rezultira greškama kao i u rasnom pitanju?⁵³

Nesumnjivo je da se oslanja više na darvinizam. Štaviše, darvinizam eksplicitno predstavlja temelj komunizma. Darvinizam je osnova za tvrdnje da je čovjek životinjska vrsta, da među ljudima postoji neizbježna i prirodna

**Zatvorenici Crvene
armije koji su, tretirani
kao divlje zvijeri,
zatvarani u kafeze.**

borba i da povijest funkcionira na ovaj način, da za svoja djela čovjek nikome neće polagati račun kao i za sve ostale sofizme dijalektičkog materijalizma, i to sve pod plaštom "naučnosti". Darwin je načinio teoriju toga, a komunisti su to u djelo proveli.

Bilans krvavog komunizma je, zapravo, "praktični darvinizam".

TREĆI DIO

**ЗАПИСАЛСЯ
ДОБРОВОЛЬЦЕМ**

UČMALI SVIJET KOMUNIZMA

Značajna karakteristika komunističke ideologije je i ta što ona konstituira krajnje konzervativne, učmale, okrutne i bezbojne modele individua i zajednica. Za razumijevanje toga, potrebno je prije svega podsjetiti se na komunistički stav o čovjeku. Temelj komunizma, materijalistička filozofija, kao što smo naglasili u prethodnom poglavlju, vidi čovjeka kao biće načinjeno jedino od materije. Negira se postojanje duše kod čovjeka i ističe se da je ljudska svijest samo jedan proizvod "materije u akciji". Prema tome, što se tiče materijalističkih pogleda, čovjek je samo jedna razvijena mašina. Sve misli i emocije koje čovjek posjeduje prihvataju se kao određeni rezultat hemijske reakcije koja se odvija u ovoj mašini.

Drugim riječima, materijalisti tvrde da, sačinjeni od ćelija i ćelijskih organela, nerazumni atomi posjeduju svijest, da imaju moć razmišljanja, gledanja, slušanja, da pred ljepotom ostaju očarani, da u teškim situacijama pate. Dakle, to tačno dolazi u značenju da su "misli i emocije proizvod materije u akciji". Postavite li ovim ljudima

Hladne face koje su krasile počasna mjesta svih komunističkih režima: Lenjin, Engels, Marx.

pitanje: Imaju li atomi moć razmišljanja?, sasvim je sigurno da ćete dobiti negativan odgovor. Ali, isto tako, oni smatraju da atomi dobivaju moć razmišljanja kada se oni udruže i formiraju mozak.

Štaviše, u marksističkoj ideologiji postoji pretpostavka da se cijela kultura i svijest koju čovjek posjeduje također zasniva na materijalnim faktorima. **Prema komunizmu, izvan materijalnog svijeta iz ljudskog okruženja ne postoji nikakva nezavisna svijest.** Naprotiv, ljudsku svijest u potpunosti određuje materijalni svijet u kome se nalazi. **"Nisu svijesti čovjeka faktor koji određuje njihovo postojanje, naprotiv, njihovo socijalno postojanje određuje njihovu svijest"**, tvrdio je Marx.⁵⁴ **"Čovjek je ono što jede"**, rekao je Marxov idejni prethodnik **Ludwig Feuerbach**, i time rezimirao istu materijalističku nelogičnost.

Zbog ovih svojih materijalističkih predrasuda, marksisti su i ljudske zajednice također mjerili materijalnim kriterijima. Mnogo se zadržavaju na pojmu "klasa" koji u sebi nosi jedno materijalno značenje. Klase su različiti ekonomski slojevi jednog društva i, prema marksistima, to je jedini značajan kriterij. Prema marksizmu, na primjer, radnici formiraju samo jednu klasu, tj. "proleterijat". Kapitalisti čine klasu "buržoazije". Slijedom marksističke tvrdnje, svi radnici bi trebalo da dijele "proletersku svijest" zbog toga što žive u istim nepogodnim ekonomskim uvjetima, svaki kapitalist bi trebalo da ima istu "svijest buržoazije" zato što žive u istom bogatstvu, povoljnim ekonomskim uvjetima. Nemoguće je prihvatiti da, zbog svog neovisnog karaktera ili pogleda na svijet, jedan radnik ili vlasnik fabrike može imati svijest koja se apsolutno razlikuje od ostalih.⁵⁵

Prirodan rezultat ovakvog razmišljanja je odvajanje ljudi u određene materijalne kategorije i njihovo vrednovanje unutar tih materijalnih kategorija. Za jednog marksistu postoje samo kategorije kao što su "buržoazija", "mala buržoazija", "proleterijat", "imperijalisti", "komprador". I, što je najvažnije, sve ove kategorije zasnivaju se na materijalnim faktorima. Ako je čovjek radnik, ako snagom ruke radi u fabrici, tada je ovaj posao kojim se bavi jedini determinant njegovog ljudskog postojanja. Ako je seljak koji radi na njivi, tada je "svijest seljaka" jedina svijest koju on posjeduje.

Zbog ovakvog ugla posmatranja, marksisti tvrde da je "način proizvodnje" jedini utjecaj koji određuje tok povijesti. Poznato djelo Karla Marxa, *Das Kapital*, cijelu historiju komentariše prema načinu proizvodnje. Prema Marxu, dok je u početku postojala "primitivna zajednica" koja je živjela od lova, uporedo sa prelaskom na poljoprivredu rodilo se "robovlasničko društvo", a zajedno sa novim promjenama u načinu proizvodnje razvila se "feudalna zajednica", uporedo sa izumom mašina, rađanjem industrije kao novog načina proizvodnje javlja se i "kapitalističko društvo". Slijedom Marxove tvrdnje, svi pojmovi, poput religije, države, zakona, porodice, etike rađali su se i doživljavali promjene sa različitim oblicima proizvodnje.

Zablude ove šture marksističke definicije povijesti do sada su detaljno komentarisane od strane niza mislilaca i napokon dokazane kroz konkretne primjere. Iz tog razloga smatramo nepotrebnim da ovdje objašnjavamo neosnovanosti ovog marksističkog pogleda na povijest. Značajan moment na kome se, međutim, želimo zadržati je konzervativan, učmao, okrutan i bezbojan model čovjeka koji je načinio aktualni materijalistički pristup.

U biti, ljudska bit nije proizvod materije, kako to smatraju marksisti. Naprotiv, postojanja koje nazivamo materijom se opažaju, vide, čuju i osjećaju od strane duha, ljudske biti. Prema tome, apsolutno je nemoguće da se materijalnim uvjetima determinira stanje u kome se nalazi ljudski duh. Ljudska bit je obdarena različitim odlikama (razumom, sposobnošću poimanja, emocijama, prohtjevima, sklonostima) koje su darovane od strane Allaha, koji ju je stvorio. Ove karakteristike se ne mijenjaju bez obzira u kojim okolnostima se čovjek nalazio, samo se manifestiraju na različite načine. Kakve god da je prohtjeve, emocije, misli i logiku posjedovao prvi čovjek u povijesti, isto sve posjeduje i savremeni čovjek. Jedino što se promijenilo su upotrebna sredstva.

Stvoritelj prvog čovjeka, Allah, dž. š., dao je i njemu iste karakteristike i sposobnosti kakvim je obdario i današnjeg čovjeka. Zbog toga ljudi ne mogu imati različite nivoe svijesti koji se određuju prema periodu, stoljeću ili mjestu na kome se nalaze. Nivo ljudske svijesti se mijenja ili određuje prema upotrebi sposobnosti razmišljanja i pokretanja savjesti kojom su obdareni. Svjesni ove činjenice, muslimani se ne ograničavaju vremenom, prostorom, sredinom ili idejama određenih ideologija. Kao što je Allah, dž. š., u Kur'anu naredio, muslimani nastoje razmisliti o svemu što ih zadesi, pojmiti delikatnosti, vidjeti lijepo. Ovu svijest vjernika Allah, dž. š., na slijedeći način opisuje u Kur'anu:

Stvaranje nebesa i Zemlje, smjena noći i dana, lađa koja morem plovi s korisnim tovarom za ljude, kiša koju Allah pušta s neba pa tako u život vraća zemlju nakon mrtvila njezina - po kojoj je rasijao svakojaka živa bića, promjena vjetrova, oblaci koji između neba i Zemlje lebde - doista su dokazi za one koji imaju pameti (Al-Baqarah, 164).

Upravo iz tog razloga je široka moć shvatanja onih koji vjeruju u Allaha i oni uvijek razmišljaju uvijek slobodno, zbog čega u umjetnosti i estetici mogu formirati nepreglednu raznovrsnost.

Što se tiče Marxa i njegovih idejnih sljedbenika, zbog toga što nisu mogli pojmiti ove činjenice, oni su ljudsku svijest nastojali staviti u jednu krajnje usku i imaginarnu formu kao što je "kategorija svijesti". Svakoga do koga su uspjeli doprijeti primoravali su da živi i razmišlja prema ovim imaginarnim formama. Iz tog razloga je u svim zemljama u kojima se nametnuo marksizam zamrzavao estetsko poimanje i umjetnost kao oblik izražavanja ljudskog duha. Kao što su komunisti bezdušno pobili desetina miliona ljudi, na izvjestan način ubili su i humane kvalitete kao što su umjetnost, estetika, nauka, misao.

Učmalost "komunističke umjetnosti"

Prvi marksistički režim uspostavljen je boljševičkom revolucijom oktobra 1917. u Rusiji. U zemlji u kojoj je čeličnom pesnicom vladao prvo Lenjin, a nakon njega i Staljin, počelo je sa novim uobličavanjem cijelog društva prema komunističkoj ideologiji. Jedna od sfera za kojom su komunisti posegnuli bila je umjetnost, estetika i arhitektura, koje spadaju među najvažnije elemente kulture.

Odmah nakon Revolucije unesen je pojam **"umjetnost proleterijata"**. Umjetnici koji su prihvatili komunizam okupili su se oko časopisa *Iskusstvo Kommuny* (Umjetnička komuna) i izdali saopćenje da će "proizvoditi umjetnička djela koja će služiti kulturi proleterijata". Slična ideja iznošena je i u udruženju *Proletkult* (Kultura proleterijata).

Pokrenute se razne rasprave o značenju i smislu "umjetnosti proleterijata". Od samog početka 20-ih godina, vodeći ruski umjetnici, poput **Tatlina i Rodchenka**, počeli su braniti tezu da bi **"umjetnik morao biti tehničar koji će pitanjima proleterijata proizvoditi praktična rješenja"**. Ova teza, koja je dobila i Lenjinovu saglasnost, isključuje mnoge poznate grane umjetnosti smatrajući ih "nekorisnim s aspekta proleterijata". Na primjer, Tatlin i Rodchenko su ustanovili da jedna umjetnička slika niukom slučaju neće moći osigurati doprinos svakodnevnom životu radnika i, oslanjajući se na to, donijeli su odluku da je slika vrsta umjetnosti koja nema prođe.

Ovo novo poimanje umjetnosti je 1921. definirano kao "constructivism" i počelo se pojavljivati kao zvanična politika umjetnosti Sovjetskog Saveza. Začetnik ovog pristupa, Tatlin, smatrao je da su, umjesto "nekorisnih" umjetnosti poput slikarstva, potrebni "korisni" radovi poput dizajna kuća i namještaja. Dizajnirao je odjeću "minimalne težine i utroška repromaterijala" koja je u toku radnog vremena proleterima, odnosno radnicima osiguravala "maksimalnu toplotu i pokretljivost". Opet istom logikom, konstruirao je "peć sa minimalnim utroškom goriva, a sa maksimalnom sposobnošću zagrijavanja". Na taj je način trebao osigurati nove pogodnosti u životu "proleterijata".

Jedan od
pionira
"sorealizma":
Aleksandar
Rodchenko

Svi umjetnici nisu bili sa "inženjerskim sposobnostima" kao što je to bio Tatlin. Međutim, i oni su prihvatili "umjetnost proleterijata" i dali se na poslove koji će koristiti komunističkoj ideologiji. Gotovo svi sovjetski umjetnici tog perioda ušli su u utrku proizvodnje radničkih postera, koji su se koristili u radničkim klubovima i malim parlamentima zvanim "sovjeti", plakata i slogana. Na svim ovim kreacijama nalazile se se zajedničke teme: korpulentan sovjetski seljaci i radnici sa srpom ili čekićem u rukama sa nabreklih mišićima, figure razjarenih proletera koji se pridižu na noge kidajući lance kojima su okovani, naoružani vojnici koji, predvođeni Lenjinom, trče u sjenci crvene zastave...

Karakteristika ovog novog poimanja umjetnosti je ta što je pojam "estetike" u potpunosti izbačen sa dnevnog reda, a smatran je čak i kao štetna "buržoaska" navika. Sve slike, skulpture, poster, dekor i arhitektonske kreacije bile su daleko od estetike, ispunjene hladnoćom, učmalošću i grubim crtama. Definiranjem *Encyclopedia Britannica*, komunističkom umjetnošću gospodario je "antiestetizam" u punom smislu tog pojma.

Ovakvo poimanje umjetnosti je u vrijeme Staljina poprimilo još konzervativniji oblik. Ovo učmalo poimanje umjetnosti, koje je Staljinov režim nazvao "socijalističkim realizmom", dovedeno je u položaj zvanične politike. Socijalistički realizam se definirao kao jedno poimanje umjetnosti koje "u svakodnevnom životu proleterijata realno reflektira principe sovjetske

"Odbrana
Petrograda":
djelo ruskog
umjetnika
Aleksandra
Deyneka, 1927.

revolucije (odnosno komunističke ideologije)". U romanima napisanim u stilu socijalističkog realizma, komunistički militanti se prikazuju kao odlučni, hrabri, poštrovani; opisuje se navodno uzorna borba ovih militanata; sovjetski seljaci i radnici su opisani kao navodno "sretni" zahvaljujući Revoluciji.

U stvarnosti, Revolucija narodu nije donijela blagostanje, već, naprotiv, glad, torture i smrt, ali umjetnici "socijalističkog realizma" uopće nisu smatrali neispravnim da se to prikaže sasvim suprotno. Socijalistički realizam u biti nije bio izraz stvarnost (realizma), već mašte i romantizma. **"Idealiziranjem događaja i ličnosti kako bi utjecali na svijest masa i njihovim uzdizanjem do jedne određene svetosti, socijalistički realizam se zasniva na romantizmu"**, stoji u *Encyclopedia Britannica*.

Socijalistički realizam je definiran 1932., u krvavim danima Staljinovog režima i sve do 80-ih godina ostao je također kao zvanična politika umjetnosti Sovjetskog Saveza. Tokom cijelog ovog perioda sovjetskom umjetnošću gospodarila je atmosfera komunističke bezizražajnosti, hladnoće i ustajalosti. Da bi osigurao izvjestan prestiž na međunarodnom nivou, sovjetski režim

Zajedno sa komunizmom, umjetnost je izgubila svu estetsku komponentu i bila je preobraćena u jedan hladni metod propagande. Na slikama je prikazivan model čovjeka kome se težilo: grub, jak, bezizrazan seljak ili radnik koji je odan sistemu i koji ne razmišlja ni o čemu drugom.

Sovjetski propagandni plakati iz 20-ih godina:
 "Deset zapovijedi proleterijata" i
 "Međunarodna imperijalistička zmijsa"

je stimulirao umjetnike, pridavao veliki značaj nastanku novih umjetničkih djela, međutim, zbog dogmatičkog pristupa zvanog "socijalistički realizam" sva su ta novonastala djela ostajala u okviru krajnje skučenih, neukusnih i neestetskih formi.

Pored Sovjetskog Saveza, socijalistički realizam se primjenjivao i u Kini koja je 1949. g. prešla na komunistički režim i koja je isto tako donijela beživotno i grubo poimanje umjetnosti.

Premda je, u biti, rusko društvo dalo veoma velike umjetnike; to društvo se potpisalo ispod izuzetnih umjetničkih djela i arhitektonskih čuda. U svijetu poznat muzej Hermitage, koji je osnovan u St. Petersburgu u periodu prije Revolucije, sadržavao je jednu veoma bogatu i raskošnu kolekciju. Ali, komunizam je rusku umjetnost zaledio 1917. g., pa čak i daleko unazadio.

Aktualna beživotnost komunističke umjetnosti je rezultat materijalističke filozofije koja, kao što smo to na početku naglasili, obrazuje komunistički pogled na svijet. Materijalistička filozofija, kao što smo već rekli, površna je misao koja čovjeka vidi samo kao gomilu materije i koja, isto tako, sve

Prihvatljivo je da u komunizmu ljudi izgledaju hladni, okrutni, bezdušni. Lideri su inače tog karaktera, a tako se i opisuju. Ovi različiti Lenjinovi portreti naslikani od strane sovjetskih umjetnika su također i izraz tamnog duhovnog stanja komunizma.

Primjer
"antiestetskog"
nazora
komunističke
umjetnosti: djelo
sovjetskog
umjetnika
Vladimira Tatlina,
1920.

Drugi primjer
komunističkog
"antiestetizma":
portret
proletera, rad
jednog
sovjetskog
umjetnika

Propagandni plakat Treće komunističke internacionale organizirane pod vodstvom Sovjetskog Saveza. Na licu militanta sa zastavom u ruci nalazi se potpuni izraz hladnog komunističkog svijeta.

nastoji reducirati na materiju. A što se tiče prilagođavanja materijalističke filozofije umjetnosti, ono je, kao uostalom i u svim drugim sferama, i u ovoj sferi bilo uzrok jednom potpunom fijasku, pošto je umjetnost način izražavanja emocija poput oduševljenja prema lijepom, estetska naslada kojom je Bog obdario čovjeka. Da bi nastala lijepa umjetnička djela, ove urođene sklonosti, koje potječu od stvaranja koje se nalaze u biti čovjeka, moraju se izraziti u potpuno slobodnom i mirnom okruženju. Komunistička diktatura, koja je prvobitno formirana u Sovjetskom Savezu, a nakon toga oponašana kroz komunističke režime u Kini, zemljama Istočnog bloka, Indokini ili Kubi, u potpunosti je uklonila ovaj ambijent slobode i mira i, držeći stanovništvo pod stalnom presijom, ubila i umjetnost.

Osim toga, udaljavanjem ljudi od vjere, zadala je još jedan udarac umjetnosti pošto su duhovni entuzijazam i oduševljenje, koje čovjek crpi iz vjere, osnovne emocije koje inspiriraju umjetnost. Najveći slikari, skulptori i neimari u povijesti uvijek su proizvodili djela sa vjerskim temama, inspiraciju i snagu su crpili iz svojih vjerskih uvjerenja. Zbog toga što su čovjeka doživljavali ne kao životinju ili materiju koja nestaje nakon njegove

smrti, već kao biće kojem je Bog podario dušu, ovi umjetnici su s entuzijazmom čovjeku iskazivali ljepotu, manifestaciju Božije umjetnosti.

U jednoj zajednici u kojoj je vjera potisnuta, neizbježno je da ljudi izgube ovaj entuzijazam i oduševljenje, da postanu besciljni zapadanjem u duhovne krize. Ova pojava se događala u svim komunističkim režimima; zajednicom je gospodarila **potištenost, učmalost, besciljnost i pesimizam nastali kao posljedica ateizma, nepridavanjem značaja čovjeku koji je doživljavao kao životinja ili biće čija se uloga se završava zajedno sa njegovim životom.**

Oblačenje cijelog društva u istu odjeću u Maovoj crvenoj Kini, zabranjivanje čak držanja i kućnih ljubimaca u toku "Kulturne revolucije" drugi su efektni primjeri komunističke konzervativnosti i ograničenosti. (Maoizam i "Kulturnu revoluciju" ćemo analizirati u narednom poglavlju.)

Paralogizmi "komunističke nauke"

Druga značajna sfera koja je doživjela komunistički udar bila je nauka.

Dok je na jednoj strani izmišljao pojam "umjetnosti proleterijata", Staljinov režim je s druge strane posegao i za naukom i iznio pojam **"nauke proleterijata"**. Prema ovoj komunističkoj teoriji, postoji "nauka buržoazije", a također i "nauka proleterijata", a obje će dati međusobno različite rezultate.

Nauka proleterijata u principu nije ništa drugo do krivo prikazivanje nauke prema potrebama materijalističke filozofije. Najočitiji pokazatelj toga je 'slučaj Lišenko', koji je svoj pečat udario na sovjetsku nauku Staljinovog perioda.

Trofim Denisovich Lišenko školovao se po različitim školama širom Sovjetskog Saveza i, stekavši Staljinovu naklonost, 40-ih godina osigurava apsolutnu dominaciju nad poljoprivrednom i biološkom politikom Sovjetskog Saveza. Najzanimljiviji Lišenkov istup bio je odbijanje zakona genetike, koje je krajem XIX stoljeća eksperimentima otkrio austrijski botaničar, svećenik **Gregor Mende**, i koji će biti podržani stručnim radovima XX stoljeća. Lišenko je istakao da su Mendelini zakoni "nauka buržoazije", a zauzvrat podržao tezu da se "stečene karakteristike prenose na potonje generacije", koju je u XVIII stoljeću iznio evolucionistički biolog **Lamarck**.

Ova Lišenkova ideja, koja se ne temelji ni na kakvom naučnom dokazu, počela je privlačiti pažnju u Sovjetskom Savezu, koji je 30-ih godina preživljavao veliku agrarnu krizu. Lišenko je obećao da će, za razliku od

drugih biologa, primjenom svojih teza osigurati veće, jače i plodonosnije žitarice. Na primjer, istakao je da će pšenica, koja se uzgaja u odgovarajućim uvjetima okoline, početi rađati sjeme raži, i s tim u vezi načinjeni su određeni poljoprivredni poduhvati. (Ova tvrdnja je nalik onoj da će se u divljem okruženju pas nakon izvjesnog vremena preobratiti u lisicu, što je jedno neodrživo ubjeđenje koje je u biti apsolutno oprečno nauci i čiji ni jedan primjer nije zabilježen do danas.) Godine 1940. Staljin je Lišenka postavio na čelo Genetičkog instituta Akademije nauka Sovjetskog Saveza, gdje je ostao punih 25 godina. Lišenko je u isto vrijeme bio i predsjednik Akademije poljoprivrednih nauka "Vladimir Ilič Lenjin".

Godine 1948. zabranio je obrazovanje i istraživanja na polju klasične genetike, a **određeni naučnici koji su**, ne prihvatajući Lišenkove evolucionističke teze, **nastavili sa odbranom Mendelove genetike pohapšeni su i pobijeni**.

Lišenkova agrarna politika prouzrokovala je veliku neproduktivnost. Tvrdio je, na primjer, da će žitarice postići strukturu prikladnu za hladne vremenske uvjete ukoliko se njihovo sjeme dugo vremena drži potopljeno u hladnoj vodi. A da bi to dokazao, nakon potapanja u hladnu vodu, po sibirskim stepama je zasijao tone sjemena. Naravno da je svo sjeme propalo. Slični pokusi su se uvijek okončavali fijaskom. Međutim, na ovu činjenicu se otvorenim jezikom počelo upozoravati tek 60-ih godina. Na kraju, 1964. je zvanično prihvaćeno da su Lišenkove teze naučno pogrešne, a nakon toga su se uložili veliki naponi za ponovnu primjenu i izučavanje Mendelove genetike u Rusiji, a prešlo se i na metode američkog tipa đubrenja i ukrštavanja bilja. Unatoč tome što je postalo jasno da su njegove teze najobičnije gluposti i da je zbog toga veliki udarac zadao sovjetskoj nauci i poljoprivredi, Lišenko i njegove pristalice nisu odustali od svojih ideja i, štaviše, uspjeli su u velikoj mjeri očuvati pozicije i zvanja u naučnim ustanovama Sovjetskog Saveza.

'Slučaj Lišenko' predstavlja historijski dokument o tome koliko veliku štetu nauci i zajednici zadaje slijepa privrženost materijalizmu i teoriji evolucije. Savremeni evolucionisti uglavnom ne tematiziraju slučaj Lišenko, a kada to i čine, prikazuju to samo kao dogmatski pokret koji je u vezi s Lamarekom.

**Negiranjem
genetskih zakona,
Lišenko je, u ime
ljubavi i odanosti
teoriji evolucije,
nekoliko decenija
unazadio sovjetsku
poljoprivredu.**

Lišenko (prvi zdesna) u trenutku upoznavanja sovjetskih naučnika sa projektima sovjetske poljoprivrede koji se zasnivaju na "nauci proletrijata".

Međutim, Lišenko i njegove pristalice nisu bili samo lamarkisti, nego, u isto vrijeme, i darvinisti. Lamarcka i Darwina su doživljavali kao dvojicu veoma značajnih evolucionističkih teoretičara koji su se međusobno upotpunjavali. Uočili su da će i Darwinova teorija ostati u zraku ukoliko se odbije Lamarckova teza o "prenošenju stečenih osobina na potomja pokoljenja", te su zbog toga krenuli na put slijepe odbrane Lamarcka.

U tekstu "Darwinian Evolution and Human History" (Darvinistička evolucija i historija čovjeka) marksistički i darvinistički mislilac **Robert M. Young** o ovom pitanju daje slijedeći komentar:

Nedavno je mišljenje da društvo i priroda slijede iste evolucione i komunističke zakone otvorilo put lišenkoizmu koji predstavlja jedan od najopasnijih događaja Staljinovog režima 30-ih i 40-ih godina. Prihvaćeno je da u prirodnim zakonima funkcioniра dijalektika, a oni biolozi koji se nisu složili sa ovim usvojenim mišljenjem ostajali su bez posla, često su gubili slobodu, a ponekad čak i živote. **Lišenkoizam je jedan evolucionizam koji se suprotstavlja ostatku Svijeta i ne priznaje njihova značajna dostignuća u genetici. Ali, sve to su radili u ime darvinizma...**⁵⁶

Otpor koji su sovjetski rukovodioci pružali genetskim zakonima u vrijeme Lišenka samo je jedan od primjera materijalističkog fanatizma. I danas je veoma veliki broj materijalista poput Lišenka i njegovih pristalica koji su se borili protiv istih zakona genetike, u slijepom protivljenju činjenici

Lišenkovi paralogizmi su se primjenjivali i detaljno objašnjavani sovjetskim seljacima. Rezultat je bio fijasno u pravom smislu riječi.

"kreacionizma" koju je nauka otkrila u živim bićima, odnosno u protivljenju dokazima stvaranja. I iz tog razloga oni godinama troše milione dolara i prouzrokuju velike gubitke za čovječanstvo kako bi došli do bar jednog dokaza koji govori o suprotnom. Samo zbog svojih ideoloških predrasuda prave istraživanja koja nigdje i nikada neće dati nikakve rezultate, osim jedino rasipanje truda i novca. (Za detaljnije podatetke konstatirati knjigu Harun Yahya, *Kur'an: vodič za nauku.*)

Utjecaji komunističke ideologije na socijalni život

Fanatična struktura komunističke ideologije o kojoj govorimo od početka ovog poglavlja prouzrokovala je krajnje negativne efekte u socijalnom životu komunističkih težima XX stoljeća. Ovakva struktura je nametnula jedan ateistički život, gotovo pakao, bezdušan život koji je, negiranjem i udaljavanjem od Boga, nipodaštavao raznovrsne duhovne i etičke vrijednosti. Društvo je podučavano jednom mentalitetu bez straha od Boga, mentalitetu koji čovjeka percipira kao materiju koja nestaje nakon smrti, a u ishodu

Komunizam je režim straha. Narodne mase su konstantno zastrašivane od strane uniformiranih rukovodilaca hladnog izgleda koji su narod posmatrali s visina, a sistem je egzistirao zahvaljujući upravo ovom strahu.

toga se namjeravala formirati jedna od najnehumanijih koncepcija koje je historija zabilježila. Ovi efekti, koji su zapaženi u Sovjetskom Savezu, zemljama Istočnog bloka i Kini, ukazuju da je "životinjsko stado" model društva koji komunistički sistem želi oformiti, upravo onako kako to predviđa i materijalističko-darvinistička teorija.

Određene temeljne karakteristike komunističkog društva možemo nabrojiti na slijedeći način:

- U skladu s Darwinovom teorijom evolucije i Marxovoj "dijalektici prirode", čovjek se u komunističkim zajednicama tretira kao razvijena životinjska vrsta. Analogno tome, za zajednicu se može reći da predstavlja "životinjsko stado". Ova koncepcija, koja društvo tretira kao životinjsko stado, javlja se u svim etapama komunističkih režima. Čovjek, kao produkt ovog sistema, beživotno je, bezdušno, hladno biće koje se nalazi između "čovjeka-životinje-mašine".
- U komunističkom sistemu se ne pridaje značaj individui. Ide se za logikom da ih inače u "stadu ima mnogo, ako se jedan i izgubi, nije velika šteta". Iz stada se izbacuju, odnosno prepuštaju se smrti oni koji ne mogu raditi ili su sakati. Ocjenjuju se kao bolesni i štetni. Ne postoje osjećaji poput oprosta, milosđa, vjernosti. Iz tog razloga, svi se boje starosti i nestanka. Starim osobama se ne iskazuje pažnja i poštovanje;

Specijalna jedinica Dzhernsky koja se u Sovjetskom Savezu koristila za zaustavljanje protestnih mitinga.

naprotiv, uliva im se nemilosrdna misao da "prije smrti slonovi moraju ići na groblje".

- Kao i životinjsko stado, društvo se formira od ljudi istog profila. Imaju istu odjeću, voze se u istom modelu auta, žive u istom tipu kuća. Cijelim društvom gospodari monotonija. Sportist, umjetnik, akademik, radnik; svi imaju isti model života. Kuće su životinjska skloništa, a odjeća se izrađuje logikom "krzna koje će štititi od hladnoće". Estetika je potpuno odsutna.
- Jedinku u prvi plan ne izbacuju njegove individualne karakteristike, već snaga i doprinos koji daje zajednici. Idealna osoba je vrijedan radnik, vrijedan seljak. Sistem se gradi na jednom samo materijalnom pojmu "rada i proizvodnje". Ispravna je logika da "proizvodnja jača stado". Nikada se ne obraća pažnja na etiku ljudi, njihovu namjeru i duševno stanje. U ovoj koncepciji, koja život doživljava kao borbu za opstanak, nema zamjerke uništavanju slabih; naprotiv, to je potrebno. Zbog odsutnosti požrtvovanja, koje posjeduju čak i životinje, svako prvo misli na sebe zbog čega društvo ne može prosperirati. Zato što su ljudi daleko od samilosti, nemoguće je da društvo bude mirno i spokojno. Kada se siromaštvo saosjećanja i bespoštednost ujedini sa strahom od budućnosti, zajednicom zagospodare beznađe i pesimizam.

Istočna strana Berlinskog zida prije rušenja: zid koji je čuvan bodljikavom žicom, minama i tenkovima, postao je simbol komunističkog despotizma.

- U psihološkom okruženju stada, ljudi žive u jednom konstantnom strahu. Vrlo brzo se uplaše svakog događaja. Boje se čovjeka u mantilu pred vratima, strahuju kada ih direktor pozove na razgovor. Izvor straha je nepoznat, niko ga ne može definirati, ali svi žive u njemu, od najdonjih do najgornjih.
- Štaviše, u društvu postoje različiti "centri straha" koji su nadomjestili strah od Boga. Na primjer, sovjetski KGB (i tajne službe koje su mu prethodile, kao Čeka, NKVD) funkcionirao je kao ustanova koja je sijala smrtni strah u cijelom društvu. Društvom je vladalo mišljenje da ove ustanove "sve čuju i sve vide". Razvile su sistem čišćenja koji se zasnivao na "šumskim zakonima"; bez ikakvog suđenja i apsolutnog nepriznavanja prava na odbranu, u smrt su mogle poslati milione ljudi.
- Zbog toga što je sistematski uništen strah od Boga, ljudi su opstruirali strasti jedino onoliko koliko su strahovali od sistema. Radili su sve vrste nezakonitosti ako to sistem neće vidjeti i kazniti. Masovne pojave su krađa, zloupotreba položaja, pronevjera.

- Zebnja, strah i panika, nastali uslijed životnih uvjeta, stvaraju stres kod naroda. Noću ne spavaju, danju su napeti i uznemireni. Njihova tijela slabe. Stalna presija i teški životni uvjeti u mladim godinama uništavaju i muškarca i ženu, a ponekad su uzrok i njihove preuranjene smrti. Zbog beznadežnosti ne mogu se naslađivati čak ni imetkom koji posjeduju. Jedini spas vide u piću i u polupijanom stanju vode život koji je gotovo ravan paklu.
- Vezuju se objeručke i divlje za život, zbog toga što vjeruju da se on okončava smrću. Zato što sve druge doživljavaju kao neprijatelje i rivale u svojoj borbi za opstanak, sve akcije posmatraju i doživljavaju kao da su okrenuta protiv njih, što, opet, budi osjećaj mržnje. "Solidarnost", "bratstvo", "jedinstvo" su pojmovi koji žive jedino u sloganima. U stvarnosti se svi međusobno gledaju sa sumnjom i nepovjerenjem i svako je osuđen na život usamljenika.
- Zbog odsutnosti vjere u Boga, ne postoji ništa u što bi individue mogle vjeovati, duhovno se vezati. Darvinističkokomunistička država konstantno ugnjetava jedinku. A što se tiče ostalih u zajednici, oni su potencijalni neprijatelji koji svakog trenutka mogu uzeti ono što posjeduje. Prema tome, u komunističkim društvima jedini kome jedinka može vjerovati je sama ona, ali zbog toga što je slabić, ne može vjerovati ni sama sebi na taj način preovladava jedna izrazita beznadežnost. Zato je jedinka u komunističkim zajednicama umorna i stalno se žali na život, ali, isto tako, ne poduzima ništa da bi promijenila postojeće stanje.
- Zato što pamet jedinki ne može doći do izražaja u komunističkom društvu, u svim sferama života, na poslu, u školi, kod kuće, u zabavi uočljivi su veliki nedostaci. Djeluju samo onoliko koliko su podučeni (kao životinje) i zbog toga ne donose novi i originalan pristupu problemu ili događaju sa kojim su suočeni. U protivnom bi, inače, bili podvrgnuti lošem tretmanu.
- Zbog ljudi koji ne razmišljaju nema organizacije, izvori se optimalno ne koriste. Izvori se - kao što se to na efektan način moglo uočiti kroz primjer Lišenka - nepotrebno troše u ime utopističkih snova i ciljeva.

- U komunističkom društvu je narušena i porodica, kao najosnovnija jedinica zajednice. Ne postoji brak u pravom smislu riječi. Postoji jedino parenje i nastavak potomstva. Brak nije življenje u skladu s uzornim moralom, već produženje pokoljenja. Dijete ne odgaja porodica, nego država ili "stado", kako je to sama okarakterizirala. Dijete se odgaja na taj način zato što se doživljava kao nova snaga koja će ratovati, štititi stado. Zato što mrzi kuću i sredinu u kojoj živi, majka postaje nervozna i divlja, a sve se to odražava i na dijete. Djeca su agresivna i pesimistična zato što im je uskraćena porodična ljubav i pažnja. Umjesto ljubavi i poštovanja, u kući vladaju svađa i zategnutost. Nema nikoga kome bi dijete moglo vjerovati.
- Prostitucija je veoma raširena u društvu u kome ne postoji institucija braka, vjernost i čednost i gdje preovladava jedino logika parenja.
- Presija policijske države koja upravlja komunističkom zajednicom ne može nadomjestiti savjest i bogobojaznost. Zato je stepen krivičnih djela veoma visok, krađa je u društvu masovna pojava. Grupno su opustošene fabrike, plantaže, kooperative. Na taj način, zbog toga što bi predstavljao krivičnog partnera, niko nikoga ne optužuje.
- Ma koliko se tvrdilo da je komunistička ideologija daleko od njega, rasizam je veoma raširen u komunističkim režimima. Na primjer, u Sovjetskom Savezu su bile izuzetno naglašene rasističke antipatije prema narodima koji nisu Rusi, naročito prema muslimanima i Turcima. Krišom je prihvaćena Darwinova rasistička teorija, Turci i ostali muslimanski narodi su tretirani kao "etničke grupe čiji evolucionni proces nije okončan" i, pod imenom deportacije, bili su podvrgnuti masovnim pokoljima. Pokolj je, prema komunističkoj ideologiji, jedan sastavni dio "dijalektike prirode", odnosno evolucije.
- U komunističkom poretku ljudi se tretiraju jedino kao produktivne životinje. Naročito je prisutno ponižavanje i mržnja prema seljacima. Marx je seljake okarakterizirao kao "vreće krompira", a Lenjin i Staljin su - kao što smo to detaljno iznijeli u prethodnom poglavlju - milione njih pobili namjerno izazvanom glađu. Seljaci su, prema njima, samo životinjska stada koja proizvode žitarice, pamuk i sl. A zapljena njihovih proizvoda (kolektivizacija) smatrala se legitimnom i logičnom koliko

DARVINISTIČKOKOMUNISTIČKA RUSKA DRŽAVA NASTAVLJA SA ZLOSTAVLJANJEM NARODA

Zbog toga što mase tretira kao životinjska stada, darvinističkokomunistička država niti pridaje važnost, a niti vjeruje svom narodu. Zbog toga, konstituisanjem okruženja straha, presije, vještačke opasnosti i zastrašivanja nastoje uspostaviti kontrolu nad njima. Svakoga doživljava kao potencijalnog osumnjičenog, zločinca ili izdajicu. Da bi, u jednom ovakvom državnom ustrojstvu, ljudi bili kažnjeni ili ubijeni, nije, potrebno da oni počinu krivično djelo, zločin ili bilo kakav prijestup. Samo sumnja je dovoljna da bi bili na mukama. Komunistička Rusija je najilustrativniji primjer ovoga.

Poznati historičar **Tzvetan Todorov** na sljedeći način opisuje odnos prema svom narodu zemalja sa ovakvom vrstom pristupa:

"Neprijatelj je najveće oružje koje se koristi u opravdavanju terora; ne može postojati totalitarna država bez neprijatelja. **Ako neprijatelj ne postoji, onda ga država stvori.** Kada se neprijatelj odrede, onda im više nema milosti... Biti neprijatelj je nepopravljiva i nasljedna mahana... Ista situacija važi i za **komunističku vlast koja želi primijeniti presiju na buržoasku klasu ili uništiti buržoaziju u trenucima krize. Da bi bili meta ove želje, nije potrebno da su počinili bilo šta; potrebno je jedino biti iz buržoaskog staleža**" (Tzvetan Todorov, *L'homme depayse*, Paris, Le Seuil, 1995, str. 33).

Sljedeće Lenjinove riječi su također veoma važne s aspekta prizme kroz koju darvinističkokomunistička država gleda na svoj narod:

Država je u rukama dominantne klase, mašine koja je namijenjena za uništavanje otpora njezinih klasnih protivnika. Diktatura proleterijata se u suštini ne razlikuje ni u čemu od diktature neke druge klase pošto je proleterska država mašina koja služi za uništavanje buržoazije. Diktatura je vlast koja se direktno oslanja na nasilje i koju ne obavezuje nikakav zakon. **Revolucionarna diktatura proleterijata je vlast koja je stečena i koja se održava najsilijem proleterijata protiv buržoazije, vlast koju ne obavezuje nikakav zakon** (Lenjin, *Proleterska revolucija i izrod Kautsky*, str. 53).

Kao što se to izražava i u ovim Lenjinovim riječima, nepovjerenje koje je prema svom narodu gajio darvinističkokomunistički režim Sovjetskog Saveza i gledanje na taj narod kao na bezvrijednu stoku je bilo povod da, uslijed tortura i gladi, umre desetine miliona ljudi i jedan narod decenijama živi u strahu i tami.

Ruski narod i danas ispašta i žrtva je istih razloga, pošto Rusija nastavlja sa istim mentalitetom koji je prethodno vladao u Sovjetskom Savezu, još svoj narod doživljava kao bezvrijedne stvari, stoku. Najupečaljivija ilustracija ove konstatacije je događaj koji se 2000. godine dogodio u Rusiji. U ovom događaju je darvinističkokomunistička Rusija još jednom pokazala svoje mračno lice. Moskva dugo vremena nije ništa poduzimala u cilju spasavanja života vojnika koji su se nalazili u potopljenoj ruskoj podmornici. Pod izgovorom navodne "državne sigurnosti" o ovoj nesreći dugo vremena nije obavještavala zapadne zemlje koje su mogle priteći upomoć i tako je svoje vojnike svjesno ostavila da umiru na okeanskim dubinama. Metod ruske službe

sigurnosti, koja se poslužila injekcijom u ušutkavanju uplakane majke koja je reagirala na ovaj vandalizam, jedan je efekatan primjer i ilustracija da se režim u Moskvi još ne odriče metoda koje je nekada koristio Staljin. Nakon Lenjina i Staljina, koji su, odvođajući od kuća, porodica, djece, roditelja, raznim torturama ubijali nevine ljude, koji su provodili masovna ubistva ne praveći pri tome razliku između muškaraca i žena, djece i staraca, koji su, kao što smo vidjeli tokom cijele knjige, živote miliona ljudi uništili gladu, milione osakatili i protjerali, sada i Putin nastavlja sa istom darvinističkokomunističkom tiranijom. Putinova vlada, koja vodi istu, surovu politiku i prema muslimanima Čečenima, a i prema Rusima, najnoviji je primjer vandalizma komunističke ideologije.

i ubiranje meda koga su proizvele pčele.

Ovo maločas navedeno je, zapravo, jedan rezime, sažeta slika ateističkog društva. Život sličan ovome neizbježan je u društvima - bilo kako da se ona zovu - u kojima nema vjere u Boga zato što se u zajednicama ovog tipa čovjeku ne pridaje značaj kao biću koje je Bog stvorio i koje posjeduje dušu. Ljudi se međusobno cijene - kao što to od početka naglašavamo - kroz prizmu malo razvijenijih životinja, materije čija funkcija prestaje nakon smrti. Zbog toga u društvu nema mira, povjerenja, solidarnosti i bratstva. Svako je maksimalno preokupiran zaštitom vlastitih interesa, osiguranjem dobiti za vlastiti život. Niko ne misli na zdravlje, spokoj, zadovoljstvo drugoga. Ne vode brigu o tome da drugoga ne oštete, ne rade na izbjegavanju toga. U ateističkim društvima je, isto tako, nemoguće naći pravedne rukovodioce, ljude koji će raditi za dobrobit zajednice. Svaka jedinka na svom položaju radi na ostvarenju maksimalne lične koristi.

Čovjek, koji, pak, živi u skladu sa kur'anskom etikom, drugome pristupa i doživljava ga kao Božijeg roba. Ne očekuje materijalnu dobit od dobročinstva koje uradi; naprotiv, natjecanjem u dobročinstvima, čineći stalno korisne stvari, nastoji pridobiti Božije zadovoljstvo. On je uvijek uzornog ponašanja zato što se nada lijepom životu na ahiretu i što je svjestan poruke Allaha, dž. š., da nema nikakva dobra **"...osim kada traže da se milostinja udjeljuje ili da se dobra djela čine ili da se uspostavlja sloga među ljudima. A ko to čini iz želje da Allahovu naklonost stekne Mi ćemo mu, sigurno, veliku nagradu dati"** (An-Nisa', 114). Sve to, također, ne čini zbog nekih očekivanja od ljudi, već jedino zbog onoga što mu je Allah obećao. Ovo primjerno ponašanje Allah, dž. š., opisuje u slijedećem kur'anskom ajetu:

I hranu su davali - mada su je i sami željeli - siromahu i siročetu i sužnju. "Mi vas samo za Allahovu ljubav hranimo, od vas ni priznanja ni zahvalnosti ne tražimo! Mi se Gospodara našeg bojimo, onoga Dana kada će lica smrknuta i namrgođena biti" (Ad-Dahr, 8-10).

Zaključak

Najznačajnija intelektualna prepreka razvoju umjetnosti i nauke u jednom društvu je konzervativizam. Ako je društvo uvjetovano da konstantno živi i razmišlja u određenim skućenim formama, u tom društvu onda umire

nauka i umjetnost. Za razvoj nauke i umjetnosti potrebno je slobodno razmišljanje ljudi, pogled na svijet sa otvorenim horizontom.

Ovu konzervativnost koja umrtvljuje nauku i umjetnost veoma pogrešnim komentarima neki ljudi nastoje imputirati vjeri. Međutim, stvarna vjera, koja se definira u Kur'anu, apsolutno je protiv konzervativizma; ta vjera osigurava ljudima maksimalnu slobodu i jedan široki misaoni horizont, oslobađa ljude od nespokojstva i svih strahova, osim bogobojažnosti. U ovakvoj slobodi se maksimalno razvijaju nauka, umjetnost i misao. Ljudi, kao što ih je Allah, dž. š., na to podučio u Kur'anu, duboko razmišljaju, uvijek racionalno pristupaju Kosmosu, prirodi i svakom događaju sa kojim se suoče. Osim toga, ukomponiranjem nazora služenja vjeri i Bogu, vjera ljudima osigurava jedno veoma veliko ushićenje, entuzijazam i volju za širenje umjetnosti, nauke i misli. Upravo iz tog razloga je islamski svijet tokom prvih stoljeća doživljavao veliki procvat.

Što se tiče komunizma, on je na jednoj strani formirao jedan apsolutno konzervativni politički i socijalni sistem, a s druge strane, uništavanjem kod ljudi vjere u Boga, rušio i njihovu volju za životom, onu stvarnost koja je osmišljavala život. Sabotirao je umjetnost, nauku i misao; zavukao ih je pod jaram jedne isforsirane teorije kakva marksizam.

Primjeri komunizma koji će nam ovu činjenicu ilustrirati na jedan efektniji način dešavali su se u dalekim prostranstvima Azije.

ČETVRTI DIO

Jedna od miliona žrtava
Maovoga gerilskog rata.

CRVENI TEROR U AZIJI

Komunizam je rođen u Evropi. Prvu revoluciju je realizirao istočnije, u Rusiji, a u drugoj polovini XX stoljeća proširio se još istočnije. Najmnogoljudnija zemlja na svijetu, Kina, 1949. g. je zauzeta od strane komunističkih gerilaca pod vodstvom **Mao Zedonga (Mao Tze-tung)**. Maoovi militanti, decenijskim gerilskim ratom protiv vladinih snaga na različitim područjima Kine, izveli su u Svijetu drugu po veličini komunističku revoluciju. Posljedice ove druge velike revolucije su bile kao i posljedice prve, odnosno boljševičke revolucije: ubistva, masovni pokolji, torture, glad, siromaštvo, degenerirano i učmalo društvo straha, zatvoreno samo u sebe...

Mao je, poslije Lenjina, bio drugi teoretičar koji je u komunizam unio značajne promjene. Priznaje se da je on u kontekstu tri značajna pitanja načinio reformu marksističke misli:

- 1) suprotno značaju što su ga Marx i ostali komunistički ideolozi imputirali pojmu "radničke klase" (proleterijata), Mao je prihvatio "**seljačku klasu**" kao prethodnike revolucije i inangurirao pojam "seljačkog socijalizma";
- 2) umjesto Lenjinovog poimanja komunističke partije, koja akcijama u centrima gradova vrši pripreme za revoluciju, Mao je razvio metodu "**gerilskog rata**" i formirao komunističku partiju koja se organizirala u brdima i na poljima, a ne u centrima gradova;
- 3) suprotno internacionalističkom pristupu, koji se nalazi u osnovi marksizma, a koji je prihvatio i Lenjin, Mao je dao značaj nacionalizmu i razradio pojam "**nacionalnog socijalizma**".

U biti, stvarni razlog navedena tri različita Maova pristupa su uvjeti u kojima se nalazio. U zemlji poput Kine, čije gotovo cijelo stanovništvo čine seljaci i u kojoj preovladava jedan konzervativni nacionalizam, Mao i nije imao drugog izbora osim da razvije pojam "nacionalnog seljačkog socijalizma". Mao, koji pridaje značaj seljaštvu, neizbježno se organizirao među seljacima i, isto tako neizbježno, primijenio model "poljske gerile".

Kineski komunizam se razvio i došao na vlast podrškom Staljinove Rusije. Međutim, vandalizam crvene Kine je zasjenio čak i Staljina.

Ovi razlozi objašnjavaju zbog čega je maoizam različit od lenjinizma. U isto vrijeme objašnjavaju se i razlozi zbog kojih je on ideologija koja je divlja, barbarskija i žešća čak i od lenjinizma. Kada je komunizmu, koji je inače jedna bezdušna, divlja i krvoločna ideologija, zajedno sa maoizmom, pridodata i neukost, fanatični nacionalizam i kulturnocivilizacijsko neprijateljstvo, pojavila se prava nesreća. Maoizam je najgora verzija komunizma, "gore zlo od najgoreg zla".

Maoizam nije bio utjecajan samo u Kini, nego i u Kambodži (period Crvenih kmera), Sjevernoj Koreji, čak i u Albaniji. Unatoč tome što je Mao na vlast došao uz pomoć Staljina i što su u vrijeme Staljina odnosi između Kine i Sovjetskog Saveza bili dobri, 60-ih godina nastupila je zategnutost i nakraju su nekadašnja dva saveznika postali neprijatelji. Kinesko-sovjetsko rivalstvo je imalo svoje dalekosežne posljedice i u cijelom komunističkom svijetu; sovjetski saveznici su se odvojili od kineskih.

Što se tiče posljedica koje je maoizam donio Kini i komunističkim zemljama koje su slijedile put Kine, bile su, koliko i lenjinizam, krvave i mračne. Jedino što je maoizam, kao "gore zlo od najgoreg zla", proizveo režime koji su čak strašniji od Lenjinovog i Staljinovog režima u Rusiji.

Priča ovog crvenog vandalizma koji je opasao Aziju bit će izložena na narednim stranicama.

Darvinistički pohod u Kinu

Komunizam je u biti jedna nastrana evropska ideologija: iznesena je od strane evropskih filozofa i prvi put oživotvorena od strane evropskih aktivista. U biti, on nije ništa drugo do posljedica materijalističkog neprijateljstva prema religiji koji je u Evropi pustio korijenje. Zanimljivo je, međutim, kako je ova ideologija dospjela i pustila korijene u zemlji poput Kine koja je u svim aspektima veoma daleko od Evrope i zatvorena u sebe. Kada sa ovim zanimanjem pogledamo na blisku historiju ove zemlje, pred nama se javlja poznata slika: dolazak komunizma u Kinu ima isto značenje sa dolaskom ateizma. A dolazak ateizma znači dolazak darvinizma.

Do kraja XVIII stoljeća, Kina je bila krajnje daleko od zapadnjačke kulture, predstavljala je zajednicu, kao što smo već rekli, koja je bila zatvorena u sebe. Engleski trgovci koji su u XIX stoljeću počeli dolaziti u Kinu, sa sobom su, također, donijeli i dosta promjena. Sa ovim trgovcima prvi put dolazi i opijum, supstanca koja je do tada Kini bila nepoznata. Zbog potrošnje

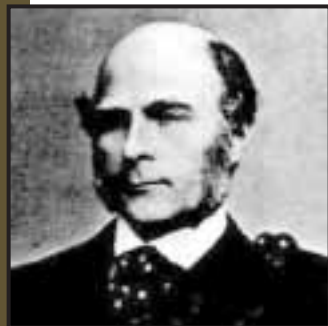
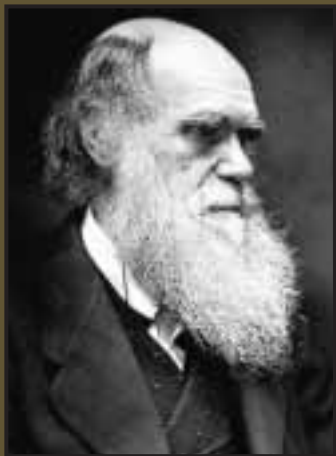
opijuma, koja se u Kini širila poput epidemije, dva puta je izbio rat između Kine i Engleske. Na kraju je Engleska porazila Kinu, a značajni gradovi, predvođeni Hong Kongom, ušli pod su engleski utjecaj.

Ovakav ulazak engleskog imperijalizma u Kinu je u ovu zemlju unio također i darvinizam koji je došao u poziciju naučnog oslonca ove imperijalističke strukture (pogledati Harun Yahya, Darwinovo neprijateljstvo prema Turcima). Materijalističke i darvinističke ideje, koje su preovladavale u Evropi XIX stoljeća, počele su se brzo širiti među kineskim intelektualcima. Evolucionistički pisac **Richard Miller** je o ovom pitanju pisao u svojoj knjizi *Encyclopedia of Evolution* (Enciklopedija evolucije):

Zapad je u XIX stoljeću na Kinu gledao kao na izoliranog uspavanog diva koji nastavlja sa svojom starom tradicijom. Mali broj Evropljana je razumio da su **kineski intelektualci s velikim interesovanjem prihvatili Darwinovu teoriju evolucije** i da su postali svjesni da ona obećava nadu za promjene. Prema kineskom piscu Hu Shihu, **kada je 1898. objavljena knjiga Thomasa Huxleya Evolucija i etika, brzo je odobrena od strane kineskih intelektualaca**. Bogati su sponzorirali jeftina kineska izdanja, i tako je ona dospjela do širokih masa.⁵⁷

Kao Mladoturci, koji su se, pod utjecajem Zapada, pred kraj osmanskog perioda zanjeli materijalističkim idejama, i u posljednjem periodu Kine su se, također, pojavili ideolozi koji su prihvatili materijalizam i darvinizam. Pod utjecajem i ovakvog raspleta, 1911. je dokrajčena hiljade godina stara kineska imperija i umjesto nje osnovana Republika Kina. Bez obzira koliko da su tvrdili da su se pojavili sa antizapadnjačkim izgovorom i politikom, kadar koji je formirao Republiku je u biti doslovno prihvatio mentalitet rasističkog i socijalnog darvinizma koji čini osnovu zapadnjačkog imperijalizma. U jednom tekstu autora **Jacoba Heilbrunna** objavljenom u američkom časopisu *The New Republic* o ovom pitanju je pisalo slijedeće:

Tih dana je ideja korištenja zapadnjačkih misli i izuma protiv Zapada doživljavala svoj vrhunac. Uoči poznatog protestnog mitinga, koji je 4. maja 1919. održan u Pekingu, vršili su se pozivi na modernizam, demokraciju, patriotizam i nauku... Ali, prema kasnijem pisanju Tu Wei-minga, "to, zapravo, nije bila ni nauka, a niti demokracija, samo pozitivizam i populizam. U periodu 4. maja jakobensvarski kolektivizam je već bio zahvatio intelektualni svijet Kine." Reformisti poput Lianga Qichaoa, koji se bavio izdavanjem jednog tajnog časopisa, bili su pod krajnjim utjecajem jedne uproštene, ali popularne verzije Darwina i Spencera. Rat između rasa su vidjeli kao potrebu za napredak.⁵⁸

Darwin, Huxley i Galton:
trojica značajnih
evolucionista koji su
kineske intelektualce
usmjerili ka fašizmu i
komunizmu

Herbert Spencer, ime koje se spominje u citatu, rasistički je filozof koji je živio u istom periodu kada i Darwin i koji je Darwinovu teoriju prilagodio socijalnim naukama. Iznio je ideje o superiornosti evropskih rasa, da između rasa i nacija treba postojati stalni sukob, da se ne trebaju pomagati siromašni i onemoćali u društvu i još niz ideja koje zrače surovošću, nepravdom i tiranijom.

Među kineskim intelektualcima koji su bili pod utiskom Darwina i Spencera bila su i imena poput **Yen Fua** (ili Yan Fua) i **Ding Wenjianga**, koji su svojim idejama imali veliki utjecaj u formiranju moderne Kine. U svojoj knjizi *Chinese Communism and the Rise of Mao* (Kineski komunizam i Maov uspon) američki historičar **Benjamin Schwartz** sa posebnom pažnjom ističe Yen Fua i njegove darvinističke ideje. Prema Schwartzu, "Yen Fu je doslovno uzeo zapadnjačke ideologije i teorije, poput Spencerove teorije, i to smatrao legalnim metodama za transformiranje društva i postizanje snage i bogatstva".⁵⁹ Kako Schwartz kaže, **za Yen Fua "Darwinove teorije se nisu zadovoljile samo opisivanjem realnosti, u isto vrijeme one su odredile i vrijednosti i metode koje treba slijediti"**.⁶⁰

Ting Wen-chiang (piše se i kao Ding Wenjiang) je drugi značajni kineski ideolog koji je komunizmu krčio nove puteve. Temeljni oslonac i njegovih ideja nije bilo ništa drugo do darvinizam. Ting je najznačajniji predstavnik "**Nove kulture**", pokreta koji je bio veoma utjecajan u Kini 10-ih i 20-ih godina XX stoljeća. Najbitnije obilježje ovog pokreta je njegovo suprotstavljanje konfučionizmu, vjeri kineskog društva, i umjesto toga

Darvinizam je u Kini poslužio kao inspiracija i komunizmu i fašizmu. Chiang Kai-shek, fašistički lider koji je bio pod utjecajem darvinizma.

forsiranje materijalističkog pogleda na svijet. ("Nova kultura" je idejni začetnik i Maovog komunizma, a i fašizma njegovog rivala **Chiang Kai-sheka**.)

U svojoj knjizi *Thing Wen-chiang: Science and China's New Culture* (Thing Wen-chiang: nauka i kineska Nova kultura), američki historičar **Charlotte Furth** je veoma detaljno analizirao Ting Wen-chianga, doajena pokreta "Nova kultura". Prema Furthu, ono što je Ting uradio nije ništa drugo do **prevođenje na kineski ideja evolucionističkih ideologa kao što su Darwin, Huxley i Spencer**. To je razlog što Furth Tinga naziva čak "**kineskim Huxleyom**".⁶¹ (Huxley je bio najveći Darwinov oslonac i, štaviše, zbog toga su ga njegovi savremenici spominjali pod imenom "Darwinov pas čuvar".)

Ting, koji je na Glasgow univerzitetu u Engleskoj radio na zoologiji i geologiji, 1911. se vratio u Kinu, gdje je, u novoformiranoj Republici Kini, ulagao napore na širenju darvinizma i materijalističkih ideja. Ting je **čak branio i teoriju eugenike koju je iznio Francis Galton, bratić Charlesa Darwina**.⁶² (Eugenika je teorija koja, "razmnožavanjem" zdravih i uništavanjem bolesnih i sakatih u nekoj ljudskoj rasi, predviđa osiguranje navodnog evolucionog napretka. Najviše se primjenjivala u nacističkoj Njemačkoj.)

Značajan komentar o "Novoj kulturi" dao je profesor historije sa Harvard univerziteta, **James Reeve Pusey**:

Svi slogani pokreta "Nova kultura" su bili oni koje je prethodno podržavao Darwin i sada ih je ponovo nastavio podržavati. On (Darwin) je najvažniji duhovni lider pokreta "Nova kultura"... Zato što je njegova teorija, kao što to uporno ističu lideri "Nove kulture", (...) "dokazivala da je sadašnjost bolja od prošlosti i da će budućnost biti bolja od sadašnjosti". To obrazuje ubjeđenje koje se nalazi u pozadini slogana "Misli na sadašnjost, ne obraćaj pažnju na prošlost" koji su isticali anarhisti, ili na slogan koji će kasnije izbaciti komunisti "Pridaji značaj sadašnjosti, zaboravi prošlost".⁶³

Prema tome, kineski ideolozi, poput ovih koji su se pojavili početkom XX stoljeća nakon što se u Kini raširio darvinizam, donijeli su na svijet kineski nacionalizam fašističkih tendencija organiziran pod "Koumintang" partijom, a nakon toga i kineski komunizam. U jednom svom tekstu objavljenom u časopisu *New Scientist*, kanadski darvinistički filozof **Michael Ruse** o ovom

pitanju iznosi slijedeću procjenu:

Na Zapadu se teorija evolucije suočila sa vjerskom i intelektualnom preprekom. Tako nešto se nije dogodilo u Kini i **darwinizam se odjednom učvrstio i pustio korjene**. Zapravo, sa određenih aspekata **Darwin je prihvaćen gotovo kao Kinez!** Taoistička i neokonfučionistička misao je uvijek naglašavala ljudsku "predmetnost". Ideja da je naše postojanje isto kao i životinjsko za njih nije predstavljala veliki šok... Današnja zvanična filozofija je (jedna vrsta) marksizma-lenjinizma. Međutim, **bez Darwinovog sekularnog materijalističkog pristupa (u filozofskom značenju koje je sada rašireno), baza se ne bi mogla vezati za Maoa i njegove revolucionare.**⁶⁴

"Kina i Charles Darwin"

Toliko je darvinizam imao velikog utjecaja na kinesku historiju XX stoljeća da je poznati historičar sa Harvard univerziteta **James Reeve Pusey** napisao knjigu *China and Charles Darwin* (Kina i Charles Darwin), u kojoj je obradio samo ovu temu. U knjizi se govori o tome da je, 36 godina nakon objavljivanja u Engleskoj, Darwinova knjiga *Porijeklo vrsta* 1895. prevedena na kineski i da je, šireći se neviđenom brzinom među kineskim intelektualcima, nakon toga obrazovala veoma velike socijalne i političke efekte. U uvodu Puseyove knjige stoji i slijedeće:

Kineski prijevod yani yu sheng lieh pai (jaki pobjeđuju, slabi gube) poznate Spencerove teze da "prikladni ostaju u životu" je (...) nakon 1895. bila predmetom hiljada tekstova i postala jedini oslonac bilo kojeg idejnog djelovanja obrazovanih umova u Kini.⁶⁵

U aktualnoj knjizi, James Reeve Pusey analizira idejne struje koje su se u prvoj polovini XX stoljeća razvile u Kini i kako su one pripremile podlogu za maoizam. Jedno od imena na kojima se posebno zadržao bilo je ime **Liang Chi-chao**. Liang Chi-chao, jedan od poznatih pisaca tog vremena, bio je fanatik koji se upustio u darvinizam i materijalističku filozofiju:

Liang Chi-chao (...) u svom tekstu objavljenom u jednom časopisu 16. oktobra 1902. piše da je, **u odnosu na**

U svojoj knjizi "China and Charles Darwin"
(Kina i Charles Darwin), historičar sa
Harvard univerziteta James Reeve Pusey
piše da je darvinizam imao velikog utjecaja u
Kini i da je pripremio idejnu podlogu i za
fašizam, a i za komunizam.

idealizam, materijalizam valjana filozofija i da, zahvaljujući Darwinu, počinje poražavati idealizam. "Kako je svijet sjajan u ovih zadnjih 24 godine", pisao je, "svijet koji pripada teoriji evolucije, materijalizam je uznapredovao, a idealizam je pritisnut uza zid". (...) A 31. oktobra 1902., u narednom broju istog časopisa, koristi rečenicu koja će, kasnije, za kineske komuniste predstavljati gotovo sveto pismo: "Filozofiju (...) obrazuju samo dva velika učenja, materijalističko i idealističko."⁶⁶

U knjizi China and Charles Darwin se na slijedeći način objašnjava da je darvinizam u Kini obrazovao jednu materijalističku kulturu sukoba i revolucije i da je darvinizam bio najveći faktor u dolasku maoizma na vlast:

Darwin je inspirirao realizaciju jednog istinskog ponovnog rađanja kineske misli, a to je uradio osobito rušenjem određenih tradicionalnih pogleda i starih autoriteta. (...) Ova etapa je, međutim, kratko trajala i završila se sa nametanjem jedne nove ortodoksije, dakle **ideje Mao Tse-tunga**. Naravno, **i ova nametnuta ideja je također mnogo toga zahvalna darvinizmu**. Zato što je Darwin ozakonio pojmove promjena i revolucije putem sile. Nesumnjivo, ovo je jedan od najvećih historijskih utjecaja koje je Darwin ostvario u Kini. (...) Pojam pobuna se 3.000 godina u Kini smatrao velikim grijehom. Protiv ovog snažnog osjećaja grijeha, Mao Tse-tung (...) se borio sa velikom energijom i darvinističkim istupima. Na kraju, Mao Tse-tung je iznio da će marksizam-lenjinizam uspjeti svesti na samo jedan slogan: "Opravdano je buniti se." (...) To dolazi u značenju da je pobuna jedan prirodni zakon, a ovoj lekciji Mao Tse-tung nije podučan od strane Marxa, već od Sun Yat-sena i Liang Chi-chaoa, a ovi su to naučili od Darwina.

Pojmu revolucija Darwin je osigurao opravdanost, a, prema tome, **pomogao kulturnim revolucijama Mao Tse-tunga i** (...) Liang Chi-chaoa, a isto tako i **političkim revolucijama Mao Tse-tunga**, Sun Yat-sena i Chiang Kai-sheka. Mislim da se marksistima neće dopasti ova analiza. Oni će najvjerovatnije reći da vrelo njihove pobjede nisu socijal-darvinisti (...) da je u stvarnosti u komunističkoj revoluciji u pokretu "narodna snaga", da je ova snaga proizvedena od strane presija zemljoposjednika, eksploatacije kapitalista i agresivnosti imperijalista. Međutim, ova snaga se (osim komunista) mogla isprazniti i od drugih snaga. (...) **Marksisti su preobrazili intelektualce, ali oni su inače ranije bili preobraćeni od strane darvinizma**. Ako su marksisti "vlasnici pronicljivosti" koje su probudile mase u Kini, "vlasnici pronicljivosti" su oni koji su u prethodnom periodu u Kini probudili socijal-darviniste, ali i marksiste. (...) Pitanje je još aktualno: **Šta je Darwin uradio u Kini time što je Kinu načinio pogodnom za marksizam i ideju Mao Tse-tunga?** ⁶⁷

Prethodna analizna nam na sasvim jasan način pokazuje da je darvinizam

osnova kineskog komunizma. Pokretač idejnih promjena Kine, imperije koja je hiljadama godina bila zatvorena u sebe, bio je darvinizam.

Na narednim stranicama ćemo se pozabaviti odgovorom na pitanje šta je Darwin uradio time što je Kinu pripremio za maoizam.

Kako je Mao postao komunist?

Do sada smo govorili o idejnom preobražaju koji je Kinu pripremao za maoizam. Postoji, međutim, jedan moment koji se mora analizirati u individualnoj dimenziji: Mao Tse-Tung.

Mao je došao na svijet 1893. g. kao dijete seljačke porodice iz južne Kine. Od djetinjstva je želio vidjeti Peking, priželjkivao i maštao da živi tamo. Nakon što je navršio petnaest godina počeo je pratiti časopise za omladinu koji su izlazili u glavnom gradu. Naročito je rado čitao časopis Nova omladina, jedno od glasila pokreta "Nova kultura" koji smo spomenuli na prethodnim stranicama. Ovaj časopis je bio pun tekstova darvinističkih ideologa poput Yan Fua i Ding Wen-chianga.

U Peking, koji je uvijek želio vidjeti, mladi Mao otišao je 1918. g. Ovdje je ostvario bliski kontakt sa **Yang Changzhijem**, profesorom na Peking univerzitetu.

Yang Changzhi, koji je Mao vidio kao talentiranog mladića, pomogao mu je da se zaposli u univerzitetskoj biblioteci. Mao je počeo obavljati poslove kao što su čišćenje prostorija, sortiranje i brisanje prašine sa knjiga. U tom periodu postaje veoma blizak sa **Li Dazhaoom**, direktorom biblioteke čije je tekstove u Novoj omladini nekada čitao sa velikim oduševljenjem. Li Dazhao je imao komunističke ideje i zbog toga se također i univerzitetska biblioteka počela spominjati kao "crveni salon". Komunistički teoretičari Kine su se veoma često sastajali upravo u "crvenom salonu". Mao je tu prvi put čuo za imena kao što su Marx, Engels, Lenjin.

Međutim, najznačajnija osoba koja će utjecati da Mao prihvati komunizam nije iz Pekinga već će to biti komunistički lider iz Šanghaja, **Chen Duxiu**. Nakon što je nekoliko mjeseci proveo u Pekingu, mladi Mao je otišao u Šanghaj i upoznao se sa Chen Duxiuom. Najbitnija karakteristika ovog čovjeka je da je **bio okorjeli darvinist. Čak je pripremio i univerzitetsku tezu koja govori samo o Darwinu.**⁶⁸ Ovaj čovjek, za koga se može reći da je bio najbitniji predstavnik darvinizma u Kini, tokom cijelog života bio je

Jedan od propagandnih postera kineskih komunista

najveći Maov savjetnik. Godinama kasnije će Mao izjaviti: "**Niko na mene nije djelovao koliko Chen Duxiu**".⁶⁹

U svojoj knjizi Mao, historičar sa Hong Kong univerziteta **Clare Hollingworth** piše da je **Mao bio pod velikim utjecajem darvinističkih ideja Chen Duxiua**, da se čak 1970-ih godina sa nostalgijom sjećao svojih mladalačkih istraživanja o Darwinu.⁷⁰

Dok je na naučnom nivou od Chen Duxiua uzimao darvinističko obrazovanje, Mao je na jednoj strani na političkom nivou bio i pod utjecajem kineskog lidera **Sun Yat Sena**. Interesantno, Sun Yat Sen, koji se računa osnivačem moderne Kine i Kuomintanga (Nacionalne kineske partije) također je bio darvinist. Ovako u svom tekstu objavljenom u *The New Republic* piše američki analitičar **Jacob Heilbrunn**:

Veliki kineski revolucionar i nacionalist, Sun Yat Sen, bio je osoba koja je na istaknut način utjecala na Maoa. Sun je vjerovao da je za pobjedu nad zapadnjačkim snagama potrebno prihvatiti nacionalizam, a branio je jednu političku doktrinu darvinizma. Prema Sunu, "bez obzira koliko one sporo radile, prirodne sile mogu uništiti čak i velike rase". (...) Početkom 20-ih godina, Mao je podržavao Suna, lidera Koumintanga. Sun je formirao savez između svoje nacionalne partije Koumintanga i komunista, a čak je Mao izvjesno vrijeme upravljao propagandnim odjeljenjem Koumintanga.⁷¹

**Mao u godinama
kada je čitao
Darwina i nakon
čega je postao
vatreći komunista**

**Lijevo: Sun Yat Sen;
jedan od onih što su
Maou u nasljedstvo
ostavili darvinističku
ideologiju**

Mao, čiji je mozak ispran Darwinovim i Marxovim idejama, od 1920. se na sceni pojavio kao jedan vatreći komunist. Zajedno sa jedanaest svojih istomišljenika, 1921. je u Šanghaju formirao Komunističku partiju Kine. Od ovog perioda će, koristeći metode raznih koalicija, sukoba, gerilskog rata i propagande, ojačati Komunističku partiju. Pod Maovim liderstvom, komunisti su izvjesno vrijeme bili u savezu sa Nacionalističkom patrijom. A u drugoj polovini 20-ih godina ove dvije strane su postali neprijatelji. Maovi militanti su se smjestili na jugu Kine, u pokrajini Jiangxi i, taj dio nazvali "oslobođenom teritorijom" i formirali jedan režim koji je bio izvan uprave centralne vlasti. Sukob između dviju strana je trajao godinama. "Oslobođena teritorija" se nakon Drugog svjetskog rata postepeno širila i počela zahvatati gotovo cijelu Kinu. Godine 1949. Maovi komunisti su zauzeli Peking i proglasili "Narodnu Republiku Kinu".

Nakon boljševičke revolucije (1917.) Svijet je postao svjedok još jedne komunističke revolucije. Što se tiče rezultata ove druge revolucije, oni su, u najmanju ruku, bili krvavi kao i rezultati njezine prethodnice.

"Veliki skok" i velika glad

Do 1949. Mao je vodio dugogodišnji gerilski rat, a protiv centralne vlasti koja je vladala velikim gradovima organizirao se po brdima i poljima. Da bi uspio u tome, morao je uspostaviti dobre odnose sa seljacima, a tako je i uradio. Obećao im je zemlju i slobodu, dao im je riječ da će, kada se osnuje

Mao nakon krvave revolucije, u trenutku proglašavanja Narodne Republike Kine

komunistička Kina, uživati veliko blagostanje i sreću. Seljaci, koji su povjerovali ovim obećanjima, također su podržali njega i njegove gerilce.

Međutim, kada je Mao došao na vlast, sve se promijenilo. Prvih godina nakon revolucije, Mao je radio na postizanju vlasti u cijeloj Kini i uspostavi komunističkog autoriteta u svim pokrajinama. U međuvremenu, pod optužbom da su "klasni neprijatelji", uhapšeno je hiljade osoba i demonstrativno povješano pred narodnim masama. A sredinom 50-ih godina počeo je razmišljati o poduhvatu nalik Staljinovoj kolektivizaciji provedenoj u Sovjetskom Savezu. Godine 1958. pristupilo se oživotvorenju ovog poduhvata. Mao je projekat nazvao "velikim skokom", ali je kineskom narodu donio samo veliku neimaštinu i torture.

Veliki skok je započet sloganom "udvostručiti poljoprivrednu i industrijsku proizvodnju cijele Kine". Radnicima je produženo radno vrijeme, a mašine su počele raditi bez zaustavljanja. Međutim, mašine, za koje nije postojala dozvola zaustavljanja čak ni za popravak i pregled, nakon kratkog vremena počele su se kvariti i izbacivati iz stroja.

Istinska glupost i tragedija desila se u poljoprivredi. Pod imenom "povećanja proizvodnje ukidanjem privatne svojine" svi seljaci su bili primorani kooperativirati svoje njive. Ponovilo se oružano pljenje koje se prethodno događalo u Staljinovoj Rusiji. Štaviše, u pojedinim oblastima

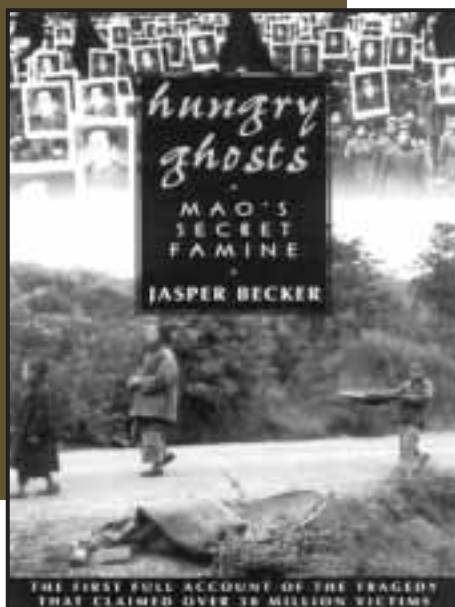

Propagandni poster crvene Kine: komunistička ideologija započeta od strane Marxa i Engelsa, nastavljena od strane Lenjina i Staljina i na kraju preuzeta od strane Maoa... Zaista, ono što se od Marxa i Engelsa prenosilo na Lenjina i Staljina, a od njih na Maoa bio je komunistički "vulkan koji je bljuvao krvlju". Lenjin i Staljin su ubice 50 miliona, a Mao 60 miliona ljudi!

Kine seljaci su kažnjavani od strane Maoa zato što dobrovoljno nisu pristupali kolektivizaciji. Ovi ljudi su kažnjavani smrtnom kaznom - glađu.

Za veoma kratko vrijeme 'veliki skok' se pretvorio u veliku neimaštinu i glad. Ovo je, poput vještačke Staljinove gladi u Ukrajini, bila također glad ljudske proizvodnje. Prizori Kine iz perioda 'velikog skoka' se na slijedeći način opisuju u *Crnoj knjizi komunizma*:

Da je glad jedno od političkih pokretačkih sila, pokazuje velika smrtnost u pokrajinama kojima su rukovodili maoistički radikali, iako se radi o pokrajinama uglavnom izvoznicama žita u normalno vrijeme: Sichuan, Henan, Anhui. (...) Aktivisti Henana bili su ubijedeni, kao i Mao, da su sve teškoće posljedica toga što seljaci skrivaju žito: prema sekretaru prefektуре Xinyang (10 miliona stanovnika), gdje je začeta prva narodna komuna u zemlji, "nije da nedostaje hrane. Žita ima u izobilju, ali 90% naroda ima ideološke probleme". **Ujesen 1959. pokrenuta je ofanziva vojničkog stila protiv svih seljaka.** ("Klasni redovi" su za trenutak zaboravljeni.) Kao razlog, odgovorni su evocirali metode antijapanske gerile. Najmanje deset hiljada seljaka zatvoreno je i mnogi su umrli od gladi. Naređeno je da se polome sva kuhinjska oruđa (ona koja do tada nisu pretvorena u nekorisni čelik), tako da bi im zabranili da se hrane i uništiti želju da se okoriste na račun kooperative. **Zabranjena je i vatra u vrijeme kada se približavala teška zima!** Represija je bila strašna: **sistematske torture nad hiljadama zatvorenika, ubijanje djece, koju su bacali u proključalu vodu i kasnije koristili kao đubrivo** - u isto vrijeme, nacionalna kampanja podsticala je kako treba "učiti od provincije Henan". U Anhui, gdje je objavljeno kako će se "crvena zastava očuvati ako umre i 99% populacije", kadrovi se vraćaju

Maov poduhvat, koga je nazvao 'velikim skokom', bio je toliko besmislen i okrutan projekat da se paralizirala i poljoprivreda, a i ekonomija zemlje. Zbog gladi je umrlo preko 30 miliona ljudi!

Pozadinu ove gladi na veoma detaljan način u svojoj knjizi *Hungry Ghosts: Mao's Secret Famine* (Gladne aveti: Maova tajna glad) opisuje Jasper Becker, šef pekinškog biroa dnevnika *South China Morning Post*

starim dobrim tradicijama sahranjivanja **živih ljudi i torturom usijanim željezom.**⁷²

Mao se pojavio sa sloganom "seljački socijalizam" i do dolaska na vlast kineskim seljacima je stalno obećavao zemlju, hranu i zaštitu. Ali, njegova vladavina je seljake izložila takvim patnjama i torturama da slične moderna historija nije zabilježila:

Događaji su dobivali proporciju pravog antiseljačkog rata. (...) Mortalitet kao posljedica gladi prešao je 50% u nekim selima; ponekad samo oni kadrovi koji su zloupotrebljavali svoju vlast uspjeli su preživjeti.

Kao i u Henanu, slučajevi kanibalizma bili su brojni (63 zvanično priznata) i posebno kroz "tontine", kojima su razmjenjivali djecu da bi ih pojeli.

(...) U cijeloj zemlji mortalitet se povećao od 11% u 1957. do 15% u 1959. i 1961. te naročito za 29% 1960. g. Natalitet se smanjio za 33% u 1957. i za 18% u 1961. godini. Ne uzimajući u obzir deficit rođenja (možda 33 miliona, ali neki su sigurno retardirani), gubici uslijed povećanog mortaliteta od gladi mogu se procijeniti, od 1959. do 1961., **između 20 miliona** (gotovo zvanična cifra u Kini od 1968.) i **43 miliona ljudi.** Radi se, očigledno o **najvećoj epidemiji gladi** (bar prema apsolutnim brojkama) **u cijeloj historiji Kine** (druga po redu je glad u periodu 1877.-1878. na sjeveru zemlje, sa između 9 i 13 miliona žrtava) i **nesumnjivo u historiji Svijeta.**⁷³

Pribilješke jednog zapadnog promatrača, koji je u periodu 'velikog

**Mnogi Kinezi, koji su se u
periodu 'velikog skoka'
pokušali oduprijeti
Maovom vandalizmu,
svirepo su ubijeni.
Na ovom dunumu se
nalazi
hiljade ljudi koji su
pogubljeni metkom u
potiljak.**

skoka' prošao pored jednog kineskog sela, opisuju podlo i tiransko lice maoizma:

Prolazili smo pored samog sela. Blistavi zraci Sunca obasjavali su divlje trave, zelene poput žadi, koje su nicale između zemljanih zidova, ističući tako kontrast sa uređenim rižinim poljima, ali i ojađenost pejzaža. Pred mojim očima, među divljom travom, pojavila se odjednom scena koju su mi ispričali tokom jednog banketa: **priča o porodicama koje su međusobno razmjenjivale djecu da bi ih pojele. Vidio sam jasno tužna lica roditelja kako žvaču meso djece, za koju su dali vlastitu.** Dječaci koji hvataju leptire u poljima pored sela izgledali su mi kao reinkarnacija djece koju su pojeli njihovi roditelji. Sažalio sam se na njih. Ali, još više na njihove roditelje. Ko ih je primorao da pojedu, u suzama i bolu drugih roditelja, to ljudsko meso koje nikada ne bi, ni u košmaru, pomislili da probaju? **Shvatio sam tada ko je bio njihov dželat, "kakovog čovječanstvo u nekoliko stoljeća i Kina u nekoliko milenija nisu imali": Mao Tze-Tung. Mao Tze-Tung i njegovi sektaši koji su svojim sistemom i svojom zločinačkom politikom primorali roditelje, izludjele od gladi, da drugima predaju meso svog mesa da bi ubili glad i da prime meso mesa drugih roditelja da bi se zasitili.** Mao Tze-Tung koji je, da bi oprao zločin koji je upravo počinio ubijajući demokraciju, pokrenuo 'veliki skok' i primorao hiljade i hiljade seljaka, zatupljenih gladu, da lopatama ubijaju stare kompanjone i tako spase vlastiti život, zahvaljujući mesu i krvi svojih kompanjona iz djetinjstva. Ne, dželati nisu oni, dželati su Mao Tze-Tung i njegovi nekrunisani sljedbenici!⁷⁴

Utjecaji "evolucionističke nauke" na Maovu glad

Na kraju Maove politike 'veliki skok', u periodu između 1958. i 1961.

Militant Komunističke partije, koji, u godinama 'velikog skoka', Kinezima propagira komunizam

g., glad koja je vladala na području cijele Kine je u svjetske anale uknjižena kao najveća glad u historiji koja je odnijela najviše žrtava. Pretpostavlja se da je u toku gladi umrlo oko 40 miliona ljudi!. To je užasna katastrofa koja je, prema broju stanovnika iz tog perioda, ravna smrti cijele turske populacije.

Koji su razlozi katastrofe? Kao što smo se maločas dotakli, Maovi militanti su seljake prisiljavali na kolektivizaciju, osnovali su mnogoljudne "komune" koje su činile između 100 i 300 seljačkih porodica, što je u velikoj mjeri smanjilo poljoprivrednu proizvodnju. A seljaci u određenim pokrajinama su kažnjavani od strane Maovog režima i namjerno izlagani gladi.

Sve ovo, međutim, nije dovoljno za objašnjenje i odgovor na pitanje kako je smrtno stradalo 40 miliona ljudi. Zapravo, postoji još jedan veoma bitan razlog ove velike katastrofe: "Lišenkov model", koji se 30-ih i 40-ih primjenjivao u Sovjetskom Savezu, Mao je riješio adaptirati kineskoj poljoprivredi, seljake je primorao da primjenjuju metode ovog sovjetskog naučnika-darvinista, što je rezultiralo velikim gubicima poljoprivrednih proizvoda.

Pitanje Lišenka smo obradili u prethodnom poglavlju. Kao posljedica gluposti "**nauke proleterijata**" iz Staljinovog vremena, Sovjetska biologija je povjerena okorjelom darvinisti, Trofimu Lišenku, koji je odbijao genetiku i namjesto nje vjerovao u teoriju "prenošenja stečenih osobina na potonje generacije", koja je iznesena od strane Darwinovog prethodnika Lamarcka. Primjena Lišenkovih besmislica je prouzrokovala velike gubitke u sovjetskoj poljoprivredi.

Mao, međutim, nije naučio potrebnu lekciju od ove katastrofe iz Staljinovog vremena. Naprotiv, Mao i njegovi saradnici, koji su od djetinjstva rasli uz krajnje darvinističko obrazovanje, nastavili su vjerovati u "nauku proleterijata" i, prema potrebama teorije evolucije, sa iskrivljavanjem nauke. U toku 'velikog skoka' doslovno je kopiran Lišenkov model, a kineski seljaci su bili primorani baviti se poljoprivredom u skladu sa "evolucionističkom naukom".

Lišenkove poljoprivredne poduhvate, koji su u Kini oživotvoreni u toku 'velikog skoka', na veoma detaljan način u svojoj knjizi *Hungry Ghosts: Mao's Secret Famine* (Gladne aveti: Maova tajna glad) opisuje **Jasper Becker**, šef pekinškog biroa dnevnika *South China Morning Post*. Prema Beckerovom saopćenju, ova praksa, čije su se sve sfere okončale različitim katastrofama, izgleda ovako:

Bliska sjetva: Lišenko je iznio da će biljno sjeme evoluirati ukoliko se osigura sklad sa prirodnim uvjetima okruženja i tvrdio da će se među sjemenom stvoriti "socijalistička solidarnost", ali pod uvjetom da se sjemenke siju blizu jedna druge. Ova praznovjerja i gluposti maoisti su proveli u djelo. Do tog perioda se u južnoj Kini na jedan dunum njive sijalo u prosjeku po 1.5 milion sjemenki. Godine 1958. komunisti su naredili da se taj broj poveća na 6-7 miliona. Naredne, 1959. g. ovaj broj su još povećali, pa su naredili da se sije od 12 do 15 miliona. Ovakva politika je rezultirala gubitkom velikog dijela zasijanog sjemena i velikim padom u poljoprivrednoj proizvodnji.⁷⁵

Duboko kopanje: Jedan od Lišenkovih pomoćnika, **Teventy Maltsev**, tvrdio je da će se isto tako i korijenje bilja dublje razvijati ukoliko se njive dublje kopaju. I ova Lemarck(istička) tvrdnja je također prihvaćena i oživotvorena od strane kineskih komunista. Kineskim seljacima je u toku 'velikog skoka' naređeno da njive prekopavaju čak i do 1.5 metar dubine. U

Na propagandnim posterima 'velikog skoka' Mao je, u okruženju rodnih njiva, prikazivan kao veliki poljoprivredni genije. Međutim, Maove metode, koje je zasnivao na Lišenkovim evolucionističkim glupostima, rezultirale su velikom poljoprivrednom katastrofom.

ishodu ove prisilne prakse, milioni seljaka su mjesecima bili primorani na kopanje. Rezultat je bio opet veliki gubitak u proizvodnji i glad.⁷⁶

Pokolj vrabaca: Mao je pokrenuo kampanju za uništenje životinjske vrste koja nanosi štetu poljoprivrednim proizvodima. Najveći cilj ove kampanje su bili vrapci. U cijeloj Kini su se počele primjenjivati specijalne metode za lov i ubijanje ovih ptica. To je, međutim, dovelo do naglog porasta kukaca kojima su se vrapci hranili, a to je poljoprivrednim proizvodima pričinilo veću štetu nego vrapci.⁷⁷

Poljoprivreda bez đubriva: U skladu sa Lišenkovim prijedlozima, kineski komunisti su zaustavili korištenje hemijskog đubriva. (Smatralo se da će, kada ostane bez đubriva, sjeme "evoluirati" pokazujući prilagodljivost ovoj novoj situaciji i na taj način će se bez đubriva postići isti urod.) Ovaj eksperiment je također u velikoj mjeri oborio poljoprivrednu produktivnost.⁷⁸

Cijela ova praksa koja se zasnivala na Lišenkovim evolucionističkim glupostima prouzrokovala je najveću glad u povijesti. Dok su, međutim, milioni kineske populacije umirali od gladi, niko nije imao hrabrosti kritizirati režim i katastrofu koju je prouzrokovao. Jedino je ministar odbrane, general **Peng Dehuai**, putem pisma pokušao Maou objasniti katastrofu gladi, ali je nakon toga smaknut uz optužbu da je "desničar". U toku gladi, međutim, u svim zvaničnim izvještajima navodile su se laži kako su se "u poljoprivrednoj

proizvodnji ostvarili veoma sjajni rezultati". Dok je u isto vrijeme narod umirao od gladi, u određenim područjima su se žito i riža čuvali u velikim žitnim magacinima odakle su prosljeđivani u centre za izvoz.

Ista poljoprivredna politika se kasnije primjenjivala i u drugim komunističkim zemljama kao što su Kambodža i Sjeverna Koreja, gdje je također rezultirala na isti način: velika neproduktivnost, glad i masovno umiranje. U svojoj izuzetnoj naivnosti, sljepilu i lahkomislenosti, komunisti su poslušno primjenjivali "komunistički poljoprivredni juriš" koji su im skuhalo Lišenko i Staljin.

To sve zbog toga što je to zahtijevala teorija evolucije, temelj materijalističke filozofije u koju su vjerovali.

Maova darvinistička tiranija

Teorija evolucije je u uskoj sprezi sa svim katastrofama koje je Mao priredio Kini. Kao što se vidi iz prethodne analize, velika glad između 1959. i 1961. g. desila se u ishodu oživotvorenja Lišenkovog modela "evolucionističke nauke". Svemu tome treba pridodati još i nevjerovatnu tiraniju i bezdušnost Maoa i komunističkog kadra koji je vladao Kinom. Na kakvoj strukturi razmišljanja se zasnivaju politike poput namjernog tiraniziranja glađu i prisiljavanja na nepojmljive vandalizme kao što je to kanibalizam?

Nesumnjivo, to je u uskoj povezanosti sa prizmom kroz koju Mao i cijeli komunistički kadar pod njegovom kontrolom posmatraju narod. U prethodnim poglavljima smo se uvjerali da u pozadini sovjetskog terora stoji tretiranje naroda kao stoke. Ista situacija važi i u primjeru Kine. Na Maoa i maoističke komuniste uopće nisu utjecale patnje naroda koga su doživljavali kao životinjsko stado, i to su vidjeli kao logično i normalno funkcioniranje prirode. Ovaj Maov ugao posmatranja se na slijedeći način opisuje u *Crnoj knjizi komunizma*

Mao, u skladu s tradicijom onih koji dominiraju Kinom, ali suprotno legendi koja je stvorena o njemu, **pokazuje malo zabrinutosti za obični opstanak tih prostačkih i primitivnih bića kao što su seljaci.**⁸⁰

Da je, s darvinističkim predrasudama, Mao tretirao "stokom" sve one koje je vidio kao opoziciju komunizmu naglašava također i historičar sa Harvard univerziteta James Reeve Pusey u svom djelu *China and Charles Darwin* (Kina i Charles Darwin). Pusey ističe da su **"Maove ideje moćna**

mješavina darvinističke ironije i proturječnosti"⁸¹ i dodaje:

Godine 1964. Mao je prijetio da će "svu primitivnu stoku uništiti". Time je **neprijatelje izdvajao iz ljudskog roda**, a to se zasniva dijelom na tradicionalnom kineskom preuveličavanju, a dijelom **na socijal-darvinističkom "realizmu"**. Isto kao i anarhisti, **one koji reagiraju na revoluciju tretira kao evolucioni škart i misli da su zaslužili zatiranje roda**. Neprijatelji naroda nisu bili ljudi i nisu zaslužili da se prema njima postupa kao prema ljudima.⁸²

Mentalitet koji je čovjeka percipirao kao životinjsku vrstu je krajnje normalno prihvatao "eksperimentiranje" na čovjeku. U toku 'velikog skoka' razmišljalo se o novim metodama ishrane, i to se bezdušno isprobalo na osobama koje su mučili glađu:

Preživjeli su bili prisiljeni tražiti neprovareno zrncvlje kukuruza i crve u konjskoj i kravljjoj balegi. Oni su, također, bili zamorčad u **eksperimentima za zamjenu koja bi mogla smanjiti glad, kao miješanje brašna sa 30% smjese za proizvodnju papira u pravljenju hljeba, ili planktona iz bara sa supom od riže**; prvi eksperiment u cijelom logoru prouzrokovao je užasne bolove zbog tvrde stolice, nakon drugog ljudi su se razboljeli, **a mnogi su i umrli**. Naposljetku, donesena je odluka o mljevenju stabljika kukuruza koje će se proširiti na cijelu zemlju.⁸³

Maov projekat 'velikog skoka' je u biti bio jedna vrsta opita prirodne selekcije. Mao je kinesku zajednicu prisiljavao na što je moguće teže uvjete života i na taj način su bili diskvalificirani slabi i oni koji su bili protiv komunizma. S druge strane se, putem gladi radilo i na ispiranju mozga seljaka, na njihovom dovođenju u stanje potčinjenosti Maou i komunističkom režimu. Idejni temelj ove operacije bio je darvinizam. Tako je Mao u toku 'velikog skoka' u isto vrijeme pokrenuo jedan "obrazovni potez", a glavnu ulogu u ovoj obrazovnoj kampanji, zajedno sa dijalektičkim materijalizmom, imao je darvinizam. **"Temelji kineskog komunizma se zasnivaju na Darwinu i teoriji evolucije"**, rekao je Mao u jednom govoru iz tog perioda i time sasvim jasno otkrio oslonac vandalizma koji je provodio.⁸⁴

A u govoru što ga je odmah nakon 'velikog skoka', 30. januara 1962. g., održao članovima Komunističke partije, Mao je na slijedeći način povukao paralelu između kineske Komunističke partije i Darwina:

... Doktrine prirodnjaka kao što je Darwin dugo vremena nisu bile prihvatane od strane većine ljudi i pogrešno su procjenjivane. Oni su bili manjina u svom dobu. I naša Partija je, također, u vrijeme osnivanja, 1921. g., imala svega nekoliko desetina članova; i mi smo bili u manjini. Međutim, ovako malo ljudi je predstavljalo realnost i kinesku sudbinu.⁸⁵

Ukratko, Mao napore svoje Partije i Darwinove napore drži u istoj ravni, a svoju zadivljenost i uvažavanje izrazio je navedenim riječima. Tvrdio je da su ideje njegove, Komunističke partije, kao i Darwinove ideje, u početku bile prihvaćene od strane malog broja ljudi, ali da ta situacija nije mijenjala istinitost ideja.

Međutim, isto poput Darwinovih ideja, i Maove ideje su bile besmislice i praznovjerja.

Zaista, između 30 i 40 miliona ljudi je u toku 'velikog skoka' zbog gladi izgubilo živote. Mnogi seljaci su zbog odupiranja kolektivizaciji bili podvrgnuti torturi i ubijeni. Desetine hiljada ljudi, kod kojih je uočen i najmanji negativan stav prema komunizmu, proglašavani su "klasnim neprijateljima", hapšeni, podvrgavani torturama, u užasnim kineskim zatvorima imali su tretman životinja i, na kraju, bili su pogubljeni.

Aktualni zatvori su bili specijalna mjesta gdje se prezentirao vandalizam kineskog komunizma.

Maovi zatvori

Za vrijeme Maoa, Kina je, u punom smislu riječi, pretvorena u zajednicu straha. Jedan od razloga tome je što su ljudi, čiji se broj izražava milionima, u većini slučajeva bez ikakvih konkretnih prekršaja, etiketirani kao opozicionari komunizmu, hapšeni, zatvarani i, nakon izvjesnog vremena, ubijani uz ceremonije pogubljenja koje su organizirane na trgovima velikih gradova. Računa se da je direktnom Maovom direktivom ubijeno između 6 i 10 miliona ljudi. Oko 20 miliona "antirevolucionara" je, također, značajan dio svojih života provelo u zatvoru. Ali, živjeti u ovim zatvorima je gore od smrti. Aktualni zatvori se na slijedeći način spominju u *Crnoj knjizi komunizma*

Do 300 zatvorenika u jednoj ćeliji od 100 m² i 18.000 u Centralnom zatvoru u Šengaju. Porcije hrane bile su tako bijedne da je vladala glad, a posao tako težak da je dolazilo do iscrpljenosti; nehumana disciplina, uz stalno fizičko nasilje (na primjer, udaranje kundakom čim se podigne glava, koja je obavezno morala biti spuštena tokom hoda). Mortalitet, do 1952. sigurno viši od 5% godišnje (srednja vrijednost tokom godina 1949.-1979.), znao je dosežati i 50% tokom šest mjeseci u brigadi Guangxi gdje je u nekim rudnicima Shanxi umiralo i 300 ljudi dnevno. Najrazličitije i **najsadističnije torture** bile su uobičajene, a najčešće je primjenjivano **vješanje za gležnjeve ruku ili za**

palčeve; jedan kineski svećenik umro je nakon 102 sahata neprestanog saslušavanja. Najbrutalniji zlikovci mogli su harati bez ikakve kontrole: jedan komandant logora tako je ubio ili **žive sahranio** 1.320 zatvorenika tokom jedne godine, povrh brojnih silovanja. Pobune, tada brojne (nije bilo vremena za psihološku torturu nad zatvorenici, među kojima je bilo mnogo vojnika), završavale su pravim masakrima: nekoliko hiljada od 20.000 robijaša iz naftonosnih polja Yanchang je pogubljeno; u novembru 1949. hiljadu od 5.000 buntovnika jednog šumskog radilišta je živo zakopano!⁸⁶

Staviti specijalne lisice na zglobove zatvorenika bila je jedna od tortura koja se najčešće koristila u zatvorima Maoa. **Također se dešavalo da se stave lanc i oko članaka zatvorenika. Ponekad su lisicama vezani za rešetke na prozorima tako da zatvorenik čak nije mogao ni jesti, ni piti, niti otići u WC.** Cilj je bio da se degradiranjem zatre moral individue. (...) **Pošto je narodna vlada tvrdila da je abolirala sve oblike torture, ovo se zvanično nazivalo "kažnjavanjem" ili "ubjeđivanjem".**⁸⁷

Prvenstveni cilj svih ovih vandalizama bio je da se zastraši cijela populacija, a naročito režimski opozicionari. Drugi cilj je bio uništavanje individualnog dostojanstva putem tortura i zastrašivanja, zatiranje ljudskih obilježja i "animalizacija". Mao je na ovaj način mislio ostvariti svoj cilj pretvaranja cijele kineske populacije u jedno životinjsko stado i tako vladati njima.

Prijelomna tačka u oživotvorenju ovih Maovih totalitarnih i tiranskih projekata nad kineskom populacijom bila je "Kulturna revolucija".

“Kulturna revolucija”: masovno kinesko ludilo

Nakon fijaska 'velikog skoka', naglašavajući da je on "iznad dnevne politike", Mao je digao ruke od državnih poslova i počeo razmišljati o navodno "većim i bitnijim pitanjima". Ovaj period Maove šutljivosti okončan je 1966. g. Mao, koji je sebe proglasio "velikim kormilarom", proglasio je da kineska revolucija još nije ostvarila pobjedu zato što se komunizam nije sasvim usadio u svijest ljudi, da čak u najvišim državnim organima vlasti ima kadrova koji nisu shvatili komunizam i da je potrebna jedna "kulturna revolucija" koja će svemu tome stati ukraj.

“Kulturna revolucija” je bila potres koji će sa zemljom sravniti cijelu kinesku državu i njenin narod. Maove upute su imale velikog utjecaja na nauku omladine iz redova Komunističke partije. Ova omladina, zvana "Crvena

garda", počela je sijati teror širom zemlje. U grupama su šetali ulicama pjevajući marš "Istok je crven", mogli su napasti ili uhapsiti sve one koje su ocijenili kao "oprečne komunizmu". Tako je hiljade birokrata na visokom nivou, univerzitetskih profesora, naučnika i intelektualaca uhapšeno i, nakon strašnih tortura, na ponižavajući način obješeni.

Liu Shaoqi, bivši predsjednik države i jedan od najbližih Maovih prijatelja, Maovom naredbom je uhapšen, pretučen na javnom trgu i, nakon dugotrajnih tortura, bez ikakve medicinske intervencije, bačen u ćeliju gdje je umro grčeći se od bolova. Profesor fizike na Pekinškom univerzitetu, **Pufong**, sin jednog od bivših Maovih "drugova" Deng Xiapinga, koji će nakon Maoa kinesku upravu uzeti u svoje ruke, saslušan je od strane Crvene garde, perversno silovan u toku saslušanja, tučen debelim drvenim šipkama, a nakon toga izbačen kroz prozor sobe gdje je saslušavan. Ostatak života će provesti na kolicima za paraplegičare, sa slomljenim prstima i izgubljenim sluhom.⁸⁸

U *Crnoj knjizi komunizma* se na slijedeći način, riječima jednog posmatrača, opisuju neljudske torture nad univerzitetskim profesorima koji su uhapšeni u toku Kulturne revolucije:

Ušao sam unutra. Na sportskom terenu, i malo dalje pred jednom školskom zgradom, potpuno novom i na tri sprata, **vidio sam profesore, ukupno njih 40 ili 50, u redu. Glava i lice im je bilo umaljšano crnom tintom** tako da su ličili na "crne gangstere". Na vratu su nosili plakate sa natpisima "Reakcionarne akademske vlasti Untela", "Klasni neprijatelj Untela", "Sljedbenici kapitalističkog puta Untela", "Untel - šef korumpirane bande" - sva imena su posuđena iz štampe. Svaki plakat bio je označen crvenim krstom, što je profesorima davalo izgled zatvorenika osuđenih na smrt, koji čekaju svoje pogubljenje. Svi su imali magareću kapu na glavi na kojoj su bili napisani slični epiteti, a na leđima su nosili prljave metle, tarače i cipele.

Za vrat su im također objesili i kantu punu kamenja. Vidio sam direktora: njegova kanta je bila tako teška da mu se metalna žica urezivala duboko u kožu i on je posrtao. **Svi bos, oni su udarali u gong i u šerpe praveći krugove po terenu i vrišteći:**

Kulturna revolucija je kriminalna furija pokrenuta s ciljem uništavanja svih ljudi i ideja za koje se procijenilo da su u suprotnosti sa komunističkom ideologijom. Poster desno je jedna ilustracija ovog praznika prolivanja krvi: antikomunisti koje je potukla šaka crvenih komunista.

**KULTURNA REVOLUCIJA:
BEZUMLJE KOJE JE UNIŠTILO KINU**
Crvena garda, čiji je jedini životni vodič bila
Maova Crvena knjiga, pod "Kulturnom
revolucijom" cijelu zemlju je potopila u krv i
strah. Čak je i na propagandnim posterima očit
barbarizam Crvene garde. Na gornjem posteru
su univerzitetski profesori, uhapšeni i
podvrgnuti torturi Crvene garde, prikazani kao
paraziti koji degeneriraju društvo.

Mladi crveni gardisti, čiji je
mozak ispran maoističkim
komunizmom

**POVJEŠANI
UNIVERZITETSKI
PROFESORI**
Crvena garda je
tokom "Kulturne
revolucije" torturi
podvrgla
desetine hiljada
ljudi. Hapsili su
univerzitetske
profesore,
birokrate, umjetnike
i pisce, ponižavali ih
pred
narodom i vješali ih
sa pogrdnim
natpisima na
plakatima obješenim
na vratu.

Jedno drugo političko pogubljenje koje se dogodilo u Kini: žena po imenu Wang Shouxin uhapšena je pod optužbom da je režimski opozicionar, svezana je od strane vojnika, oborena na koljena i ubijena jednim metkom u potiljak. U egzekucijama poput ove postojalo je jedno pravilo: ispaljeni metak morala je platiti porodica pogubljenoga!

"Ja sam gangster Untela!"

Naposljetku, **pali su na koljena, zapalili tamjan i preklinjali Mao Tze-tunga da im "oprosti za njihove grijeha"**. Bio sam zapanjen pred tom scenom i prebljedio sam. Nekoliko djevojčica se onesvijestilo.

Usljedili su udarci i tortura. Nikada ranije nisam vidio takve torture: **tjerali su ih da jedu fekalije i insekte**; potčinjavali su ih električnim udarima; **tjerali ih da kleknu na razbijeno staklo**; tjerali ih da glume "avion" vješajući ih za noge i ruke.⁸⁹

Tokom "Kulturne revolucije" praktcirana je politika **"animalizacije (dehumanizacije) ljudi"**, koja je prije bila praksa Lenjinovog i Staljinovog režima. Žigosani kao "neprijatelji naroda", opozicionari su prisiljavani da pred narodom oponašaju životinje. Sa rukama svezanim na leđima, određeni profesori su bacani na travu i prisiljavani da "pasu", da, dakle, ustima čupaju travu sa zemlje i da je potom pojedu. Štampa u Pekingu je dodavala ulje na vatru: "antimaoisti su 'pacovi koji hodaju ulicom, ubijte ih, ubijte ih!"⁹⁰

"Kulturna revolucija" je bila kampanja masovnog ludila, kakva nije zabilježena kroz povijest. Desetine hiljada ljudi je uhapšeno, podvrgnuto torturi i pogubljeno od strane Crvene garde samo zato što su slušali muziku, hranili kućne životinje ili obavljali molitvu. A narod, koji je ušao pod utjecaj masovne hipnoze, podržavao je vandalizam svake vrste, dok su posmatrali pokolje puštali su krikove koji su pokazivali njihovu podršku. Vandalizam ove vrste se na slijedeći način opisuje u *Crnoj knjizi komunizma*:

Cijeli narod bio je pozvan na javne procese "kontrarevolucionarima", koji su gotovo svi osuđivani na smrt. Narod je prisustvovao egzekucijama i oni su uzvikujući Crvenim gardama: "Ubij, ubij", **polahko sjekli žrtvu na komade koje**

Politička
pogubljenja su bila
uobičajena praksa
režima crvene
Kine. Pod
optužbom da "ne
idu Maovim
putem", veliki broj
ljudi je pogubljen
nasred ulice.

Jedan drugi Kinez koji je nevin pogubljen u toku "Kulturne revolucije"

su nekada čak pekli i jeli ili su pak pekli i prisiljavali da jede porodica još živog nesretnika na njegove oči; svi su bili pozivani na gozbu na kojoj su se dijelili jetra i srce bivšeg vlasnika i na mitinge na kojima je orator govorio pred redom svježe odrubljenih glava.⁹¹

Jedini izvor Crvene garde bila je *Crvena knjiga*, koja je sadržavala Maove riječi. Svi su je znali napamet; štaviše, prethodnim proglašavanjem "klasnim neprijateljem", na licu mjesta su, pak, tukli, pa čak i ubijali one koji knjigu nisu znali napamet. I najnormalnije i zakonito ponašanje su čak karakterizirali kao "antikomunističko" i kažnjavali:

Crvena garda, ta ozbiljna djeca dostojna sažaljenja, pod izgovorom da "umanjuje revolucionarnu energiju", našli su za shodno da zabrane hranjenje mačaka, ptica i uzgajanje cvijeća (saditi cvijeće u bači je bilo antirevolucionarstvo). (...) Patrole su u velikim gradovima, a naročito u Šangaju, bez upozorenja šišali dugu ili kosu koja je namazana gelom, cijepali uske pantalone, otkidali visoke pete, bušili cipele na špic i prisiljavali na davanje prikladnih imena radnjama. Crvene garde su **zaustavljale prolaznike i, po svom izboru, tražili da se napamet izgovore određene Maove izreke**. Većina stanovnika nisu imali hrabrosti izići iz kuća.⁹²

"Kulturna revolucija" je došla u stanje takvog ludila da je, na kraju, armija bila primorana na intervenciju i ponovnu uspostavu reda. Tokom 70-ih godina Kina je liječila rane i popravljala ruševine nastale uslijed "Kulturne revolucije". Mao Tze-Tung je 1976. g. umro. Iza sebe je ostavio preko 60 miliona mrtvih, desetine miliona ljudi koji su bili izloženi stravičnim torturama i mračnu ideologiju.

Vandalizam u zemljama pod kineskom okupacijom

Maoistički vandalizam nije bio uperen samo protiv kineskog naroda. Žrtve crvenog vandalizma bili su i narodi koji su se nalazili pod kineskom okupacijom ili pod stalnom kineskom dominacijom. Jedan od tih naroda su i **ujgurski Turci koji žive u istočnom Turkestanu**, odnosno u "Autonomnoj

Propagandni poster su prikazivali Maoa kao crveno Sunce koje je obasjavalo Kinu. Međutim, maoizam je Kini donio glad, torture i ovu zemlju pretvorio u darvinističku arenu u kojoj "umiru najslabiji". Desno: ubica 60 miliona ljudi, Mao Tze-Tung u godinama prije smrti.

pokrajini Ujgur" smještenoj na zapadnom dijelu Kine. I zbog toga što su bili muslimani, a i zbog toga što su predstavljali nacionalnu manjinu, ujgurski Turci su postali meta pekinškog režima, i od 1949., kada je Mao došao na vlast, podvrgavani su sistematskom genocidu.

Ujgurskim Turcima je bilo zabranjeno da obavljaju svoje vjerske dužnosti, pozatvarane su škole i vjerski objekti, u mnogim mjestima na tom području uhapšeni su vjerski službenici, od kojih su mnogi pobijeni.

Bez ikakvih mjera predostrožnosti, Kina je u Autonomnoj Pokrajini Ujgur vršila nuklearne probe. Od 1964. do danas tu je izvršeno 46 takvih proba! One su rezultirale izuzetno velikim porastom oboljenja od raka, a mnoga djeca su rođena sa tjelesnim mahanama ili mrtva.

U periodu između 1949. i 1952. g. Kinezi su na razne načine pobili 2.800.000 ujgurskih Turaka, muslimana, između 1952. i 1957. g. 3.509.000, između 1958. i 1960. g. 6.700.000, a između 1961. i 1965. g. 13.300.000. U istočnom Turkestanu, gdje je muslimanima bilo zabranjeno da imaju više od jednog djeteta, prisilnim abortiranjem ubijana su djeca onih koji se nisu pridržavali ove zabrane.

Započeta u vrijeme Maoa, ova zabrana je još na snazi u ovom dijelu Kine. U ishodu prinudnih migracija, prisilnog planiranja porodice i pokolja ujgurski Turci su u istočnom Turkestanu stjerani na nivo nacionalne manjine. Na području gdje je nekada živjelo 75% muslimanske populacije, ovaj broj je sveden na 35%. Danas 25 miliona muslimana istočnog Turkestana živi

pod kineskom presijom, a za sudbinu hiljada političkih zatvorenika muslimana nikada se ništa nije saznalo.

Druga država za kojom je posegla vandalska ruka kineskog komunističkog režima bila je **Tibet**. Odmah naredne godine nakon Komunističke revolucije, dakle, 1950., kineska vojska je izvršila agresiju na Tibet. Ovo područje Kina je proglasila autonomnom pokrajinom u svom sastavu, što Tibećani nisu prihvatili. Kina je, međutim, postepeno povećavala pritisak nad populacijom Tibeta; režim iz Pekinga je primorao tibetanske seljake da za veoma nisku cijenu prodaju svoje proizvode, u sve značajne institucije postavila je kineske naseljenike, a najmanju pobunu gušila je veoma krvavim i okrutnim metodama. Dalaj-lama, duhovni i svjetovni vođa koji je dugi niz godina upravljao tibetanskim otporom protiv Kine, na slijedeći način izražava vandalizam koji je protiv njegovog naroda primjenjivao komunistički režim iz Pekinga:

(Tibetanci) nisu samo strijeljani nego i prebijani do smrti, raspinjani na krst, spaljivani živi, gušeni, osakaćivani, izgladnjivani, davljeni, vješani, bacani u proključalu vodu, zakopavani živi, rastrzani na četiri strane ili im je bila odrubljena glava.⁹³

Kambodža: vrhunac crvenog bezumlja

Maova ideologija, odnosno maoizam je, kao što smo to naglasili na početku ovog poglavlja, najgora verzija komunizma. Komunizam, koji je i inače nemilosrdna, sukobljavajuća, tiranska i krvoločna ideologija, zajedno sa maoizmom dokućio je još veću dimenziju vandalizma. Jedan od razloga tome je što je maoizam komunizmu dodao još i "tradicionalni" vandalizam Dalekog istoka. Za bolje poimanje ove činjenice potrebno je osvrnuti se na jedan drugi primjer azijskog komunizma. Aktualni primjer je režim koji je na vlast došao podrškom Kine i koji je za sistem uzeo maoizam: režim Crvenih kmera u Kambodži.

Kineski vandalizmi u istočnom Turkestanu detaljno su predloženi u izvještajima međunarodnih institucija. Kao što je istaknuto u posebnoj publikaciji koju je organizacija Amnesty International posvetila ovom problemu, ujgurski muslimani se uništavaju torturama i ubistvima. Kina decenijama vrši genocid nad muslimanima, ujgurskim Turcima u istočnom Turkestanu. Nuklearne probe, koje su se namjerno vršile u ovom području, rezultirale su rađanjem velikog broja djece sa tjelesnim manama.

U CRVENOJ KINI SE NASTAVLJA DARVINISTIČKI VANDALIZAM

NEKI OD NASLOVA U TURSKOJ ·TAMPI

- 1) Komunistička Kina je samo u nuklearnim probama pobila 210 hiljada nevinog stanovništva
- 2) Kina ubijanjem planira stanovništvo
- 3) Planiranje ubijanjem
- 4) U Kini ponovo pokolj muslimana

Kao što smo to mogli vidjeti kroz mnoge primjere navedene tokom knjige, država sa darvinističkokomunističkim nazorom, radi svojih interesa, muči, tiranizira vlastiti narod, vrši pokolje nad njim, izgladnjava ga i gura u neimaštinu i bijedu. U darvinističkokomunističkoj državi nije bitno blagostanje, sreća, mir ni sigurnost naroda, već jedino jačanje njezine, državne vlasti. Rusija i Kina su dva savremena primjera ovog bezdušnog državnog nazora. Krajnje nemilosrdno gušenje novorođene bebe pred očima njezinih

roditelja, od strane kineskih državnih službenika, krajem 2000. g. efektan je primjer aktualnog tiranskog darvinističkokomunističkog nazora. Slični vandalizmi se konstantno primjenjuju u muslimanskom istočnom Turkestanu, okupiranom od stane Kine. A pouke koje čovjeka prikazuju kao bezvrijednu životinju, a život predstavljaju kao teren borbe interesa, polazna su tačka ovih surovosti. Što se tiče ukidanja svih ovih vadalizama i postizanja mira i spokojstva za ljude, bit će moguće kada se izbriše aktualna darvinistička ideologija.

Kambodža se nalazi na području Azije smještenom između Kine i Indije, zbog čega je i nazvana "Indokinom". Siromašna je i mala država. Ogromna većina stanovništva vijekovima živi od poljoprivrede. Glavni element poljoprivrede predstavljaju rižna polja koja se protežu duž cijele zemlje. Međutim, u periodu od 1975. do 1979. ova polja su pretvorena u "polja smrti". U zemlji koja ima devet miliona stanovnika, metkom u glavu, lupanjem lobanje sjekirom, gušenjem nabijanjem najlonske vrećice na glavu ili izgladnjivanjem, pobijeno je oko tri miliona ljudi! Počinitelji ovog neviđenog vandalizma su maoisti Kambodže: **Crveni kmeri**.

Organizacija Crveni kmeri je komunistička partija osnovana i vođena od strane maoista po imenu Pol Pot. Crveni kmeri, koji su se dugi niz godina organizirali po šumama Kambodže i koji su maštali o vlasti, 1975. g. ostvarili su svoje snove. Nakon dolaska na vlast uspostavljaju jedan režim čije dimenzije totalitarnosti i surovosti nisu viđene čak ni u Staljinovoj Rusiji, a ni u Maovoj Kini. Režim Crvenih kmera predstavlja vrhunac komunističkog bezumlja. Partija donosi odluku da je pakleni tempo rada na rižnim poljima jedina komunistička obaveza koja se mora izvršiti prema državi, nakon čega se cijelo stanovništvo Kambodže upošljava na poljima. Desetine hiljada ljudi koji su živjeli u gradovima - političari, birokrati, prosvjetitelji, intelektualci - protjerani su na sela gdje su, pod veoma teškim uvjetima, upošljavani na oformljenim kolektivnim plantažama. Zabušavati prilikom posla, bez odobrenja jesti makar i najmanji dio proizvoda koji se ubiru ili bilo koja vjerska molitva smatrani su "antirevolucionarnim aktima", i sa tim izgovorom su počela veoma učestala ubijanja.

Crveni kmeri su svoju partiju nazvali "Angkar" i, na smrt upošljavanim, milionima ljudi u poljima su trubili o tome kako ih "Angkar stalno vidi". Jedan Kambodžanac, koji se uspio spasiti od vandalizma Crvenih kmera, na slijedeći način opisuje svakodnevicu navodno "Demokratske" Kambodže:

U Demokratskoj Kambodži **nije bilo zatvora, ni sudova, ni univerziteta, ni srednjih škola, ni novca, ni pošta, ni knjiga, ni sporta, ni razonode...** U danu od 24 sahata nije tolerirano ubijanje vremena. Svakodnevni život bio je ovako podijeljen: 12 sati fizičkog rada, 2 sahata

**Lider Crvenih
kmera, Pol
Pot - ubica tri
miliona
Kambodžanaca**

za obroke, 3 sahata odmora i rekreacije, 7 sati spavanja. Bili smo u ogromnom koncentracionom logoru. Nije više bilo pravde. **Angkar** (skraćenica za Angkar padevat, (revolucionarnu organizaciju), paravan KPK-a koja je i dalje gotovo ilegalna) **odlučio je o svim dijelovima našeg života.** (...) Crveni kmeri često su se koristili alegorijskim pričama da bi opravdali svoja djela i svoje kontradiktorne naredbe. **Oni su shvatali osobu kao vola: "Vidite onog vola koji vuče plug. On jede tamo gdje mu damo da jede. Ako ga pustimo da pase ovaj travnjak, on će pasti.** Ako ga povedemo na drugi travnjak gdje nema dovoljno trave, on će ipak pasti. On se ne može premjestiti. On je nadgledan. A kada mu kažemo da povuče plug, on ga vuče. On nikada ne misli na svoju ženu i svoju djecu..."⁹⁴

Crveni kmeri su na najistaknutiji način oživotvorili projekt "animalizacije čovjeka", koji se nalazi u osnovi komunizma. Kao što se to naglašava i u prethodnom citatu, ljudi su prisiljavani da budu kao "volovi koji vuku plug". U međuvremenu, velika pažnja se pridavala uništenju humanih predstava kao što su religija, moral i porodica. U *Crnoj knjizi komunizma* se na slijedeći način opisuje praksa koju je režim Crvenih kmera primjenjivao za uništenje institucije porodice i ljubavi između članova porodice:

Režim je učinio sve da bi oslabio ili raskinuo porodične veze, koje je smatrao branom spontanog otpora na totalitarni projekt o ekskluzivnoj ovisnosti svake individue od Angkora. Radna jedinica raspolagala je često vlastitim "prostorijama" (često se radilo o običnim prostirkama ili ležećim krevetima), nedaleko od sela. Bilo je teško dobiti dozvolu da se one napuste: **muževi su, dakle, često bili udaljeni od svojih supruga sedmicama ili više; djeca su odvojena od svojih roditelja;** adolescenti su mogli provesti šest mjeseci bez dozvole da vide svoje roditelje, bez vijesti o njima, da bi kasnije, po povratku, shvatili kako oni više nisu živi. I ovdje je uzor dolazio odozgo: parovi među rukovodiocima i sami su često živjeli odvojeno. **Bilo je neugodno za jednu majku da se peviše posvećuje svom djetetu, čak i malom.**⁹⁵

Zapravo, praksa sa kojom se ovdje susrećemo nije ništa drugo do provođenje u djelo Marxovih i Engelsovih komentara o pitanju porijekla porodice. Marx i Engels, koji su čovjeka doživljavali kao životinjsku vrstu koja je evoluirala od majmuna, branili su postavku da čovjek ne treba imati predstave poput religije, morala i porodice, da su to "institucije viših struktura" koje se pojavljuju u ishodu ekonomskih veza. Obećali su da će ove predstave nestati u komunističkoj zajednici. Eto, projekt Crvenih kmera nije ništa drugo do oživotvorenje ovih neodrživih ubjeđenja Marxa i Engelsa.

Crveni kmeri su došli na vlast nakon krvavog građanskog rata. Ovo su prizori koji su se dogodili u vrijeme građanskog rata u trenutku napada Crvenih kmera na glavni grad Pnom Pen, što je bilo svojevrsan nagovještaj nadolazećeg užasnog vandalizma.

Crveni kmeri, koji su namjeravali uništiti vjeru i porodicu i dehumaniziranjem dovesti ljude u položaj "volova koji vuku plug" također su prešli na ponovno provođenje metoda namjernog izgladnjivanja, koji je prethodno korišten od strane Lenjina, Staljina i Maoa. Narod se svjesno izlaže gladi, na taj način se uništavaju volja i individualnost, nakon toga se hrana dijeli od strane Angkora, čime se kod naroda želi postići gotovo obožavanje režima Crvenih kmera:

Glad koja je godinama mučila Kambodžance također je svjesno korištena za efikasnije porobljavnje. Tako, oni koji su nesposobni stvoriti rezerve hrane, manje su mislili na bjekstvo. **Stalno su opsjednuti hranom, u njima je bila slomljena snaga da razmišljaju, da se bune, čak i seksualnost.** (...) On je također omogućavao i da se slomi međusobna solidarnost, čak i između roditelja i djece. Niko se nije plašio poljubiti ruku koja ga hrani, koliko god ona bila krvava.⁹⁶

Ova glad je svjesno stvorena, umirano je od gladi u cijeloj zemlji, a eksploatirana je samo petina obradive zemlje!⁹⁷ To što su ljudi umirali od gladi za režim nije predstavljalo problem, to je, inače, i bio cilj. Lideri Crvenih kmera su često ponavljali: **"Za zemlju koju gradimo dovoljan je jedan milion revolucionara; ostali nam nisu potrebni.** Više volimo ubiti deset prijatelja nego sačuvati jednog neprijatelja živog."⁹⁸

Nakon što su
preuzeli vlast,
Crveni kmeri su
gotovo cijelo
stanovništvo
glavnog grada,
Pnom Pena
primorali na
napuštanje grada.

Narod, koji je,
zbog rada na
rižnim poljima,
prisiljen na
seobu iz svojih
domova, u
grupama je
napuštao grad.

Za svega
nekoliko
dana glavni
grad je
pretvoren u
beživotni
grad.

Tendencija "**neprijateljstva prema ljubavi, ljepoti, estetici i kulturi**", koja se pokazala u vrijeme Maove "Kulturne revolucije", kod Crvenih kmera je dostigla tačku ludila. Češljanje kose, paziti na izgled, pa čak i nošenje naočala se računalo u "narodno neprijateljstvo"!... Naredni citat je fragment iz govora koji je upravitelj jednog kampa Crvenih kmera održao pred zatvorenicima:

U Demokratskoj Kambodži, pod slavnim režimom Angkora, morali smo misliti na budućnost. Prošlost je zakopana, "novi" moraju zaboraviti konjak, skupu odjeću i moderne frizure. (...) Uopće nam ne treba tehnologija kapitalista! U ovom sistemu **ne trebamo djecu slati u škole. Selo je naša škola. Zemlja je naš papir, plug naša olovka**: pišemo orući! Potvrde i ispiti su nekorisni; znajte orati i znajte kopati kanale: to su vaše nove diplome! **A doktori nam više ne trebaju!** Ako nekome treba izvaditi crijevo, ja ću se za to pobrinuti!

ŽRTVE VANDALIZMA CRVENIH Kmera

Crveni kmeri su numerirali i fotografirali određene ljude koji će biti pogubljeni. Fotografije pripadaju Kambodžancima snimljenim neposredno pred strijeljanje. Na poljima smrti Crvenih kmera otkriven je ogroman broj masovnih grobnica. Kostí na fotografiji desno pripadaju Kambodžancima koji su pobijeni gušenjem nakon što su im na glave navukli plastične vrećice.

(...) Vidite, lahko je, ne treba ići u školu za to! **Ne trebaju nam ni kapitalističke profesije kao inženjeri ili profesori!** Ne trebaju nam školski učitelji da nam kažu šta treba raditi: oni su svi korumpirani. **Ne trebaju nam ljudi koji ne žele teško raditi na polju!** Pa ipak, drugovi... postoje oni koji odbijaju rad i žrtvovanje... Postoje agitatori koji nemaju dobar revolucionarni mentalitet... Oni su, drugovi, naši neprijatelji, a neki su čak ovdje večeras!

(...) Ti ljudi se vezuju za stari način kapitalističke misli! Možemo ih prepoznati: **vidim među vama neke koji još nose naočale! Ali zašto nose naočale?** Ne vide me ako ih ošamarim?

(...) Ah! Oni povlače glavu, znači mogu me vidjeti, znači ne trebaju im naočale! Oni nose naočale po kapitalističkoj modi vjerujući da su tako ljepši! Ne trebaju nam **Oni koji žele biti lijepi lijenčine su i krvopije koje sišu energiju naroda!**⁹⁹

Ovi maoistički psihopati, koji su uz podršku Kine ovladali Kambodžom, kao što smo istakli na početku, ubili su tri miliona ljudi! Prvobitno su egzekucije izvodili metkom u glavu. Kasnije su, međutim, donijeli odluku o tome kako to predstavlja "nepotrebno trošenje metaka" i prešli su na korištenje još brutalnijih metoda. Francuski analitičar **Marek Sliwinski**, koji je istraživao ovo pitanje, piše da su pored "nepotrebno trošenja metaka" ovi metodi bili preferirani i s aspekta zadovoljavanja sadizma militanata Crvenih kmera. Prema njemu, 53% žrtava je ubijeno razbijanjem glave (željeznom šipkom, drškom krampe, a ponekad i drškom motike), 5% ih je ugušeno navlačenjem plastične vrećice na glavu i 5% ih je zaklano.

Režim Crvenih kmera okončan je vijetnamskom okupacijom Kambodže 1979. g. Da bi Svijetu prezentirali vandalizam prethodnog režima, Vijetnamci su prekopali rižna polja, poznata kao "polja smrti", povadili leševe i izložili ih. Danas se hiljade lobanja i kostiju ljudi pobijenih od strane Crvenih kmera koriste kao eksponati u jednom muzeju u Pnom Penu.

Komunizam, koji je svoju "naučnu utemeljenost" našao u jednoj knjizi Charlesa Darwina, koji je uobličen sofizmima Marxa i Engelsa, Lenjinovim i Staljinovim vandalizmima došao u položaj svjetske sile, a sa Maom dostigao dimenziju ludila, divljaštvom u Kambodži svjetskoj je javnosti pokazao svoje pravo lice.

Sjeverna Koreja i Vijetnam

Crveni vandalizam u Aziji nije bio ograničen samo na Kinu i Kambodžu; nemilosrdni teror nad svojim narodom primjenjivali su i komunistički režimi

u Vijetnamu i Sjevernoj Koreji. Računa se da je režim Sjeverne Koreje, koji je decenijama upravljan pod diktaturom Kim Il Sunga, pobio 1.5 milion ljudi, a stotine hiljada ljudi je bilo podvrguto torturama u užasnim zatvorima te države. Ovi zatvori, u kojima se prema zatvorenicima postupalo kao prema stoci, na slijedeći se način način spominju u *Crnoj knjizi komunizma*

...Radi se o zatvoru, iako se taj termin zvanično ne upotrebljava. Blizu 6.000 osoba, od čega 2.000 žena, radilo je u tom zatvorskom kompleksu kao životinje od 5:30 do ponoći, proizvodeći papuče, futrole za pištolje, vreće, kaiševe, detonatore za eksplozive, umjetno cvijeće. **Zatvorenice koje su bile trudne bile su primorane brutalno pobaciti. Svako dijete rođeno u zatvoru bilo je bez greške ugušeno ili udavljeno.**¹⁰⁰

Očevidac koji je boravio u zatvorima Sjeverne Koreje ovako opisuje egzekucije i torture koje su se provodile u ovim kampovima:

Ko vrši egzekucije? Agentima sigurnosti data je mogućnost diskrecije da strijeljaju i tako ne prljaju ruke ili ubijaju polahko ako žele gledati agonije. Tako sam naučio da možemo ubiti štapom, kamenovanjem ili lopatom. Dešavalo se da smo ubijali zatvorenike kao da su igračke, takmičenjem u gađanju, ciljajući u oko. Također se dešavalo i to da **natjeramo mučenike da se bore između sebe i da se međusobno rastrgaju.** (...) Vlastitim očima nekoliko puta sam vidio užasno unakažene leševe: žene su rijetko umirale u miru. **Vidio sam grupe razderane nožem, drškom lopate rastrgane genitalne organe, udarcima čekića razbijene potiljke** (...) U logoru, smrt je nešto banalno. A "politički zatvorenici" se bore kako znaju da prežive. Oni čine sve da bi dobili više kukuruza i svinjske masti. Ipak, u logorima, uprkos toj borbi, u prosjeku svakodnevno umire od gladi, neke nesreće ili ... egzekucije četiri ili pet osoba.¹⁰¹

Sjeverne Koreje je **prihvatanje i oživotvorenje teorije "eugenike", koja je, isto tako, bila produkt darvinizma.** Eugenika je, kao što smo i ranije istakli, doktrina koju je iznio Francis Galton, bratić Charlesa Darwina, i koja je s početka XX stoljeća izgledala kao naučna teorija. Cilj eugenike je "steriliziranje" jedne ljudske rase od bolesnih i sakatih jedinki, a umjesto toga stimuliranje formiranja veza i "rasplodavanje" zdravih osoba. Sanjalo se o tome kako će ovaj proces rezultirati stvaranjem jednog superiornijeg društva. A prva zemlja koja je eugeniku koristila kao zvaničnu politiku bila je nacistička Njemačka. Hitler je u specijalne "sterilizacione centre" skupio genetske bolesnike i sakte osobe iz njemačkog društva, a nakon toga je krenuo sa njihovom likvidacijom.

Ipak, činjenice postoje: **sjevnokorejski hendikepirci su žrtve strogog progona**. Oni nikako nisu mogli ostati u prijestolnici Pjongjangu. Sve do nekoliko godina, oni su razmješteni u predgrađa grada da bi ih članovi porodice, koji imaju odobrenje, mogli posjetiti. Danas, ipak, oni su deportirani u zabačena mjesta, na planinu ili na ostrva Žutog mora. Sa sigurnošću se znaju mjesta gdje su oni prognani: Boujun i Euijo na sjeveru zemlje, nedaleko od kineske granice. Ova diskriminacija prema hendikepiranim nedavno je pojačana uz primjenu politike isključenja i u drugim gradovima, a ne samo u Pjongjangu: Nampo, Kaesong, Chongjin.

**Ho Chi Minh,
diktator
Sjevernog
Vijetnama**

Paralelno sa hendikepiranim, patuljasti ljudi bili su sistematski proganjani, hapšeni i otpremani u logore gdje su ne samo izolirani nego i spriječeni da stvaraju potomstvo. "**Rasa patuljaka mora nestati**", naredio je sam **Kim Jong Il**.¹⁰²

Što se tiče Vijetnama, on je također postao krvava komunistička diktatura Azije. Sjeverni Vijetnam, koji je prvo dugo ratovao sa Francuzima, a nakon toga i sa Amerikancima, 1975. zauzeo je Južni Vijetnam, nakon čega se na sceni pojavljuje jedan ujedinjeni komunistički Vijetnam. Osnivač Sjevernog Vijetnama **Ho Chi Minh** i vijetnamski rukovodioci, koji su njega slijedili, nisu se ustručavali da nad svojim narodom provode teške presije i torture. Situacija u zemlji se na slijedeći način opisuje u pismu koji je napisao jedan Vijetnamac koji je u jednom periodu između 1975.-1977. bio režimski opozicionar:

Samo u zatvoru Chi Hoa, zvaničnom zatvoru u Sajgonu, gotovo 8.000 ljudi bilo je zatvoreno tokom starog režima, i to je bilo strogo kažnjeno. Danas, taj isti zatvor krcat je sa gotovo 40.000 ljudi. Često zatvorenici umiru od gladi, nedostatka zraka, od torture ili, pak, vrše samoubistva! (...)

Postoje dvije vrste zatvora u Vijetnamu: zvanični zatvori i koncentracioni logori. Ovi posljednji su izgubljeni u džungli, zatvorenici su tamo doživotno osuđeni na prisilan rad, njima se nikada nije sudilo i nijedan advokat ne može stati u njihovu odbranu.¹⁰³

Slični despotizmi dešavali su se i u Laosu, koji je 1975. okupiran od strane Vijetnama nakon čega se prešlo na upravljanje komunističkim režimom. "Pathet Leo" komunisti, koji su se razvili u ovoj siromašnoj zemlji smještenoj u srednjem dijelu Indokine, nakon preuzimanja vlasti, pod presiju su uzeli mnoge "režimske opozicionare", a desetine hiljada stanovnika Laosa su, zbog režimskog vandalizma, došli u položaj emigranata.

Sjeverni Vijetnam pod komunističkom vlašću, 1968.

Opasnost maoizma traje

Okrutnost je uočljiva u historijskoj tradiciji azijskih naroda. Naročito je Daleka Azija tokom povijesti bila domovina jakih sukoba, krvne osvete, brutalnih odmazdi. Rezultat je bio katastrofalan kada se na ovu tradiciju nakalemila ideologija poput komunizma koja upotrebu sile i brutalnost smatra legitimnim, pa čak i potrebnim. Komunizam, koji kao svoju osnovu uzima darvinizam i koji, prema tome, čovjeka doživljava kao životinjsku vrstu osuđenu na sukob i prolivanje krvi, rižna polja Daleke Azije pretvorio je u polja smrti. Štaviše, komunističko neprijateljstvo prema kulturi i civilizaciji u Dalekoj Aziji dospjelo je do znatno većih dimenzija; nastala je užasna ideologija koja je neznanje, ružnoću, jednoobraznost i nerazmišljanje doživljavala dopadljivim, ideologija koje se umjesto civilizacije odlučivala za životinjski način života.

U svemu tome je veoma zanimljivo da postoji niz organizacija i struja koje slijepo prihvataju ovako brutalnu i primitivnu ideologiju i koje rade na

njezinom širenju u druge zemlje. Danas je veliki broj maoističkih terorističkih organizacija ili ideoloških grupa u aktivnom stanju u različitim zemljama Svijeta. Raspad Sovjetskog Saveza maoisti prikazuju kao "krah jednog pogrešnog komentiranja komunizma", te, također, tvrde da je ovim raspadom maoizam postigao svoju opravdanost. Potpuno zanemarujući užasni Maov vandalizam, kriminal, glad, bezdušnost, ovu mračnu ideologiju nastoje prikazati kao, navodno, jedinu alternativu budućnosti Svijeta. Ponovnim buđenjem zastarjelog nazora poznatog pod imenom "**treći svijet**", maoisti, koji su se naročito organizirali u nerazvijenim zemljama, ove zemlje teže uvući u tamu komunizma.

Jedno je sasvim jasno; desetine miliona ljudi koje je Mao podvrgao torturi i ubio nije uspjelo zadovoljiti ove komuniste. Oni traže još više krvi.

U posljednjem poglavlju knjige detaljnije ćemo se pozabaviti ovim podmuklim razvojem maoizma.

**Boljševički militanti uništavaju ostatke
crkve Giorgievsky u gradu Gorky.**

KOMUNISTIČKO NEPRIJATELJSTVO PREMA VJERI

Kur'anu je saopćeno da su tokom povijesti postojale vođe nasilničkog i bezdušnog karaktera koji su naređivali negiranje Boga i vjere. Allah u jednom ajetu ove ljude opisuje kao **"vođe koji su pozivali u ono zbog čega se ide u Vatru"** (Al-Qasas, 41). U kur'anskom kazivanju o Musau, a. s., ovaj karakter se spominje pod imenom "firaun" (faraon). Ibrahimu, a. s., ili "Stanovnicima Pećine" suprotstavili su se vladari okrutni kao faraon, koji su narod ubijali samo zbog toga što su bili vjernici. Primjere ovih despotskih karaktera moguće je vidjeti tokom cijele povijesti. Gotovo svi ovi ljudi, koji su predvodnici u ateizmu, provodili su isti teror nad zajednicom u kojoj se nalaze, istim metodama su ih nastojali udaljiti od vjere i prirediti im pakao i na ovom i na budućem svijetu.

A obratimo li pažnju na ideologije koje su u proteklom stoljeću cijelom Svijetu donijele belaje, bol, zulum i vandalizam, vidjet ćemo da su na njihovom čelu opet bezdušni i lideri koji su daleko od vjere. Na čelu osoba koje su se u XX stoljeću poistovjetile sa karakterom faraona, opisanim u Kur'anu, nalaze se okrutni i lideri ateisti, poput krvavih vođa

revolucija u Rusiji i Kini, **Vladimir I. Lenjin, Josif Staljin i Mao Tse-Tung**, njihovi idejni očevi **Karl Marx i Friedrich Engels**.

Što se, pak, tiče **Charlesa Darwina**, to je osoba koja je svojom teorijom evolucije hranila ideje svih ovih bezdušnih vođa i koja je sa posebnih pozicija vodila u ateizam.

Da je komunizam neprijatelj vjere, neosporna je činjenica. Sasvim je moguće uočiti jasnu formulaciju toga ukoliko se obrati pažnja na tekstove Marxa, Engelsa, Lenjina, Staljina, Trockog, Maoa ili bilo kog drugog komunističkog ideologa. Marx je religiju formulirao kao "opijum naroda" i dodao kako je to navodno "jedna kultura proizvedena od strane vlastodržaca za uljuljkivanje siromašnog staleža". Štaviše, iznio je i da je potrebno uništiti vjerska uvjerenja da bi se ostvario komunizam. Ističući da "čovjek potječe od majmuna", Engels je u svojim knjigama iznosio tvrdnju da se i religija pojavila u jednoj etapi ovog, navodno, evolucionog procesa.

Dobro, kakvu su politiku komunisti slijedili u cilju uništenja vjere? Prvi obuhvatan odgovor na ovo pitanje dao je Lenjin. U tekstu pod naslovom "Stav Proleterske partije o pitanju religije", što ga je 1909. g. Lenjin napisao kao lider Socijal-demokratske partije Rusije (kasnije Komunističke partije), piše slijedeće:

Socijaldemokracija se zasniva na temelju naučnog socijalizma, odnosno na marksističkom pogledu na svijet. Kao što su to u raznim prilikama ponavljali Marx i Engels, **temelj marksističke filozofije je dijalektički materijalizam, apsolutno ateistički i antireligijskog izraza**, koji je usvojio historijske tradicije francuskog materijalizma XVIII stoljeća i

Prema Lenjinu, komunisti su zaduženi sa revođenjem i štampanjem tekstova okorjelih neprijatelja religije kakav je bio Feuerbach.

Feuerbachov materijalizam u Njemačkoj (prva polovina XIX stoljeća). Ne smijemo zaboraviti da je Marx još u stanju nacрта u cijelosti pročitao Engelsov Antidiring i da je materijalista i ateista Dhiringa optužio da nije konsekventan materijalist i da ostavlja otvorena vrata religiji i religijskoj filozofiji. Također ne smijemo zaboraviti da je Engels u svom djelu o Ludwigu Feuerbachu napao Feuerbacha zato što nije radio na uništavanju religije već što ju je ponovo oživljavao; zato što je započeo rat za osnivanje jedne nove, "uzvišene" religije. **"Religija je opijum koji se koristi za uljuljkivanje naroda"**. Ova Marxova izreka je kamen temeljac marksističke misli o religiji.¹⁰⁴

A u tekstu pod naslovom "Socijalizam i religija" objavljenom 1905. u časopisu Novaya Zihn, Lenjin je religiju definirao kao navodnu "maglu" koju treba rastjerati i iznio ateističku propagandu koja se treba organizirati u komunističkoj borbi protiv religije:

Naš program je apsolutno naučni, štaviše na temelju materijalističkog pogleda na svijet... **Naša propaganda nezaobilazno sadrži ateističku propagandu, publikovanje potrebnih naučnih djela**, a također i dovođenje naših tekstova, koje je do danas zabranjivala i pratila autokratska feudalna vlast, u posebnu granu aktivnosti naše Partije. Možda će sada biti potrebno da slijedimo upute koje je nekada Engels davao njemačkim socijalistima: **Moraju se prevoditi i široko distribuirati tekstovi ateista i filozofa iz XVIII stoljeća, iz perioda francuskog prosvjetiteljstva.**¹⁰⁵

Treba obratiti pažnju da Lenjin govori o tome da se rat, koji marksisti trebaju organizirati protiv vjere, treba voditi sredstvima kao što su "naučne publikacije" i "tekstovima ateista i filozofa iz XVIII stoljeća, iz perioda francuskog prosvjetiteljstva". Pod "naučnim publikacijama" se ovdje cilja na teorije koje pod plaštom nauke nameću materijalizam. Na čelu toga, nesumnjivo, dolazi darvinizam. Što se tiče aktualnih tekstova iz prosvjetiteljskog perioda, riječ je o propagandnim ateističkim tekstovima materijalističkih filozofa prije Marxa, kao što su Diderot, D'Holbach i dr.

Ova metoda na koju je ukazao Lenjin i danas se koristi od strane komunista. Analiziraju li se, također, određene svjetske izdavačke kuće, određeni naučni časopisi, medijske ustanove, sasvim jasno će se uočiti da se iza publikacija privrženih darvinizmu i prosvjetiteljskoj filozofiji nalaze marksisti.

Skriveno komunističko neprijateljstvo prema vjeri

Analizirajući komunističko neprijateljstvo prema vjeri, potrebno je, također, shvatiti i stvarni cilj "umjerene" politike koju su u ovom kontekstu ponekad pokazivali određeni komunisti. Zaista, većina marksističkih struja u Svijetu (u periodu prije dolaska na vlast) ne slijede žestoku i agresivnu antireligijsku politiku. Čak je iz usta komunista ponekad moguće čuti i riječi koje naizgled zvuče kao izraz poštovanja prema vjeri i vjernicima. Dobro, koji je onda cilj ovog "umjerenog" nastupa?

Odgovor na ovo pitanje je također moguće naći među Lenjinovim tekstovima. U tekstu pod naslovom "Stav Proleterske partije u kontekstu

KOMUNISTIČKO NEPRIJATELJSTVO PREMA BOGOMOLJAMA

Izgled crkve Giorgievsky u gradu Gorky nakon što su je komunisti sraznili sa zemljom. Na području cijele zemlje komunisti su, poput ove, srušili ili preinačili u štale ili skladišta oko 50 hiljada bogomolja.

religije", pozivajući se na komentare i praksu eksperata poput Marxa i Engelsa, Lenjin je napisao da se ne treba upuštati u otvoreni rat sa religijom i da bi to bilo nepotrebno "političko kockanje".¹⁰⁶ Lenjin je prostodušnim i početnicima smatrao ostale određene materijaliste koji jasno proglase svoje neprijateljstvo prema religiji, koji (anarhisti ili "buržoaski ateisti", na primjer) protiv religije vode kampanje ispunjene prezirom i uvredama. Odbijao je optužbe "umjerenosti" i "oklijevanja" upućene komunistima od strane ovih osoba te obznanio da je "naizgled marksistička umjerenost" jedna pažljivo smišljena taktika.¹⁰⁷

Aktualnu taktiku "umjerenosti" Lenjin je provodio do 1917. g., do, dakle, dolaska komunista na vlast. Nakon toga, međutim, nestaje umjerenosti; naprotiv, na području cijelog Sovjetskog Saveza započinje velika presija na vjeru. Lenjin, koji je prethodno govorio! "Ne smijemo otvoreno stavljati do znanja da smo ateisti i u svoje redove bismo čak trebali primiti i religiozne", nakon dolaska na vlast počinje slijediti jedan sasvim drugačiji put. U svojoj knjizi *The Harvest of Sorrow* (Žetva tuge), američki historičar **Robert Conquest** na slijedeći način navodi osnovne crte boljševičke politike prema vjeri:

U 65. paragrafu Ustava iz 1918. svećenici su proglašeni "buržoaskim slugama". Tako su im obustavljene plate, a njihova djeca nisu primana na školovanje nakon osnovne škole.

Zakonom usvojenim 28. januara 1918. zabranjeno je svako vjersko obrazovanje u školama. Kasnije je, 13. juna 1921., zabranjeno vjersko obrazovanje za djecu ispod 18 godina.

Osmog aprila 1929. su također zabranili fondove pomoći osnovane od strane vjerskih grupa koji su svojim članovima dijelili pomoć, okupljanja na posebnim vjerskim obredima, Evanđelje štampano za djecu i žene, organizirati zabavne centre za djecu, književnost, kućne radinosti, posao, vjersko obrazovanje, otvarati čitaonice i biblioteke, organizirati medicinsku pomoć. Zvaničnom naredbom su dokrajčene sve aktivnosti Crkve.

Dvadeset drugog maja 1929. načinjena je izmjena 18. paragrafa Ustava pa je "sloboda vjerske i antivjerske propagande" preinačena u "slobodu obavljanja vjerskih obreda i slobodu antivjerske propagande". U isto vrijeme je i Komesarijat za obrazovanje izdao naredbu za "antivjersku propagandu u školama".

Kolektivizacijom su zatvorene sve lokalne bogomolje. Popaljeno je sve što podsjeća na vjeru. U jednom privatnom pismu, odaslanom 20. februara 1930. iz Lokalnog zapadnog komiteta, piše se o tome kako su pijani vojnici zatvarali seoske crkve, razbijali vjerske simbole i kako su prijetili seljacima. Ova kampanja zatvaranja se primjenjivala na vjerske objekte svih vjerskih zajednica.

Uporedo s time, zatvaranje vjerskih objekata nije značilo da se time dopuštalo obavljanje vjerskih obreda na nekim drugim mjestima. Uporedo sa zatvaranjem devet velikih crkava u Harkovu, donesena je i ova odluka: "U ovim danima zatvaranja crkava spriječit će se vjerska okupljanja po privatnim kućama".

Katedrala Kazan u Lenjingradu je preinačena u antireligijski muzej. Katedrala svete Sofije u Kijevu i ostale crkve pretvorene su u antireligijske centre. St. Andrey u Harkovu je pretvorena u kino, jedna u radio stanicu, a opet jedna druga u prodavaonicu rezervnih dijelova za mašine. Dvije crkve u Poltavi pretvorene su u radionice za popravku mašina.

Ovo se primjenjivalo na sve religije. Crkve i sinagoge su se držale u registrima evropskog dijela Sovjetskog Saveza. Na isti način je i islam bio pod presijom. Tokom komunističkog perioda zatvorene su hiljade džamija, a veliki broj vjerskih službenika su žigosani kao "kulaci" i ubijeni ili deportirani u radne kampove Sibira.¹⁰⁸

Lenjinova taktika "trebamo biti umjereni prema religiji" nakon boljševičke revolucije pretvorila se u ekstremno i izbezumljeno neprijateljstvo prema religiji. Kao što smo istakli u prethodnim poglavljima, čak je i glad 1920.-1921., koja je koštala života milione ljudi, Lenjin vidio kao koristan razvoj koji će "kod naroda umanjiti vjeru u Boga".

Lenjin je, sa ovim buntovničkim duhovnim stanjem i odnosom prema vjeri i Bogu, umro u grčevima od bolova i kao umno poremećen. Bog je na ovom svijetu odgovorio na njegovo neprijateljstvo prema vjeri i tiraniju koju je provodio nad narodom. U vezi sa ovakvim tiranima, koji će i na budućem svijetu neizostavno dobiti protuvrijednost svega onoga što su uradili za vrijeme ovozemaljskog života, u Kur'anu se kaže:

Oni koji su neposlušni Allahu i Poslaniku Njegovu bit će osramoćeni, kao što su bili osramoćeni i oni prije njih. Mi objavljujemo jasne dokaze, a nevjernike čeka sramna patnja na Dan kada ih Allah sve oživi pa ih obavijesti o onom šta su radili; Allah je o tome račun sveo, a oni su to zaboravili - Allah je svemu svjedok (Al-Mudžadalah, 5-6).

Staljin, koji je nakon Lenjina došao na vlast, također je bio neprijatelj vjere ništa manji u odnosu na svog prethodnika. Svoje neprijateljstvo je

pokazao ubijanjem miliona pobožnih ljudi, rušenjem vjerskih ustanova i bogomolja i stalnim vođenjem ateističke propagande. Najvažniji element Staljinove ateističke propagande bila je teorija evolucije. U svojoj autobiografiji pisao je sljedeće: **"Da bismo iz svijesti školske djece izbrisali legendu o stvaranju u šest dana, moramo ih naročito podučiti trome: starosti svijeta, geološkoj originalnosti i Darwinovom učenju."**¹⁰⁹

A u svojoj knjizi *Anarhizam ili socijalizam?*, Staljin povlači paralelu između Darwina i Cuviera, kreacionističkog naučnika i osnivača nauke o fosilima, i kaže: **"Marksizam se naslanja na darvinizam i bespogovorno ga prihvata, a što se tiče Cuvierove teorije, nju marksisti žestoko negiraju."**¹¹⁰

Maoističko neprijateljstvo prema vjeri

Mao, koji se na sceni pojavio kao kineski predstavnik lenjinizma i staljinizma, isto tako je gajio i kroz praksu primjenjivao veliko neprijateljstvo prema vjeri. Jedna Maova izreka o religiji je jasan pokazatelj njegovog fanatizma u aktualnom kontekstu:

"... Naravno, religija je otrov! Štetna je iz dva razloga: prvo, u temelju ruši rasno poimanje (...) (i) usporava prosperitet države. Na ovaj način zatrovani su Tibet i Mongolija."¹¹¹

Uparedo sa Maovim dolaskom na vlast, na području cijele Kine započinje jedan veliki rat protiv vjere i vjernika, koji se, međutim, nije vodio "skrivenim" metodama, na način kako je to radio Lenjin. Komunistička partija je u opticaj pustila politiku zvanu "pokret samostalnog upravljanja". To je značilo da sve vjerske ustanove budu jedne strukture "koje će se samostalno finansirati, samostalno upravljati i samostalno organizirati". Politika, koja naizgled zrači "slobodom vjeroispovijesti", je, međutim, bila kampanja usmjerena ka cilju apsolutnog uništenja religije. Sve vjerske institucije i bogomolje (hramovi Bude ili Konfučija, džamije ili kršćanske crkve) podredile su se centralnim organizacijama formiranim od strane države. Za veoma kratko vrijeme su, pak, ove vjerske institucije prerasle u "propagandne centre maoizma". To u svojoj izjavi, koju je 16. marta 2000. dao u Americi, pred Međunarodnom komisijom za slobodu vjeroispovijesti, na sljedeći način objašnjava kineski kršćanin **Harry Wo:**

Zato što Mao Tse-Tung nije dozvoljavao da se bilo koji kineski državljanin vezuje za autoritete izvan Komunističke partije, ove centralne vjerske organizacije,

kojima je upravljala vlada na čelu sa Maom, nisu se bavile nikakvim vjerskim aktivnostima. Ove "tri samouprave", zajedno sa Komunističkom partijom, u toku Maove 30-ogodišnje vladavine radile su na uništenju religije i na širenju komunističke ideologije. Jedina legalna kineska religija bila je maoizam, a Maova *Crvena knjiga* je bila jedina sveta knjiga.¹¹²

Ujgurski Turci, muslimani, ili budisti sa Tibeta bili su na meti prakse krvavog vandalizma. Smanjenjem stanovništva, a i uništenjem vjerskih uvjerenja, Komunistička partija Kine je ove narode nastojala držati pod kontrolom.

Maoističko neprijateljstvo prema vjeri nastavljeno je i od strane ostalih komunističkih režima Azije koji su slijedili Maov put. U genocidu koji je protiv naroda Kambodže vodio režim Crvenih kmera svireposti je naročito bila podvrgnuta Chamitska zajednica, koja je u Kambodži imala status muslimanske nacionalne manjine. U *Crnoj knjizi komunizma* se na slijedeći način opisuje vandalizam koji su protiv Chamita vodili Crveni kmeri:

Od 1973. u oslobođenim zonama **uništene su džamije, zabranjena molitva**. Od maja 1975. ove mjere postale su opća pojava. **Skupljeni su svi Kur'ani, a onda zapaljeni, džamije su bile preuređene u objekte druge vjere ili srušene sa zemljom**. U junu iste godine trinaest muslimanskih dostojanstvenika je pogubljeno: jedni, jer su više voljeli molitvu od političkog mitinga, drugi, jer su tražili pravo da se vjenčavaju prema vjerskim običajima. (...) **Vjernici, koji su posebno bili na meti, desetkovani su**: od hiljadu hadžija, preživjelo je tridesetak. Za razliku od ostalih Kambodžanaca, Chami su se redovno dizali na ustanak, što je izazivalo brojne masakre kao odmazdu. Od polovine 1978. Crveni kmeri počeli su sistematski istrebljivati brojne zajednice Chama, uključujući i žene i djecu (...) Ben Kiernan evocira mortalitet od 50% među njima...¹¹³

Drugi komunistički režim koji je izlagao maoističko neprijateljstvo prema vjeri, bila je diktatura **Envera Hodže** u Albaniji. Unatoč tome što se nakon Drugog svjetskog rata pojavila kao satelit Sovjetskog Saveza, u vrijeme kinesko-sovjetskog sukoba 60-ih godina Albanija je zauzela mjesto na strani Kine i u veoma kratkom roku došla u položaj evropskog predstavnika crvene Kine i

Kineski propagandni poster na kojem su skupa predstavljeni albanski diktator Enver Hodža i Mao

maoizma. Enver Hodža je zatvorio sve bogomolje (džamije i katoličke crkve na sjeveru zemlje), štaviše, stanovništvu je zabranio obavljanje molitve čak i u privatnim kućama. Gajiti bilo kakva vjerska uvjerenja i ispoljavati ih tretiralo se kao krivično djelo, a oni koji su se oglašivali na to bili su podvragavani torturama. Smatrajući da je ovom praksom u potpunosti uništio vjerska uvjerenja, Enver Hodža je proglasio da je "osnovao prvu ateističku državu u Svijetu u pravom smislu riječi".

KOMUNIZAM I ATEISTIČKI SISTEMI NA KOJE UPOZORAVA KUR'AN

U osnovi negativnih karakteristika komunističkih sistema, koje smo iznijeli tokom cijele knjige, leži to što je komunizam ideologija apsolutno oprečna vjeri i neprijatelj vjere. Razjareno neprijateljstvo prema vjeri je razlog komunističkog vandalizma i učmalosti.

Vjera je forma života i misli kojima je čovjeka obdario Bog, njegov Stvoritelj. Za čovjeka je najdoličniji život onaj koji je u skladu s načelima vjere, zato što je najbolji poznavalac ljudske duše Allah, njegov Stvoritelj, i jedino sistem zasnovan na principima Allahove vjere pruža spokojstvo ljudskoj duši. Neizbiježno je da sistemi koji negiraju vjeru kod ljudi pobuđuju bol, tugu, strah i nepovjerenje. A nevolje će biti još daleko veće ako su to sistemi koji se suprotstavljaju onome što vjera podučava, koji brane vjeri oprečne principe i sistemi koji se na tim osnovama nastoje oživotvoriti. Komunizam je ušao u historiju kao jedan od najefektnijih primjera ovih sistema.

Krajnje zanimljiv moment u aktualnom kontekstu je da komunizam ispoljava značajnu sličnost sa ateističkim sistemima opisanim u Kur'anu. Kada se faraonov sistem, koji je u Kur'anu naveden kao primjer ateističkog sistema, i drugi sistemi uporede sa današnjim komunističkim režimima, uočit će se velika sličnost među njima. Sada ćemo krenuti analizom toga.

Strast velikih građevina

Zajednička karakteristika vladara ateista je što ih, zbog položaja na kome se nalaze, obuzima osjećaj veličine, što u svojoj nadmenosti ponižavaju ostali narod. Ove karakteristike ispoljavaju na različite načine.

**Jedan primjer strasti velikih zdanja komunističke arhitekture:
zgrada vlade u Moskvi**

Kao primjer ovih vođa, Allah, dž. š., u Kur'anu navodi faraona, koji je u vrijeme Musaa, a. s., vladao Egiptom. Iz svoje objesti, faraon se hem suprotstavio Allahovom izaslaniku Musau, a. s., hem svoj narod podvrgao raznim vrstama presija. Interesantan izraz faraonovog osjećaja veličine je odluka o gradnji "visokog tornja". Nalog koji je s tim ciljem faraon izdao svom pomoćniku Hamanu se na slijedeći način navodi u Kur'anu:

"O, velikaši", - reče faraon - "ja ne znam da vi imate drugog boga osim mene, a ti, o, Hamane, peci mi opeke i sagradi mi toranj da se popnem k Musaovu Bogu, jar ja mislim da je on, zaista, lažac!" (Al-Qasas, 38).

Strast "visokog tornja", koji je izraz faraonove nadmenosti, kod komunističkih diktatora se, također, pojavio kao strast "velikih građevina". U svim komunističkim režimima, a naročito u Sovjetskom Savezu, gradile su se pretjerano velike državne zgrade, koje su izgledale kao simboli besmrtnosti i snage komunističkog režima. Palača koja je u Bukureštu izgrađena po nalogu rumunskog diktatora **Nikolaya Čaušeskua** dugo vremena je nosila titulu najveće zgrade Svijeta. Palača, koja je djelovala krajnje hladno i bez duha, jedino je svojom "grandioznošću" uspjela izići u prvi plan i ostala je kao izraz kompleksa grandioznosti komunističke ideologije.

Nasilno proganjanje naroda

Govoreći o ateističkim snagama koje na Zemlji siju smutnju, Allah, dž. š., u Kur'anu saopćava da one određene ljude izgone iz njihovih domova i prisiljavaju ih na seobu. Ilustracije radi, nevjernici su pred poslanicima nastupali sa prijetnjom ...**"Ili ćete vjere naše biti ili ćemo vas, doista, iz zemlje naše protjerati!"**... (Ibrahim, 13).

Nevjernici su naročito radili na protjerivanju muslimana koje su ocijenili kao slabe. O ovome se govori u jednom kur'anskom ajetu i dodaje: **"Onima koji su ni krivi ni dužni iz zavičaja svoga prognani samo zato što su govorili: "Gospodar naš je Allah!"**... (Al-Hadždž, 40).

Što se tiče komunističkih režima, oni su izazvali najveće progone u povijesti, a ti progoni su naročito na meti imali muslimane. Veliki broj muslimanskih naroda, a naročito Turci sa Krima, za vrijeme Staljina je u toku jedne noći napustilo svoje zavičaje i, gladni i bijedni, deportirani u neuvjetna područja Rusije. Desetine hiljada ih je nevino umro u toku deportacije, a veoma veliki broj onih koji su uspjeli stići na odredište je umrlo od gladi, epidemija bolesti i od izuzetno niskih temperatura.

Uništavanje slobode vjerovanja

Jedan od temeljnih odlika faraonovog sistema, koji je istaknut u Kur'anu, je taj što sistem uskraćuje slobodu vjerovanja. Sistem određuje kakva vjerska uvjerenja će posjedovati zajednica. Ova struktura je sasvim očita u faraonovim riječima ...**"Zar da mu povjerujete prije nego što vam ja dozvolim!"**... (Al-A'raf, 123), koje je uputio čarobnjacima koji su povjerovali Musau, a. s.. Kada se obraćao svome narodu, faraon je na slijedeći način rekao da ih on podučava istini i iznio tvrdnju da, izvan toga, ne trebaju tražiti pravi put:

..."Savjetujem vam samo ono što mislim, a na pravi put ću vas samo ja izvesti" (Al-Mu'min, 29).

Nosioci aktualne odlike faraonovog sistema su u moderno vrijeme bili komunistički režimi. Svi komunistički sistemi XX stoljeća, predvođeni Sovjetskim Savezom, nose titule "totalitarnih režima", ili su, u najmanju ruku, radili na uspostavljanju jednog totalitarnog režima. Totalitarizam je sistem u kojem država pod svoju kontrolu uzima pojave javnog i kulturnog života i strogim mjerama sprečava svaku privatnu inicijativu. Faraonov totalitarni režim, koji je opisan u Kur'anu, u XX stoljeću je oživotvoren od strane

komunističkih diktatora kao što su Lenjin, Staljin, Mao ili Enver Hodža. Albanski diktator Enver Hodža je zabranio narodu posjedovanje bilo kakvog vjerskog uvjerenja, zatvorio sve bogomolje i proglasio da je "osnovao prvu ateističku državu u povijesti:"

Kult lidera

Govoreći o faraonovom sistemu, Allah, dž. š., nas u Kur'anu obavještava o faraonovim naporima da od sebe načini božanstvo u očima naroda. Ova činjenica se jasno očituje u njegovim riječima koje se navode u Kur'anu: **"O, velikaši", - reče faraon - "ja ne znam da vi imate drugog boga osim mene..."** (Al-Qasas, 38). Historija Egipta nam također daje isti podatak, pokazuje nam da su faraoni sami sebe predstavljali kao "bogove na zemlji".

U komunističkim režimima je uočeno da su se diktatori, koji su vladali sistemom, također nalazili u istom psihičkom stanju. Diktatori poput Lenjina, Staljina, Maoa, Kim Il Sunga provodili su masovno ispiranje mozga, koje će ih načiniti gotovo bogom u očima naroda. Engleski izraz "cult of personality" (kult ličnosti) formulira aktualno "obožavanje lidera".

Ova tendencija stvaranja božanstva je počela sa Lenjinom, liderom Oktobarske revolucije, koja je, inače, prva komunistička revolucija. Doista, obrati li se pažnja na neke Lenjinove izjave i shvatanja, koja je ostavio u naslijeđe, za oko će zapeti svojevrsna "atmosfera religije". Riječ je, međutim, o idolopokloničkoj religiji. Komunističku partiju je organizirao u vidu jedne vrste ateističke sekte. A kada je umro, članovi Komunističke partije su priredili veliku ceremoniju i prema njegovom lešu, na ritualan način, uzvikivali: **"Druže Lenjine, mi ti se kunemo da ćemo izvršiti tvoja naređenja!"**¹¹⁴ Lenjinovo tijelo je pohranjeno u mauzolej koji podsjeća na hramove starogrčkih bogova, a prethodno je mumificirano na način istovjetan mumificiranju tijela faraona, **"zemaljskih bogova" starog Egipta**, što je veoma jasan primjer sličnosti između faraonovog i komunističkog sistema.

Staljin i Mao slijedili su Lenjinov put. Oba diktatora su pravili ogromne biste i razmještali ih širom svojih zemalja. Na taj način su kod naroda nastojali stvoriti predočenje "lidera-boga". Mao je napisao svojevrsnu "svetu knjigu" zvanu *Crvena knjiga* i svaki Kinezi je bio dužan čitati je i u djelo provoditi. Mnogi Kinezi i danas posjećuju Maove statue širom zemlje, a na njegov rođendan dešavaju se masovna samoubistva.

Komunistički propagandni poster izrađeni s ciljem idoliziranja Maoa. Nije teško uočiti da je Mao predstavljen kao sunce koje se rađa iznad svih Kineza, kao nepogešivi vodič i "svetac" koji navodno svima donosi sreću i zadovoljstvo življenja.

Korejci koji se klanjaju kipu sjevernokorejskom diktatoru Kim Il Sungu dokumentiraju činjenicu da je komunizam u biti savremeno idolopoklonstvo.

KOMUNIZAM: SAVREMENO IDOLOPOKLONSTVO

Tendencija "klanjanja lideru", koja se pojavila u komunističkoj ideologiji, upućuje na zaključak da komunizam posjeduje jedan idolopoklonički nazor poput faraonovog sistema o kojem nas Kur'an obavještava. Komunistički lideri, koji su, kao i egipatski faraon, tokom života provodili tiraniju nad svojim narodom, nakon smrti su mumificirani isto kao i faraoni. Lenjinov mozak je, s ciljem navodnog "analiziranja nadljudske inteligencije", izvađen iz lobanje i uzet pod specijalnu zaštitu. Ljudi, koji sa strahom posmatraju leševe Lenjina (gore desno) i Maoa (dolje), odslikavaju despotizam komunističke ideologije.

Kim Il Sung, lider Sjeverne Koreje, također je idoliziran, nazvan je "suncem naroda" i predstavljen kao nepogrešivi vodič na pravom putu. Sve navedeno isto važi i za Ho Chi Mina, komunističkog diktatora Sjevernog Vijetnama.

Oligarhijska struktura

Oligarhija znači političku ekomoniju, odnosno vlast male grupe eksploatatora. Ako je u nekom sistemu politička snaga u rukama samo jedne ograničene grupe, taj sistem je oligarhijski. Obratimo li pažnju na kur'anske ajete, uočiti ćemo da su svi ateistički režimi o kojima se govori u osnovi oligarhijske strukture. U mnogim kur'anskim ajetima se spominju "glavešine naroda". Analiziramo li ajete u kojima se govori o glavešinama naroda, primijetiti ćemo da je aktualna grupa svu političku moć držala u svojim rukama i da su cijelu zajednicu usmjeravali u skladu sa svojim idejama. Faraonov poredak je, također, bio oligarhijski. Obratimo li još jednom pažnju na ajete o faraonu, zapaziti ćemo jednu oligarhijsku klasu koju čine faraonovi savjetnici, čarobnjaci i vojska. Da bi narod ostao potčinjen faraonovom sistemu, idejnu kontrolu nad njim držali su čarobnjaci, a vojska je istu kontrolu osiguravala upotrebom sile.

Komunistički režimi su savremena oživotvorenja ateističkih oligarhijskih sistema o kojima se govori u Kur'anu. Osnovna krilatica sa kojom su

Kao faraonov režim opisan u Kur'anu, i komunizam je jedan oligarhijski sistem zasnovan na vlasti manjine. Rukovodioci Komunističke partije gledaju na narod sa visine i vladaju po ličnom nahođenju. Na fotografiji lijevo vidi se sovjetska oligarhija 20-ih godina: boljševički kadar u stavu komunističkog pozdrava ispred Lenjinovog mauzoleja.

komunisti nastupali u javnosti bila je uspostava navodne "narodne vlasti"; međutim, u svakoj zemlji u kojoj su uspjeli preuzeti vlast komunisti su **formirali vladavinu manjine zasnovanu na ugnjetavanju naroda**. Sva politička moć u zemlji prešla je u ruke rukovodilaca Komunističke partije, koja, iako je nosila etiketu "Partije proleterijata", odnosno radničke partije, nije imala nikakve veze sa radnicima. Centralni komitet Komunističke partije, Politbiro, vrhovni politički organ komunističkih partija, i iznad njih generalni sekretar bili su vlasnici sve političke moći zemlje, i to su bezdušno koristili. Svi navodni "demokratski" mehanizmi komunističkih režima, poput izbora i partijskih kongresa, bili su samo farsa.

"Ništenje usjeva i stoke"

Navodeći atribut vladara nevjernika, Allah, dž. š., u Kur'anu skreće pažnju na veoma značajnu činjenicu:

Čim se neki od njih dočepa položaja, nastoji da napravi na Zemlji nered, ništeći usjeve i stoku. - A Allah ne voli nered! A kada mu se rekne: "Boj se Allaha!" - on onda iz inada griješi. Njemu je dosta džehennem, a on je, doista, grozno boravište (Al-Baqarah, 205-206)

Obratite pažnju: dio ajeta "nastoji da napravi na Zemlji nered, ništeći usjeve i stoku" **u potpunosti opisuje pokolje i kolektivizaciju** koja se primjenjivala u komunističkim režimima poput Sovjetskog Saveza, crvene Kine ili Kambodže. Lenjin, Staljin, Mao ili Pol Pot su pravili nered stvarajući u svojim zemljama okruženje totalnog meteža, straha i terora. Primjenjivanjem Lišenkovih evolucionističkih besmislica u poljoprivredi, uništili su poljoprivredne proizvode, odnosno sjetvu. Ubijanje desetina miliona ljudi je gotovo ravno kao pokolj cijele jedne ljudske generacije. U nastavku ajeta se naglašava da su ovi ljudi ateisti i oholi, što besprijeckorno odgovara opisu komunističkih diktatora Lenjina, Staljina, Maoa ili Pola Pota, koji su se iz svoje oholosti ponašali kao "bogovi na Zemlji".

Zaključak

Komunisti vjeruju da povijest napreduje u jednoj konstantnoj evoluciji, da su prijašnji narodi zaostali u odnosu na savremene. Prema tome, oni na svojevrsan način nastoje ismijati i poniziti svete Knjige koje su hiljadama godina ranije objavljene Božijim poslanicima. Međutim, njihova ideologija

i duhovno stanje u kome se nalaze je psihološki poremećaj, zabluda i neukost, o čemu nas je Allah, dž. š., obavijestio Kur'anom prije četrnaest stoljeća. Bez obzira što sebe vide kao čelnike ideologije koju smatraju "najnaprednijom etapom povijesti", komunistički lideri nose iste odlike kao i egipatski faraoni koji su ostali u dubinama povijesti.

U biti, u povijesti ne postoji "napredak" sa aspekta ljudske građe i inteligencije. Ljudi od prije hiljada godina imaju iste karakteristike kao i savremeni, a što se tiče kulturnog i tehnološkog razvoja, kroz historiju su bilježeni i progresi i dekadencije. Ilustracije radi, još su nepoznate mnoge tajne, poput tehnologije iz perioda Sulejmana, a. s., kao i tehnike gradnje piramida iz vremena starog Egipta. Da su određene civilizacije imale veoma naprednu kulturnu i tehnološku akumulaciju jasno se vidi iz iskopina koje pripadaju aktualnim civilizacijama. Međutim, nikada nije postojao konstantan razvoj. Nekada se dešavao progres, a nekada dekadencija.

Ali, sa aspekta ljudske građe, kao što smo i na početku naglasili, Allah, dž. š., je stvorio određeni tip ljudi sa određenim mentalnim sklopovima, a povijest između toga funkcioniše prema zakonima koji su, opet, određeni od strane Allaha, dž. š. U Kur'anu se na slijedeći način daje saopćenje o apsolutnoj nepromjenljivosti Božijih, socijalnih i prirodnih zakona:

"Prema Allahovom zakonu koji je vrijedio za one koji su bili i nestali! A ti nećeš u Allahovu zakonu izmjene naći" (Al-Ahzab, 62).

Postojanje komunističke ideologije je također Božija odredba. Ljudi su povjerovali u jednu brutalnu, mračnu i svirepu ideologiju, zato što je to tako Allah odredio. Allahovom odredbom je komunizam u crno zavio XX stoljeće. Allah, dž. š., je tako odredio pošto su oni koji su odabrali ateizam vjerujući u Darwinove stranputice, zaslužili komunizam - a sa jedne strane i fašizam. U jednom ajetu se ova Božija odredba objašnjava na slijedeći način:

"Zbog onoga što ljudi rade, pojavio se metež i na kopnu i na moru, da im On dâ da iskuse kaznu zbog onoga što rade, ne bi li se popravili" (Ar-Rum, 41).

Do jednog sociološkog zaključka o ovim zakonima došao je poznati ruski pisac i dobitnik Nobelove nagrade **Aleksandar Solženjicin**. U jednom govoru u Londonu 1983. g., ovaj žestoki kritičar komunizma na slijedeći način je komentirao razloge katastrofe koja je zadesila njegov narod:

Sjećam se da su za razloge katastrofe koja je zadesila Rusiju prije pola stoljeća, dok sam još bio dijete, stariji govorili: **"Ljudi su zaboravili Boga; to je razlog**

svih ovih nesreća." Od tada sam pedeset godina proveo radeći na historiji naše revolucije, pročitao sam stotine knjiga, saslušao stotine svjedoka, napisao osam tomova knjiga. Ali ako tražite da formuliram osnovni razlog revolucije koja je uništila 60 miliona ljudi, onda ne mogu ništa više osim da ponovim ovo: **Ljudi su zaboravili Boga; to je razlog svih ovih nesreća.**¹¹⁵

Komunizam je belaj koji se pojavio kao rezultat čovjekovog zaboravljanja Boga. Živi je to primjer koji dokazuje kako su rezultirale filozofije poput darvinizma i materijalizma, koje negiraju postojanje Boga, te koliko ateističko društvo može biti brutalno, nemilosrdno i varvarsko. Kada ljudi vide nedaće koje je donio komunizam, onda mogu uočiti veliku razliku između ateističkog društva i vjerske etike. Upravo je to bio povod da ljudi shvate da je življenje u skladu sa normama vjerske etike jedino rješenje sa aspekta spasa čovječanstva.

Međutim, ne zaboravimo da će komunizam i slične izopačene ideologije nalaziti svoj životni prostor sve dok ljudi, negiranjem Boga, budu nastavili vezivati se za aktualne filozofije. Ako čovjek ne želi da se "zbog onoga što ljudi rade, pojavi metež i na kopnu i na moru", kao što je istaknuto u prethodnom ajetu, onda sebe, a i druge mora, prije svega, udaljiti od navedenih ideologija. A da bi to uspio realizirati, prvenstveno mora upoznati ljude sa porazom i mračnim licem darvinizma, koji sve ove ideologije, koje za sobom povlače ogromne nesreće, ističu kao navodno naučnu potporu svojim idejama.

Jedan od esencijalnih zadataka osoba obdarenih sviješću, savješću, dovitljivošću i obazrivošću u XXI stoljeću je vođenje idejne borbe sa "**maddiyyun ve tabiyyun taunu**" (bolešću materijalizma i prirodoslovlja) na koju je pažnju skrenuo veliki islamski učenjak Bediuzzaman.

ŠESTI DIO

Stari i novi ruski diktatori: 1917.
Lenjin i 2000. Putin (naredna stranica)

SKRIVENI KOMUNIZAM

Stephan Jay Gould je jedno od prvih imena u Americi koje, nakon Darwina, pada s pameti pri spomenu "teorije evolucije". Gould, koji dugi niz godina radi na Harvard univerzitetu kao profesor zoologije i paleontologije, poznat je po velikom broju knjiga koje je napisao podupirući teoriju evolucije i čestom medijskom pojavljivanju kada je riječ o aktualnoj teoriji. Kada se pojavi neka debata o evoluciji, svjetski poznati časopisi, poput *Timea* i *Newsweeka*, neizostavno ustupe mjesto Gouldovom mišljenju. Njegove knjige zauzimaju naistaknutije mjesto u vitrinama muzeja historije prirode. Gould nastoji zatvoriti Darwinove propuste, nekako spasiti poraz teorije evolucije koji je doživjela od fosila, ali je, naravno, bezuspješan. Iz tog razloga ga **Philip Johnson**, profesor sa Berkeley univerziteta i jedan od poznatih kritičara teorije evolucije, naziva "darvinističkim Gorbačovom". Štaviše, ovaj svoj neuspjeh Gould je u više navrata sam priznao. (Za detaljnije podatke pogledati: Harun Yahya, *Stvarni korjeni života*, 2000.)

Postoji još jedna ideologija kojoj je, koliko i darvinizmu, privržen Stephen Jay Gould: marksizam.

Gould je to uvijek otvoreno izražavao. Prema njemu, darvinizam i marksizam su dva nerazdvojna lica medalje. Darwin je objašnjavao "dijalektiku prirode, a Marx "dijalektiku povijesti". Gouldova privrženost darvinizmu je, zapravo, rezultat njegove privrženosti materijalističkoj dijalektici. Za Darwina kaže da on, "komentirajući prirodu, primjenjuje jednu veoma konsekvantnu materijalističku filozofiju" i zbog toga ga uporno brani.¹¹⁶

Tako je 1992.g., jedan od najpoznatijih marksista-darvinista, Gould, posjetio Rusiji. Nekoliko godine prije ove posjete Istočni blok se raspao, prije na godinu dana raspao se i Sovjetski Savez, Komunistička partija pokopana u historiji. Cijeli Svijet je govorio o tome "kako je komunizam doživio apsolutni poraz". Gould je, međutim, imao drugačije mišljenje. Po povratku u Ameriku, on je novinarima izjavio: **"Srušena je jedna marksistika praksa, ali je marksizam zadržao snagu svog naučnog komentiranja povijesti"**.¹¹⁷

Dakle, prema Gouldu, marksizam je još živ.

Komunizam živi

Stephen Jay Gouldova privrženost darvinizmu nije izniman slučaj. Tokom XX stoljeća bilo je mnogo marksista među vodećim naučnicima koji su branili teoriju evolucije. Okorjeli komunisti su bili naučnici, poput **Aleksandra Oparina** ili **J. B. S. Haldanea**, koji su u prvoj polovini stoljeća načinili najznačajnija ostvarenja u ime teorije evolucije. Još su evolucionistički naučnici Zapada, poput **John Maynard Smitha** i **Richard Lewontina**, također uporni zagovarači marksizma.

Prema njima, darvinizam i marksizam imaju isto značenje. Obe teorije se zasnivaju na zajedničkoj filozofskoj osnovi: dijalektičkom materijalizmu. Marx je to adaptirao na povijest, a Darwin na prirodu. Što se tiče fakta koji Svijet komentira kao slom komunizma, odnosno raspad Sovjetskog Saveza i Istočnog bloka, prema ovim naučnicima to je samo "poraz jednog pogrešnog komentiranja marksizma". Sve dok postoji dijalektički materijalizam, postojat će i marksistički politički pristup.

Vodeći američki darvinist, naučnik Stephen Jay Gould, okorjeli je marksist koji brani mišljenje da je marksizam ojačao raspadom Sovjetskog Saveza

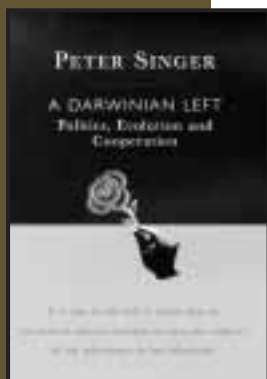
Ovo mišljenje brane i mnoge organizacije i intelektualci u Svijetu koji još vjeruju u komunizam. Ovi aktualni komunisti su, dok je još postojao Sovjetski Savez i Istočni blok, odvojili marksističku ideologiju od komunističkih režima u ovim zemljama. Aktualne komunističke režime su nazivali praktičnim socijalizmom, odnosno "realsocijalizmom", a zauzvrat tome, smatrali su da socijalizam kao idolologija nije u vezi sa tim režimima i da će on ostati u slučaju da se ovi režimi raspadnu.

A danas ovu tvrdnju oni aktualiziraju na jedan efektniji način. Njihova tvrdnja glasi: Jedno društvo, prema Marxu, mora proći kroz određene faze. Prvo se mora živjeti kapitalizam, nakon njega socijalizam i na kraju se mora napredovati ka komunizmu. Međutim, u Sovjetskom Savezu i ostalim komunističkim režimima XX stoljeća desio se nagli prijelaz iz poljoprivredne zajednice u socijalizam. Preskočen je kapitalizam kao prijelazna faza ka socijalizmu. Prema tome, neuspjeh ovih režima je prirodan, smatraju marksisti. Uporedo s prihvatanjem kapitalizma od strane tih zemalja, dogodit će se "kapitalistička etapa", o kojoj je govorio Marx, a nakon toga će doći socijalizam, jači i postojaniji.

Ovaj komentar danas prihvataju mnogi koji i dalje vjeruju u marksizam. A među njima mjesto zauzima široka lepeza kadra, od vodećih američkih naučnika, poput Stephena Jay Goulda, do evropskih komunističkih partija, od marksističkih intelektualaca i novinara do separatističko-terorističkih komunističkih organizacija.

Prema tome, krajnje je pogrešno misliti da je raspadom Sovjetskog Saveza i Istočnog bloka komunizam pokopan u prošlost i da više ne predstavlja opasnost po Svijet. Komunizam je plitička teorija dijalektičkog materijalizma. Dok živi dijalektički materijalizam, živjet će i komunizam.

Ako je jedna filozofija snažno prisutna u jednom društvu, onda je samo "pitanje pronalaska prikladnog okruženja" da bi ona bila efektna sa političkog aspekta. Ako dijalektički materijalizam živi kao jaka i raširena filozofija, onda, također, i komunizam, kao njegova politička dimenzija, pronalaskom prikladnog

Dok živi darvinizam, živjet će i dijalektički materijalizam, pa, prema tome, i komunizam. Marksističko-darvinistički naučnici Amerike su izraz ove činjenice. Lijevo: faksimil naslovne stranice knjige *Darvinist* lijevo, autora Petera Singera.

okruženja, može doći u stanje efektne moći.

Generalno, u Svijetu danas vlada jedno veoma izraženo povjerenje u liberalnu ekonomiju i demokraciju. Međutim, potencijalna međunarodna kriza, koja bi se dogodila u sistemu liberalne ekonomije, u trenutku može izmijeniti psihologiju i tendencije ljudi. Zapravo, primjeri toga su zabilježeni u prošlosti. U ishodu "Velike krize" 1929. g. u cijelom Svijetu je nastao veliki ekonomski haos, koji je naglo povećao popularnost komunističkih i fašističkih partija. Komunistima, koji "Veliku krizu" komentiraju kao "kolaps kapitalističkog sistema", ukazala se prilika mnogo lakšeg utjecaja na mase.

Osim toga, komunisti čak i sada posjeduju značajnu moć u Svijetu, a naročito u zemljama Evrope. I dalje su veoma jake komunističke partije Francuske i Italije, koje na gotovo svim izborima ostvaruju prilično visok broj glasova. U skoro svim zemljama bivšeg Istočnog bloka postoje socijalističke partije na čijem čelu se nalaze bivši komunistički kadrovi i koje, također, iza sebe imaju krajnje brojnu glasačku populaciju. Jedna međunarodna ekonomska kriza poput one iz 1929. g. o kojoj smo maločas govorili, ove zemlje s lahkocom može baciti u naručje aktualnih socijalističkih partija, a nakon toga i u naručje komunističkog režima.

Rusija: korak naprijed, dva natrag!

Situacija u Rusiji je još alarmantnija. Nakon raspada Sovjetskog Saveza 1991. g., ova zemlja je, u biti, načinila prijelaz u fašizam, a ne u demokraciju. Jeljcin, koji je za vrijeme svoje vladavine tenkovskom paljbom zasipao Dumu (ruski parlament), i njegov nasljednik Putin posjeduju, u pravom smislu riječi, fašistički karakter i način upravljanja.

Što se tiče komunizma i fašizma, dviju ideologija koje naizgled zauzimaju mjesto na potpuno oprečnim krajevima političke lepeze, između njih postoji veoma tanka nit razdvajanja. Obje ove ideologije su sličnog socijalnog i etičkog sklopa i imaju sličan model lidera. Zapravo, obje su u političkoj nauci uvrštene u istu kategoriju kao "totalitarne ideologije". Totalitarizam je model koji državom i društvom vlada presijama, zastrašivanjem i propagandom i koji se najsvirepijim metodama obračunava sa svojim neistomišljenicima.

Ruska politička kultura i režim se znatno promijenio nakon 1991. g.

Sa komunizma se prešlo na jednu vrstu fašizma, koji se zasniva na savezu država-mafija, što, kao što smo već rekli, u osnovi ne predstavlja neku značajnu promjenu. Stvarne promjene nastale su u ekonomiji i socijalnoj strukturi. Pojavilo se veoma mnogo bogataša skorojevića, velikom dijelu populacije je opao životni standard, između bogatih i siromašnih je nastao veliki jaz, koji je u konstantnom porastu. Rusijom je zavládala struktura "divljeg kapitalizma", nalik onome u Engleskoj XIX stoljeća. Što se tiče mafijaških organizacija, koje su se pojavile uporedo sa slabljenjem centralističkog autoriteta države, one čine svojevrsnu "feudalnu strukturu".

Zanimljivo je da, prema marksizmu, obje ove strukture obrazuju uvjeti koji prethode revoluciji. Dakle, postojeće rusko ustrojstvo je, sa marksističkog stajališta, "predkomunističko" ustrojstvo. Komunisti, koji u Rusiji još imaju visok procent glasova i koji su, povrhu svega, utjecajni u državnom mehanizmu, postojeće stanje ocjenjuju na taj način. Moguća međunarodna kriza, koja bi poljuljala povjerenje u liberalnu ekonomiju i demokraciju, ovu komunističku teoriju bi mogla pretvoriti u praksu i veoma lahko bi se Rusija mogla ponovo naći pod komunističkim režimom.

Zapravo, u ovom trenutku se pred nama javlja jedna od podmuklih

Ruski demonstranti koji se bune novom kapitalističkom poretku u Rusiji uzvikuju slogane za povratak komunizma.

taktika komunizma. Komunisti rade na "uspostavi reda" koji je, po njihovom mišljenju, narušen uslijed poremećenog povijesnog redoslijeda (prijelaz sa kapitalizma na komunizam). Iz tog razloga su ruski narod predali u ruke mafiji i pripremili okruženje za oživljavanje klasičnog kapitalizma. Ovim namještenim sistemom oni iznuruju svoj narod i rade na tome da ga privoli da zaključi kako nema drugog rješenja osim komunizma.

S druge strane, komunizam potajno nastavlja svoje bivstvovanje. Sav postojeći kadar čine bivši komunisti. I, obrazovane Marxovim dijalektičkim materijalizmom, ove osobe nisu odustale od snova o komunizmu. Naprotiv, oni koji vjeruju da komunizam treba doći nakon kapitalističkog stadija, dok se ne ispuni jedan uvjet prelaska na "komunizam", oni ostaju posmatrači dešavanja kapitalizma. Zbog toga što su istinski komunisti, oni sada brane i provode kapitalizam.

Sa aspekta ovih ljudi, koji su prihvatili principe dijalektičkog materijalizma, za postizanje krajnjeg cilja veoma je jednostavno jedan dan izgledati kao komunist, a drugi dan kao fašist. Zapravo, i fašizam i komunizam u biti imaju isti cilj: zlostavljanje naroda... Kao što smo već rekli, razlika je samo u onoj tankoj niti razdvajanja. Svoju tiraniju komunizam obavlja podmuklo i pod sloganima "humanosti". Komunizam uvijek pronađe opravdanje svoje tiranije i vandalizma.

Iza svih ovih tajnovitih zavjesa, komunizam je i dalje na vlasti u Rusiji; ruska država ima ustrojstvo klasičnog komunizma. Rusija, koja drži vojnu kontrolu turskih republika, nije se promijenila; Sovjetski Savez de facto još postoji. Okorjeli komunistički kadar vidno tlači narod u jednom kapitalističkom okruženju; štaviše, nastavlja se sa učestalim ateističkim i amoralnim podukama, koje će rezultirati vidnim udaljavanjem naroda od etičkih vrijednosti. Računa se da neće biti nikakvog razloga da zajednica, koja je zanemarila Božije postojanje, ne prihvati komunizam.

Ruski komunisti, koji na protestne marševe i danas izlaze sa posterima Staljina i Lenjina u rukama, posjeduju moć koja se ne smije zanemarivati ni ponižavati. Raspad Sovjetskog Saveza 1991. g. vide, kao što je to i Lenjin naglasio u svojoj knjizi iz 1904. g. Korak naprijed, dva natrag, kao trenutačno povlačenje natrag na putu koji vodi ka konačnom cilju. Lenjin je u aktualnoj knjizi napisao i slijedeće:

Jedan korak naprijed, dva koraka natrag... to se dešava u životu

PODMUKLA TAKTIKA DIJALEKTIČKOG MATERIJALIZMA: JEDAN KORAK NAPRIJED, DVA KORAKA NATRAG

U velikoj zabludi su oni koji danas vjeruju da je komunizam, koji svoju snagu crpi iz darvinizma, poražen prije nekoliko godina i da više ne predstavlja opasnost. On i dalje jeste opasnost - zato što on nije srušen, već je, u skladu sa najosnovnijim principom dijalektičkog materijalizma, načinio dva koraka natrag.

Prema ovom osnovnom principu "**Korak naprijed, dva natrag**", koga je Lenjin obradio u svojoj istoimenoj knjizi, komunisti, čineći po potrebi nekoliko koraka natrag radi postizanja svoga cilja, izgledaju kao da su se udaljili od svog cilja. Iz tog razloga, u komunističkoj Kini su se djeca podučavala "dijalektičkom putu hoda" koji se zasniva na temelju tri koraka naprijed, dva koraka natrag.

Jedan od najkonkretnijih primjera ovoga je komunistički stav o instituciji porodice. Prema Karlu Marxu, utemeljivaču dijalektičkog materijalizma, da bi se ostvario komunizam prvenstveno je potrebno ukinuti instituciju braka. "Ukidanje porodice! Čak se i najradikalnije osobe razbjesne naspram ovog gnusnog komunističkog cilja", pisali su Marx i Engels u *Komunističkom manifestu*, a kasnije su, također, pokušali objasniti zbog čega je, prema njima, potrebno ukinuti ovu instituciju. Iznijeli su da se "buržoaska porodica" zasniva na kapitalu i privatnoj zaradi; govoreći da će nestati i porodice kada se ukine privatni kapital i zarada (kada se, dakle, ostvari komunistička revolucija), tvrdili su da će "prirodno nestati i buržoaske porodice kada nestane njezinog partnera".

U svojoj knjizi *Porijeklo porodice, privatne svojine i države* Friedrich Engels je nastojao prikazati porodicu kao vještačku instituciju koja nije postojala u prvim etapama historije čovječanstva, koja se pojavila kasnije kao instrument eksploatacije. Prema ovoj Engelsovoj filozofiji, uporedo sa komunističkom revolucijom ukinut će se i država i privatna svojina, ali i porodica.

Da bi postigli ove svoje ciljeve, komunisti nastupaju po mjeri načela dijalektičkog materijalizma. Da bi ukinuli instituciju porodice, oni imaju potrebu za snažnom državom. Međutim, za postizanje jake države, potrebno je prvenstveno imati jaku instituciju porodice. Iz tog razloga, čineći korak natrag, oni jačaju porodicu. Na osnovu toga jača komunistička država, nakon čega, u narednom stadiju, rade na potpunom ukidanju institucije porodice.¹¹⁸

Kao što se razumije iz ovog primjera, javnost se ne bi trebala zavaravati komunističkim sloganima poput "komunizam je poražen", "ojačale su porodične veze u Rusiji" i sl. To je taktika dijalektičkog materijalizma, koju je Lenjin istakao knjigom *Jedan korak naprijed, dva koraka natrag*. Komunizam mijenja boje kao kameleon, čeka da se pripremi pogodan teren.

Iz tog razloga, neizostavno je potrebna idejna borba protiv dijalektičkog materijalizma, kao osnove filozofije komunizma, i darvinizma, kao njegova navodno naučnog oslonca. U protivnom, komunisti čekaju u zasjedi - da bi načinili krvave i surove korake naprijed.

pojedince, u historiji nacija i razvoju partija. Ali, bila bi najzločestija podlost sumnjati u principe revolucionarne socijaldemokracije, da će proleterska organizacija i partijska disciplina, na kraju krajeva, ostvariti potpunu pobjedu.¹¹⁹

Mao živi!

Istočna Evropa i Rusija, koje smo do sada razmatrali, predstavljaju primjere mogućnosti ponovnog aktiviranja komunizma koji je poražen 90-ih godina. Postoji, međutim, jedna verzija komunizma koja nikako nije poražavana i, pod jednom slikom kapitalizma, nastavlja svakodnevno jačati. Ova verzija je, u isto vrijeme, i najgora i najbrutalnija verzija komunizma: maoizam.

Sovjetski Savez se raspao 1991., nakon toga su demontirani svi, po cijeloj zemlji razasuti, kipovi Lenjina i Staljina: Rusija je zvanično napustila komunizam. Međutim, nešto slično se nije dogodilo u Kini. Ovom zemljom još i danas, i nakon Maove smrti 1976., vlada komunistička partija. Kina je prihvatila pravila kapitalističke ekonomije i na taj način ostvarila veoma veliki ekonomski razvoj, ali je politički sistem i dalje ostao komunistički. A Mao, krvavi ubica desetina miliona Kineza, zanimljivo, i dalje se od strane Kineza doživljava gotovo kao svetac.

U tekstu pod naslovom "Mao lives!" (Mao živi!) časopis *Time* je, u svom broju od 10. januara 1994. g., ovu masovnu tendenciju maovske orijentacije formulirao kao "maomanija" i naveo slijedeće:

Za obične Kineze Mao je još sfinga, idol koji ima stotinu različitih lica. Kao sveta knjiga, njegove riječi se citiraju na svakom mjestu. (...) Kolekcionari sakupljaju kasete koje sadrže njegove govore, a amblemi, značke, knjige i upaljači sa Maovom slikom se toliko prodaju da proizvodnja ne uspijeva udovoljiti potražnji. Pet hiljada zlatnih sahata sa dijamantima, izrađenim u povodu Maovog rođendana, prodaju se po 1500 dolara - trideset puta skuplje od prosječne plate. (...) Grad Šaošan, rodno mjesto "Velikog Kormilara" (Maoa), koji se nalazi na jugu srednjeg dijela pokrajine Hunan, samo je 1992. g. ugostila milion Maovih "hodočasnika". Grad je, također, proteklih dana izgradio i otvorio 10 metara visoku, ogromnu bistu svog sina ljubimca.¹²⁰

U dugom tekstu pod naslovom "Mao More Than Ever" (Mao, više nego ikada) američki časopis *The New Republic* je 1997. na slijedeći način opisao "idol Maoa" u Kini:

Mao Tse-Tung je i dalje centralna, presudna figura političke kulture Kine: još

Mao Lives! (Mao živi!) - tako je časopis *Time* 10. januara 1994. g. rezimirao političku kulturu Kine.

je svojevrstan imperator, još mu se izražava duboko poštovanje i još je krajnje popularan. Dokazi toga su na svakom mjestu Kine. U jednoj anketi provedenoj 1994. g. 40% Kineza se izjasnilo da Maoa vide kao idealnog lidera, suprotno tome Deng Xiaoping (kineski lider u tom periodu) pridobio je svega 10% glasova. Yan Jiagi, jedan od bivših članova kineske Akademije socijalnih nauka, u izjavi datoj časopisu *Asiannews*, rekao je da **"današnja omladina ne zna Maove pogreške ili ih ne shvataju ozbiljno. Misle da je on bio veliki lider i znaju samo za Dengove propuste."**

U ruralnim zonama, u pokrajinama Fujian i Guangdong, u Maov spomen izgrađeni su novi i veliki hramovi, a još jedan novi gradi se u području sjevernog Shaanxia. Partijski službenici i seljaci, koji veoma često obilaze ove hramove, **vjeruju da je Mao svemoguć, od toga da liječi bolesti, do garantiranja dobre žetve. Grupa radnika, koji su radili u jednoj fabrici u Sichuanu, u čast Maovog 100. rođendana 1993. g. izvršila je grupno samoubistvo. (...)** Taksisti vozači u Peking i Šanghaju lijepe Maove slike na retrovizore. Maov portret veoma često koriste umjetnici na svojim slikama; jedan njegov ogroman portret i danas gospodari trgom Tiananmen. I, što je najvažnije, **na fakultetima i u pratiji, nova moda političke filozofije nije demokracija već novi maoizam.**

Mao nije načinio povratak (u Kinu). On se, inače, nikada nije ni odvajao odavdje. Za razliku od Njemačke i Rusije, Kina se uopće nije obračunavala sa prošlošću, nikada nije pokazivala nastojanje "odustajanja od maoizma".

Komunistička partija apsolutno ne dozvoljava ispitivanje vandalizma “Velikog skoka” 50-ih godina (kada je glad Maove proizvodnje ubila desetine miliona Kineza) ili vandalizma “Kulturne revolucije” (a to je period kada je barabrizam, koji je izbio uz stimulans države, pao na tako nisku tačku da su školska djeca podsticana na kanibalizam). Guše se pokušaji iznošenja činjenica o ovim pitanjima. Ilustracije radi, kada je časopis Šanghay univerzitet 1993. objavio da je od Maove gladi umrlo 40 miliona osoba, cijeli tiraž je naglo pokupljen...

Kineska politika (...) **zasniva se na jednoj filozofiji koja ujedinjuje nacionalizam i komunizam, a to se, također, zasniva na legendarnosti Maoa, utemeljivaču ove filozofije.**¹²¹

Kako onda komentirati kapitalističku tendenciju koja se pokazala u Kini nakon Maoa? Da li to znači kinesko udaljavanje od maoizma ili ekonomsko jačanje maoizma?

U istom časopisu se o ovom pitanju daju slijedeći podaci:

Kult Maoa je nastavio živjeti čak i nakon okončanja “Kulturne revolucije”. Komunistička partija se nastavila intelektualno šaržirati maoizmom. Pojavile su se dvije osnovne grupe: radikalni maoisti (fanshipai) i nostalgicari (huanyuanpai). Ova druga grupa čezne za zlatnim periodom 50-ih godina. Maoisti koji su rukovodili Partijom održavali su svoju vjeru u Maoa, ali to nisu jasno očitovali zbog toga što je barbarizam “Kulturne revolucije” bio svjež u svijesti populacije. Da bi maoizam u pravom smislu procvjetao komunističkonacionalističkom filozofijom, bilo je potrebno rađanje dojma nastanka opasnosti usmjerene prema Kini, jedan događaj koji će narod ubijediti da je kineska veličina izložena iznemoglosti i da su zavjere Zapada počele bivati djelotvorne... Ovaj događaj se dogodio 4. juna 1989. kada su kineski tenkovi krenuli na studente koji su protestirali na trgu Tiananmen. **Odmah nakon Tiananmena, dojam Kine gurnute u kaos pružila je priliku Partiji da oživi pojam "sukoba klasa"...** Predsjednik Jiang Zemin saopćio je da će Kina nastaviti sa ekonomskim reformama, ali da niko ne treba sanjati o demokratizaciji. Jiangovom naredbom, Partija je u ruralnim sredinama **pokrenula "reformu misli" te organizirala obrazovne kampanje maoističkog tipa...**

Danas, **snaga inicijative za ponovnu apsolutnu primjenu maoizma u Kini dolazi od mladih intelektualaca unutar Partije.** Velikim dnevnicima, poput *Narodnog dnevnika* ili *Traženja istine*, rukovode radikalni marksisti... Ovi su 1995. i 1996. objavili "dokumente od 10 hiljada riječi" koji zagovaraju apsolutni povratak maoizmu i sukobu klasa.¹²²

Kao što se može vidjeti, maoizam i danas dominira Kinom, a ta

dominacija nije vezana samo za starije partijske rukovodioce, koji su kao miraz ostali iza Maovog perioda, već i za mlada pokoljenja koja su se slijepo vezala za marksizam. Seljaci i neuke mase Maoa doživljavaju kao superiorno biće, a velika većina intelektualaca svjesno brane i šire marksističko-lenjinističko-maoističku ideologiju. Kineski kapitalizam koristi samo prikrivanju i jačanju maoizma.

Kina, koja sa 1.2 milijarde stanovnika predstavlja najmnogoljudniju zemlju na Svijetu, sve više jača svoju ekonomiju, a s druge strane, pridaje veliki značaj naoružavanju. Štaviše, računa se da će Kina u XXI stoljeću postati super sila i rival SAD-u. To što je Kina, koja posjeduje toliku moć, i danas maoistički nastrojena i što su Kinezi i dalje u jednoj "maomaniji" još jedan je pokazatelj da komunizam nije umro već da se samo prikriva.

Štaviše, ovaj skriveni komunizam, naročito maoistička verzija komunizma, je najgora, najsvirepija i najbrutalnija verzija.

Međunarodni maoistički pokret

Ne samo u Kini, Mao je živ i na međunarodnom nivou. Nakon raspada Sovjetskog Saveza, većina komunista Svijeta se priklonila maoizmu. U Sjevernoj Koreji i Vijetnamu na vlasti je komunistički kadar koji vlada maoističkom ideologijom. Bitnije od toga je da, danas u različitim zemljama Svijeta postoje terorističke organizacije koje prihvataju maoizam i prolivaju krv gerilskim ratom Maovog stila. Maoističke organizacije raznih zemalja djeluju u okvirima jedne zajedničke organizacije zvane "Maoist Internationalist Movement" (Maoistički internacionalni pokret) i uživaju veliku potporu komunističkih partija Evrope.

U jednom analitičkom tekstu, objavljenom na zvaničnoj stranici Turske Republike Sjeverni Kipar, na slijedeći način se govori o maoističkom internacionalnom pokretu:

Prema podacima Međunarodnog centra za teroristička istraživanja, **broj marksističko-lenjinističko-maoističkih terorističkih organizacija je u alarmantnom porastu posljednjih godina.** (...) Prema izvorima koji promatraju međunarodni teror, **uočeno je da se maoizam nalazi u jednoj povećanoj aktivnosti, kako u verbalnoj, tako i u praktičnoj.** Na čelu organizacija i grupa u ovoj aktivnosti međunarodnog cilja, koja se vodi nemilosrdnim, krvavim, antizapadnjačkim i antidemokratskim intelektualnim sklopom, (...) nalaze se maoističke terorističke organizacije kao što su "Tamilski tigrovi" u Sri Lanki,

"Jasan put" u Peruu, "Crveni kmeri" u Kambodži i organizacije i grupe za čija se imena tek počinje čuti.

Cilj maoista je širenje ideja Mao Tse-Tunga metodama krvoprolića, rušenjem demokratskih režima u matičnim zemljama, putem oružane borbe, i, umjesto toga, formiranjem marksističko-lenjinističko-maoističke države. (...) Naravno, u pozadini toga krije se stvarni veliki cilj: širenje maoizma na cijeloj planeti.

Godine 1996. maoističke terorističke organizacije Zapada i Istoka su se sastale dva puta i međusobno donijele odluku o slijeđenju zajedničke politike djelovanja. (...) Odluke koje su usvojene nakon sastanka u Americi su:

rušenje parlamentarne demokracije u državama u kojima djeluju;

da bi se ostvario cilj, ne boriti se samo protiv vojske, policije i državnih službenika;

ubijati sve protivnike, bez razlike, djecu, mlade, stare, žene;

formirati upravu, koja će biti centralistička i jedinstvena, koja se neće obazirati na ljudska prava;

dali su zakletvu da će stvoriti jednu svjetsku revoluciju, koja će biti odana marksističko-lenjinističko-maoističkoj ideologiji.

Jedna druga značajna odluka donesena na sastancima u Americi i Indiji je i odluka o formiranju **centra "maoističke propagande" koji će pripremiti teren "svjetskoj revoluciji"**. Smatra se da ovaj centar, pod imenom Maoist Internationalist Movement (MIM), djeluje u Kanadi. Unutar okvira djelovanja "internacionalnih maoista" nalazi se i pripremanje huškačkih publikacija, koje će stanovništvo zemalja na meti podsticati na pobunu. Publikacije se prosljeđuju pristalicama, koji su u aktulanim zemljama zaduženi za njihovu distribuciju.¹²³

Zasnovani na konkretnim činjenicama, ovi podaci još jednom pokazuju da se maoizam nalazi u jednoj međunarodnoj aktivnosti. Internacionalna komunistička mreža, čiji se korijeni protežu do krvoločnog diktatora crvene Kine, nastavlja bivati velika opasnost po Svijet.

Što se tiče razloga nedjelotvornosti ove komunističke mreže u našoj zemlji (Turskoj), oni svakako proističu iz zdravog karaktera i vjerovanja kojim se turski narod napaja iz islama. Vjera je najveća barijera koja se ispriječila na putu komunizma i jedino zajednice koje žive u jednoj iskrenoj predanosti vjeri mogu se odbraniti od komunističkog huškanja i smicalica. Pobožni turski narod osujetio je sva nastojanja komunizma da se prihvati na tim prostorima, u skladu sa Ataturkovom izjavom da je "komunizam najveća

opsnost po turski svijet i treba ga uništiti gdje god da se uoči", ¹²⁴ komunizam i filozofija dijalektičkog materijalizma u Turskoj nikada nije naišla na plodan teren. Sa svojim zdravim karakterom, turski narod će biti prethodnica borbe koja se u XXI stoljeću u cijelom Svijetu vodi protiv materijalizma.

Zaključak

Komunizam još živi, i to ne daleko, već tik uz nas. Nije teško da na vlast u velikom dijelu Istočne, čak i u određenim zemljama Zapadne Evrope dođu komunističke ili socijalističke partije. Postoji mogućnost, ako se stvore povoljni socijalni uvjeti, da ove partije, koje bi došle na vlast - na način sličan nacističkom, jer su nacisti na vlast u Njemačkoj došli putem izbora 1933., ali su, nakon toga, formirali diktaturu - formiraju jedan postojaniji komunistički režim. Rusija je već doživjela jedno talasanje od komunizma prema fašizmu i divljem kapitalizmu, međutim, zbog tanke linije razgraničenja između ovih ideologija, može se, u ishodu jednog novog socijalnog pomjeranja, dogoditi ponovni povratak komunizmu. Kina i dalje Maove ideje doživljava kao jedino ispravne. O očitom utjecaju komunizma u još komunističkoj Kubi, Sjevernoj Koreji i Vijetnamu, izlišno je govoriti.

Savremeni komunizam je u opticaj stavio taktiku "jedan korak naprijed, dva natrag" i načinio korak natrag. Iz tog razloga u različitim zemljama svoju aktivnost provode pod različitim imenima i daju imidž nepostojanja komunističke opasnosti. **Međutim, tvrdnjom dijalektičkog materijalizma o "sukobu", komunizam je za cijelo čovječanstvo, u svim uvjetima, nepresušni "vulkan koji bljuje krv".** U bilo kom obliku i pod bilo kojim imenom, nemoguće je da ljudima priredi bilo što drugo osim tiranije i belaja - zbog toga što dijalektički sukob vide kao beskompromisni zakon povijesti.

Što se tiče mjera predostrožnosti naspram ove opasnosti, one se nalaze u preventivnom isušivanju baruštine koja proizvodi ovu opasnost. U suprotnom, boriti se sa pojedinačnim komarcima, odnosno pristalicama komunizma, neće biti dovoljno u kontekstu trajnog oslobađanja od ove nesreće. Sve dok se ne isuši baruština, komarci će povećano nastaviti sa razmnožavanjem.

Koji je način isušivanja ove baruštine?

Darwinova teorija evolucije je zajednički oslonac marksizma, marksizmen-lenjinizma, maoizma ili bilo koje druge verzije komunizma, pa čak i fašizma.

Analizirali smo u prethodnim poglavljima: ova teorija, slijedom Marxove formulacije, "osnova je komunizma sa aspekta prirodnih nauka". Sa aspekta učenja dijalektičkog materijalizma, Engels je Darwina vidio u istoj ravni sa Marxom. Lenjin i Trocky su inspirirani Darwinom, Staljin je postao ateist, zato što je pročitao Darwina, i to, štaviše, dok je još bio mladi sveštenik. Intelektualne osnove Maoa i kineskog komunizma u potpunosti su skivene u darvinizmu. **Herbert Marcuse**, lider marksističkog pokreta studenata iz 1968. koji je potresao Svijet, također je ideolog koji je bio pod utjecajem darvinizma, a naročito je bio inspiriran Darwinovom idejom o "opstanku pogodnih".¹²⁵ Navodeći socijaliste, koji su izabrali darvinizam kao svog vodiča, pred nama se javlja široka lepeza poput revizionističkih marksista, kao što su **Karl Kautsky i Eduard Bernstein**, utemeljivača poznatog "Fabian Society", koji se smatra izvorom engleske ljevice.¹²⁶

Bez darvinizma nema ni komunizma. Prema tome, jedini efikasan način borbe protiv komunizma, koji je u toku XX stoljeća odnio preko 100 miliona života i koji je još u podmuklom organiziranju i jačanju, jeste pobijanje darvinizma na naučnom i idejnom polju. Kada se argumentirano iznese da je darvinizam teorija koja je naučno u potpunosti poražena, da živa bića nisu nastala evolucijom, već da ih je besprijeckorno savršeno stvorio dragi Bog, neće više biti ni Marxa, ni Lenjina, ni Maoa, a ni krvoločnih militanata koji njihove postere lijepe svuda okolo.

Nestankom darvinističkih obmana, gašenjem "vulkana koji bljuje krv", odnosno komunizma, s jedne strane, bit će povod i da se ljudi vrate Bogu, svom stvarnom Gospodaru i Stvoritelju, i da žive prema etičkim normama koje On upućuje. Tako će ljudi, kao što se naređuje u narednom ajetu, postići spokojstvo i mir:

O, vjernici, živite svi u miru i ne idite stopama šejtanovim; on vam je, zaista, neprijatelj otvoreni (Al-Baqarah, 208).

---

*"Hvaljen neka si" - rekoše oni - "mi znamo samo
ono čemu si nas Ti poučio; Ti si Sveznajući i Mudri"
(Al-Baqarah, 32).*

BILJEŠKE

- 1 Anton Pannekoek, *Marxism and Drawinism*, Translated by Nathan Weiser. Transcribed for the Internet by Jon Muller, Chicago, Charles H. Kerr & Company Co-operative Copyright, 1912 by Charles H. Kerr & Company. (<http://www.marxists.org/archive/pannekoek/index.htm>)
- 2 Marx Engels, *Pisma*, str. 426
- 3 Marx Engels, *Pisma*, tom 2, str. 126
- 4 Friedrich Engels, *Utopijski socijalizam - naučni socijalizam*, str. 85
- 5 Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, Chatto & Windus, London, 1959, str. 348
- 6 Robert M. Young, Darwinian Evolution and Human History, Radio talk given in an Open University course on Darwin to Einstein: Historical Studies on Science and Belief, 1980
- 7 Malachi Martin, *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West*, New York: Simon & Schuster, 1990, str. 203-5
- 8 Douglas Futuyma, *Evolutionary Biology*, 2nd ed., Sunderland, MA: Sinauer, 1986, str. 3
- 9 Alan Woods and Ted Grant. "Marxism and Darwinism", *Reason in Revolt: Marxism and Modern Science*, London, 1993
- 10 *Ibid*
- 11 Anton Pannekoek, *Marxism and Darwinism*. ([http:// www.marxists.org/archive/pannekoek/index.htm](http://www.marxists.org/archive/pannekoek/index.htm))
- 12 *Ibid*
- 13 Vladimir Iljič Lenjin, "Stav Proleterske partije o pitanju religije", *Proleterija*, Broj: 45, 13 (28. maj 1909, Eriš Yayinlari)
- 14 Vladimir I. Lenjin, 30. septembar 1906, *Proletari*, Nr. 5,
- 15 N. Werth, "Le Pouvoir soviétique et l'Eglise ortodoxe de la collectivisation _ la Constitution de 1936", *Revue d'_tudes comparatives Est-Quest*, 1993, no. 3-4, str. 41-49
- 16 Stephane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panne, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *Crna knjiga komunizma*, Dogan Kitapcilik A.S., str. 84
- 17 RTHIDNI (Rossiyskiy Tsentri Hraneniya i Izuceniya Dokumentov Noveysey Istorii - Ruski Centar za pohranjivanje i izučavanje dokumenata nove historije), 2/1/6/898
- 18 Orlando Figes, *A People's Tragedy, A History Of The Russian Revolution*, Penguin Books Ltd, 1997, USA, str. 775
- 19 Richard Pipes, *The Unknown Lenin: From the Secret Archive*, Yale University Press, New Haven, London, str. 181
- 20 Orlando Figes, *A People's Tragedy, A History Of The Russian Revolution*, str. 733

- 21 *Ibid*, str. 734
- 22 Richard Pipes, *The Unknown Lenin: From the Secret Archive*, str. 10
- 23 *Crna knjiga komunizma*, str. 159-160
- 24 Richard Pipes, *A Coincise History Of The Russian Revolution*, Vintage Books, New York, 1995, str. 357
- 25 A. Belyakov, *Yunost vozdy*, Moskva, 1960, str. 80 - 82, adaptacija M. Heller, "Premier avertissement: un coup de fouet. L'histoire de l'expulsion des personnalites culturelles hors de l'Union sovietique en 1922", *Cahiers du monde Russe et Sovietique*, tom XX, no. 2, april - juni 1979, str. 134
- 26 *Crna knjiga komunizma*, str. 165
- 27 *Ibid*, str. 167
- 28 Alex de Jonge, *Stalin and The Shaping of the Soviet Union*, William Collins Sons & Limited Co., Glasgow, 1987, str. 22
- 29 Alan Bullock, *Hitler and Stalin: Parallel Lives*, Fontana Press, London, 1993, str. 13
- 30 Orlando Figes, *A People's Tragedy, A History Of The Russian Revolution*, str. 733
- 31 *Ibid*, str. 65
- 32 *Crna knjiga komunizma*, str. 23
- 33 *Ibid*, str. 219
- 34 *Ibid*, str. 196
- 35 *Ibid*, str. 227
- 36 Brian Moynahan, *The Russian Century: A Photographic History of Russia's 100 Years*, Random House, New York, 1994, str. 152
- 37 *Crna knjiga komunizma*, str. 217
- 38 Dr. Dana Dalrymple, "The Great Famine In Ukraine" 1932-33, Uvodni dio.; <http://www.ukrweekly.com/Archive/1983/128312.shtml>
- 39 *Crna knjiga komunizma*, str. 203-204
- 40 Robert Conquest, *The Harvest of Sorrow: Soviet Collectivization and the Terror-Famine*, Oxford University Press, New York, 1986, str. 138
- 41 *Crna knjiga komunizma*, str. 24
- 42 *Ibid*, str. 505
- 43 *Ibid*, str. 536
- 44 *Ibid*, str. 536
- 45 *Ibid*, str. 859-861
- 46 Assem Akram, *Histoire de la guerre d'Afghanistan*, Paris, Balland, biblioteka "Le Nadir", 1996, str. 516
- 47 Michael Barry, *La Resistance Afghane, du Grand Moghol _ l'invasion Sovi_tique*, Paris, Flammarion, biblioteka "Champs", 1989, str. 314
- 48 *Ibid*, str. 306-307
- 49 *Crna knjiga komunizma*, str. 943
- 50 Alain Brossat, *Un Communisme Insupportable*, Paris, L'Harmattan, 1997, str. 265

- 51 *Crna knjiga komunizma*, str. 996-997
- 52 *Ibid*, str. 999
- 53 *Ibid*, str. 1000
- 54 Karl Marx, "Ekonomi Politigin Elestirisine Katki'ya _ns_z"; Jozef Stalin, *Diyalektik ve Tarihi Materyalizm*, Bilim ve Sosyalizm Yayinlari, 9. izdanje, str: 676
- 55 Naravno da su i marksisti svjesni da stvarna situacija nije takva. Iz tog razloga marksisti ističu da su radnici, koji sebe ne smatraju "proleterijatom", prevareni "lažnom sviješću", da je to klopka kapitalista koji žele spriječiti revoluciju proleterijata. Međutim, to je veoma površno objašnjenje.
- 56 Robert M. Young, "Darwinian Evolution And Human History", *Open University course on Darwin to Einstein: Historical Studies on Science and Belief*, 1980
- 57 Richard Milner, *Encyclopedia of Evolution*, Facts on File Publisher, 1990, str. 81
- 58 Jacob Heilbrunn, "Mao More Than Ever", *The New Republic*, april 21, 1997
- 59 Benjamin Schwartz, *Chinese Communism and the Rise of Mao*, Cambridge: Harvard University Press, 1951, str. 37
- 60 *Ibid*, str. 45
- 61 Charlotte Furth, *Ting Wen-chiang: Science and China's New Culture*, Cambridge: Harvard University Press, 1970, str. 27
- 62 *Ibid*, str. 71
- 63 James Reeve Pusey, *China and Charles Darwin*, Harvard University Press, Cambridge (Massachusetts), 1983, str. 438
- 64 Michael Ruse, The Long March of *Darwin*, *New Scientist*, 103 (16 avgust 1984): str. 35
- 65 James Reeve Pusey, *China and Charles Darwin*, Harvard Univeristy Press, Massachusetts, 1983. str. 4
- 66 *Ibid*, str. 257
- 67 *Ibid*, str. 449-452
- 68 Clare Hollingworth, *Mao*, Triad Paladin Grafton Books, Glasgow, 1985, str. 26
- 69 *Ibid*, str. 27
- 70 *Ibid*, str. 26
- 71 Jacob Heilbrunn, "Mao More Than Ever", *The New Republic*, april 21, 1997
- 72 *Crna knjiga komunizma*, str. 645-646
- 73 *Ibid*, str. 646-647
- 74 *Ibid*, str. 649
- 75 Jasper Becker, *Hungry Ghosts: Mao's Secret Famine*, New York: The Free Press, 1996. str. 72-73
- 76 *Ibid*, str. 73-74
- 77 *Ibid*, str. 76
- 78 *Ibid*, str. 75
- 79 *Ibid*, str. 92

- 80 *Crna knjiga komunizma*, str. 644
- 81 James Reeve Pusey, *China and Charles Darwin*, str. 456
- 82 *Ibid*, str. 455
- 83 *Crna knjiga komunizma*, str. 647
- 84 K. Mehnert, *Kampf um Mao's Erbe*, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977
- 85 Talk At An Enlarged Central Work Conference, 30 January 1962, (<http://www.maoism.org/msw/vol8/mswv8.62.htm>)
- 86 *Crna knjiga komunizma*, str. 621
- 87 *Ibid*, str. 668
- 88 Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, str. 406
- 89 Ken Ling, Miriam London ve Ta-ling Lee, *La vengeance du ciel: un jeune Chinois dans la Revolution culturelle*, Paris, Laffont, 1981 (originalno englesko izdanje 1972), str. 20-23. (Ova scena desila se u jednoj uglednoj srednjoj školi u Xiamenu.)
- 90 *Crna knjiga komunizma*, str. 684
- 91 *Ibid*, str. 617
- 92 Nien Cheng, *Vie et mort a Shanghai*, Paris, Albin Michel, 1987 (originalno englesko izdanje 1986), str. 86
- 93 *Crna knjiga komunizma*, str. 715
- 94 *Ibid*, str. 783
- 95 *Ibid*, str. 793
- 96 *Ibid*, str. 790
- 97 *Ibid*, str. 788
- 98 *Ibid*, str. 798
- 99 *Ibid*, str. 817-818
- 100 *Ibid*, str. 727
- 101 *Ibid*, str. 731
- 102 *Ibid*, str. 736
- 103 *Ibid*, str. 753
- 104 Viladimir Ilić Lenin, Stav Proleterske partije o pitanju religije, *Proleterya*, broj: 45, 13 (28) maj 1909
- 105 Viladimir Ilić Lenin, Socijalizam i religija, *Novaya Zihn*, broj: 28, 3. decembar 1905
- 106 Viladimir Ilić Lenin, Stav Proleterske partije o pitanju religije, *Proleterya*, broj: 45, 13 (28) maj 1909
- 107 *Ibid*
- 108 Robert Conquest, *Harvest of Sorrow*, str. 200-212
- 109 Kent Hovind, The False Religion of Evolution, <http://www.hsv.tis.net/...ke4vol/evolve/ndxng.html>
- 110 J. V. Stalin, "Anarchism Or Socialism?", From J. V. Stalin, *Works*, Foreign Languages Publishing House, Moscow, 1954, Vol. 1, str. 302
- 111 <http://www.tibet.com/WhitePaper/white7.html>

- 112 Statement of Harry Wu Before the U.S. Commission on International Religious Freedom
March 16, 2000 (<http://www.laogai.org/tstmny/relgn.htm>)
- 113 *Crna knjiga komunizma*, str. 779
- 114 R. Payne, *The Life and Death of Lenin*, London: 1967, str. 609-610.
- 115 Edward E. Ericson, Jr., *Solzhenitsyn - Voice from the Gulag*, Eternity, oktobar 1985,
str. 23-24
- 116 Alan Woods and Ted Grant. "Marxism and Darwinism", *Reason in Revolt: Marxism and
Modern Science*.
- 117 Daniel C. Dennett, *Darwin's Dangerous Idea: Evolution and the Meanings of Life*,
Touchstone, New York, 1996, str. 309
- 118 Dr. Fred C. Schwarz, *Kako komunisti lažu*, Istanbul, 1976, str. 215-216
- 119 Viladimir Ilić Lenin, *Bir Adim ileri, iki Adim Geri*, prev. Yurdakul Fincanci, Sol
Yayınları, mart 1979, 4. izdanje, str. 267
- 120 James Walsh, "Mao Lives!", *Time*, 10 januar 1994
- 121 Jacob Heilbrunn "Mao More Than Ever", *The New Republic*, april 21, 1997
- 122 *Ibid*
- 123 <http://www.pubinfo.gov.nc.tr/h040199b.htm>
- 124 Faruk Sukru Yersel, *Eskişehir Gazetesi*, 1926
- 125 Robert M. Young, *Darwinian Evolution And Evolution And Human History*, Radio talk
given in an Open University course on Darwin to Einstein: Historical Studies on Science
and Belief, 1980
- 126 *Ibid*

ISLAMSKA - BIBLIOTEKA.NET